

Ölüm Orucu Direnişisi 303. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/22●18 Ağustos 2001●5 DM

Deprem yıkımı sürüyor!..

*Aradan geçen iki koca yıla rağmen
deprem bölgesinde değişen bir şey yok...
Katlanan yıkım ve sefalet dışında!..*

**Sorumlusu
bu düzen ve bu devlet!**

İşbirlikçi düzen cephesinde iç dalaşma

İşbirlikçi düzen cephesinde patlak veren “ulusal güvenlik” tartışması, ilk günlerin hararetini kaybetmiş olsa da, hala sürüyor ve Eylül’e verilen randevulara bakılırsa daha da sürecek gibi görünüyor.

Tartışma soldaki yedeklerini de içine alarak, işbirlikçi düzen cephesini iki ana gruba ayırmış durumda. Genelkurmay’ın temsil ettiği tarafta, faşist MHP’den kemalist milliyetçi İP’e kadar, farklı konum ve kimlikteki güçler var. Mesut Yılmaz’ın sözcüsü olarak ortaya çıktığı tarafta ise, ANAP’tan Saadet Partisi’ne, TÜSİAD’dan ÖDP’ye ve teslimiyetçi Kürt cephesine kadar, yine farklı konum ve kimlikteki başka güçler var. Bu bileşim bile başlı başına, doğan tartışmanın ve yaşanan çatışmanın işbirlikçi düzen cephesinin kendi iç sorunu olduğunu göstermeye yeter. Ordunun düzen adına gerçekleştirdiği her türlü kanlı ve kirli icraatta her zaman ona borazanlık yapan ve toz kondurmayan tekelci medya bu kez büyük bir bölümüyle “sahibinin sesi” olarak hareket etti ve TÜSİAD’ın içinde yer aldığı kesimi destekledi. Bu tutum çatışmanın önemine ve ciddiyetine de bir gösterge sayılmalıdır.

Tarafların konumlarını güçlendirmek ve desteklerini çoğaltmak için kullandığı demagojik argümanlar, kitleler üzerinde kafaları karıştıran, zihinleri bulandıran bir etki yarattığı için tartışma daha bir önem kazanıyor. Tarafların soldaki uzantıları bu etkiyi ayrıca yayıyor, kolaylaştırıyorlar. Ordu şakşakçısı İP, ordunun 7 Ağustos bildirisini “Cumhuriyet devrimi kuvvetlerinin programı” ilan etti ve işi ordunun “emperyalizmi hedef alan” bir konuma geçtiğini söylemeye kadar vardırı. Karşı grubun hararetli destekçisi durumundaki teslimiyetçi Kürt cephesi ise, tüm umutlarını emperyalizme ve TÜSİAD’a bağlamış olmanın da bir gereği olarak, Yılmaz’ın çıkışına tam destek verdi, onu “demokrasi güçleri”nin tarihi değerinde çıkışı olarak selamladı.

Genelkurmay’ın alışılmış hırçınlığıyla yola çıktığı abartılı görünüme rağmen, bu tartışma kişisel olmadığı gibi yapay da değildir. Tartışmanın taraflarından Mesut Yılmaz ile partisi ANAP’ın bu tartışma içinde oynadığı rolde elbette kişisel/partisel nedenler özel bir rol oynamaktadır. Genelkurmay bildirisinin sözünü ettiği soygun ve talan düzeninin simgesi durumundadır, Yılmaz ve partisi ANAP. Yine Genelkurmay bildirisinde iflası tescil edilen bu “soygun düzeni”nin hırsızlık ve yolsuzluk uygulamalarının uç biçimlerine karşı alınacak bazı tedbirlerle imajını düzeltmek gibi bir sorunu var. (Bu imaj düzeltme ihtiyacının son tartışmalarla yeniden gündeme gelen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’ne 1999 yılında eklenen iki maddeden birini oluşturduğunu da bu vesile ile öğrenmiş oluyoruz.) Bu çerçevede gündeme gelen “temizlik operasyonları”nın Yılmaz ailesini ve ANAP’ı ciddi biçimde tehdit ettiği de bilinmektedir.

Fakat tüm bunlar, Yılmaz’ın ANAP Kongresi’nde gündeme getirdiği çıkışın şahsiliğini değil, kendisinin ve partisinin,

kendilerinden öteye bir sorunun kamuoyu önünde sözcülüğünü üstlenmelerinin gerisindeki şahsi nedenleri gösterir. TÜSİAD’ın bu çıkışa tam destek vermesi ve TÜSİAD basınının bu çizgide hareket etmesi, Genelkurmay’ın sert açıklamasına rağmen Yılmaz’ı ve çıkışını savunması, yapılan çıkışın gerçek temsilcilerini kendiliğinden ortaya koymaktadır.

ANAP Kongresi’ndeki çıkışın gerçek sahibi, sözcülüğünü TÜSİAD’ın yaptığı tekelci burjuvazidir. Tekelci burjuvazi kendi sömürü ve soygun düzenine bugüne kadar sadakatle bekçilik etmiş; son 40 yılın iki büyük devrimci yükselişini faşist kanlı darbelerle ezmiş; son 20 yıldır aldığı tedbirler ve yarattığı kurumlaşmalarla toplumsal muhalefete nefes aldirmayan; bu arada devrimci çizgideki Kürt hareketini teslimiyetçi çizgiye çekmeyi de sonunda başarabilen düzen ordusunun, tam da bu tarihsel değerdeki başarılarla elde ettiği çok özel konumu ve siyasi yaşam üzerinde oluşturduğu özel ağırlığı, gelinen yerde artık bir parça dengelemek istemektedir.

Bu ihtiyaç nereden doğuyor?

Tekelci burjuvazi, onun en güçlü ve emperyalizmle en bütünleşmiş kesimlerinin temsilcisi olarak TÜSİAD, teslimiyet ve tasfiye çizgisine itilmiş Kürt hareketinin belli tavizlerle tümüyle düzene eklenmesini istiyor; bunu Kürt sorununu uzun dönemli olarak yatıştırmanın, düzeni için bir tehlike olmaktan çıkarmanın bir olanağı sayıyor. Ayrıca Kürt sorunundaki tavizsiz tutumun parasal faturasının da gereksiz yere çok pahalıya çıktığını düşünüyor. Dinsel gericiğe karşı alınan tedbirlerin tadında bırakılmasını istiyor; dinin genel olarak ve özellikle de tarikatlar yoluyla, toplum yaşamı üzerindeki özel ağırlığını ve işlevini korumasını istiyor; bunu emekçileri ve ezilenleri denetim altında tutmanın temel bir imkanı sayıyor (Haziran sonundaki MGK toplantısının basına yansıyan sonuçları generallerin de çok farklı düşünmediğini gösteriyor). Baskı ve terörün gerekli kurumsal ve yasal altyapıya kavuşturulduğu bir zeminde, bazı iğreti ve aldatıcı düzenlemelerle rejimin bir parça “demokrasi” makyajından geçirilmesini istiyor; bunu rejimin meşruiyeti ve aldatıcı imajı için gerekli görüyor. Yakın zamanda ABD dönüşü katıldığı bir televizyon programında Sabancı’nın açıkça dile getirdiği gibi, Kıbrıs işgalinin astarı yüzünden pahalı bir maceraya dönüştüğünü görerek, bu alanda daha uzlaşmacı ve tavizkar olunmasını istiyor. Kaynakların bu kadar kıt ve pahalı hale geldiği bir ortamda, bir iç savaş için muazzam ölçülerde ve bir dış savaş için asgari ölçüde donanımlı olan ordunun aşırı silahlanma projelerine bir ölçü getirilmesini istiyor.

Ve temel önemde bir nokta; bütün bunları emperyalistler de istiyor, dahası Türkiye’nin AB’ye katılmasının gerekleri olarak sıralıyor ve dayatıyor. Son kırk yıldır çözümsüz iktisadi, sosyal ve siyasi sorunlarla boğuşup duran, gelinen yerde

bu sorunları en ağır biçimde yaşayan ve AB’ye katılabilmeyi de bu sorunların yükünden ve onların yolaçacağı muhtemel bir sosyal devrim tehlikesinden kurtulabilmenin bir imkanı sayan işbirlikçi Türk burjuvazisi, AB’ye katılım yalnızca bir hayal olsa bile, bu yolda ilerleyebilmek için emperyalizmin istemlerini asgari ölçüde olsun yerine getirmek istiyor.

Tüm bu isteklerini ve düşüncüklerini yerine getirebilmesi için de, ordunun siyasi yaşam üzerindeki çok özel ve çok belirleyici ağırlığını bir parça dengelemek istiyor.

Tersinden ise ordu, bu konunun kendisine sağladığı çok özel iktisadi ve siyasi ayrıcalıkları kiskançlıkla muhafaza etmek istiyor. Bu nedenle de, işbirlikçi burjuvazinin atmayı düşündüğü adımların, yapmayı düşündüğü düzenlemelerin karşısına “ulusal güvenlik” gerekçesiyle çıkıyor. İç ve dış tehditleri abartmak ve bunu “ulusal güvenlik siyaseti”nin dayanağı yapmak, ordunun siyasi yaşam içindeki yerini ve çok yönlü ayrıcalıklarını savunmasından başka bir anlama gelmiyor. Son günlerde “ulusal güvenlik” ekseninde patlak veren tartışma ve çatışmanın gerçek mahiyeti kaba çizgileriyle işte budur.

Çatışan taraflardan biri, somutta ordu, kendini bağımsızlığın ve “milli çıkarlar”ın güvencesi sayıyor. Bunun karşısında ANAP ve TÜSİAD ise demokrasi havariliğine soyunuyor. İki tarafın iddiası da her türlü dayanaktan yoksun bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Her iki taraf da bugünkü kokuşmuş sömürü ve soygun düzeninin, ona eşlik eden faşist baskı ve terör rejiminin en asli unsurlarıdır. Bu alanlardaki tüm temel politika ve uygulamaların ortak sorumluluğunu taşımaktadırlar. Her iki tarafta işçi sınıfının, emek hareketinin ve her türlü ilerici-devrimci muhalefetin amansız ve yeminli düşmanıdır. Buna ister Türkiye’nin son 40 yılı, ister son on yılı, isterse son bir kaç yılı üzerinden bakılırsa, durumun, her iki tarafın tutum ve konumunun tümüyle bu olduğunu görülür. İMF reçeteleri de F tipi hücreler de her iki tarafın ortak politikasıdır.

TÜSİAD’ın temsil ettiği tekelci burjuvazi bu düzenin egemen sınıfı ve dolayısıyla asli efendisi, ordu ise bu aynı TÜSİAD düzeninin sadık bekçisidir. Her iki taraf da Türkiye’nin emperyalizme kölece bağımlılığının temel direkleri durumundadırlar. Tekelci burjuvazinin emperyalist sermayeyle, İMF ve Dünya Bankası’yla ilişkisi neyse, ordunun Pentagon ve NATO’yla ilişkisi de aynen odur. İlki ikincinin iktisadi ve mali temeli; ikincisiyse ilkinin siyasi ve askeri uzantısı, izdüşümüdür.

İkisinin neyi temsil ettiği, hangi ortak zeminde durduğu, son tartışmalarla bir kez daha gündeme gelen Milli Siyaset Belgesi üzerinden de açıkça tescil edilmiştir. Buna göre, Türkiye Batı’nın uydusudur, öyle kalacaktır (10. maddenin tercümesi). Türkiye AB emperyalizmiyle tam bütünleşme hedefini koruyacaktır (11. madde). Emperyalist küreselleşme

sürecine dahil olmanın gerekleri kararlılıkla yerine getirilecek, bu doğrultuda “özelleştirme de dahil ekonomik çabalar artırılacaktır” (13. madde).

Tüm bunlar Türkiye’nin emperyalizme kölece bağımlılığının ve bunu tüm sonuçlarına götürmenin, Türkiye’nin gerçek anayasası sayılan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi üzerinden tescilinden başka bir şey değildir. Bu belge üzerinden bakıldığında, Genelkurmay’ın 7 Ağustos bildirisindeki bazı ifadeler, kendi pozisyonunu halk kitlelerinin yurtsever duygularını okşayarak güçlendirmeye yönelik demagojik ve ikiyüzlü ifadeler olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

“Küreselleşme anlayışı ekonomik teslimiyet olarak benimseniyor” muş, böyle diyor Genelkurmay’ın öfkeli bildirisi. Türk generallerinin bunu hatırlaması ve hatırlatması için biraz fazla geç değil mi? Bu teslimiyetçiliğin (teslimiyetten öteye uşakça köleliğin) simgesi durumundaki bir Dünya Bankası memurunun programına daha birkaç ay önce MGK üzerinden “tam destek” verenler bu aynı generaller değil miydi?

Düzen generalleri de düzen siyasetçileri kadar emperyalizme sadakat içindedirler. İMF’ye “teslimiyet”ten yakınlar İncirlik’teki teslimiyetten nedense söz etmiyorlar. Yugoslavya’nın yıkımına kendi hava kuvvetleriyle kimin hizmetinde ve kimin çıkarları için katıldıklarını tartışma gündemine getirmiyorlar. İsrail’le kimin çıkarları için mihver kurduklarının, Bosna ve Kosova’da kimin hesabına asker bulundurdularının hiç sözünü etmiyorlar.

Özetle, her iki grup da aynı işbirlikçi sömürü ve soygun düzeninin asli öğeleri, sadık bekçileri ve hizmetkarlarıdır. Her iki taraf da kendi halkına ve bölge halklarına karşı emperyalizmin safında ve hizmetindedir. AB’ye alınma koşullarına itirazı olan ordunun AB’nin kendi ordusunu kurma çabasına karşı “NATO kozu”nu temel imkan ve politika sayması, bunu da 7 Ağustos bildirisinden yalnızca 4 gün sonra bir “bilgi notu” olarak basına sızdırması bile, Türk generallerinin gerçek konumunu ve uluslararası dayanağını (ABD ve NATO) ortaya koymaya yeter.

Generallerin “ulusal güvenlik” kaygısı ile TÜSİAD’ın demokrasi havariliği üzerinde ayrıca durmamız gerekecek. Liberal ve milliyetçi solda kendine hararetli destekçiler bulan ve emekçi kitlelerin bilincinde aldatıcı, tahrip edici etkiler yarattığı kesin olan bu çatışma ve tartışma, öte yandan, kurulu düzenin iç yüzünü, onun gerçekte nasıl yönetildiğini, hangi çıkar çelişmeleri ve açmazlar içerisinde nasıl debelendiğini geniş kitleler önünde ortaya sermenin de imkanlarını sunuyor bize. Son tartışma bu açıdan son derece hayırlı ve yararlı bir gelişme olmuştur.

Akkise beldesi ve “ulusal güvenlik”...

Ordu kim için kime karşı?

10 Ağustos gecesi Konya-Ahırlı'ya bağlı Akkise Beldesi'nde yaşanan dehşet, düzenin polis copu ve jandarma dipçığı üstünde yaşatıldığı bir kez daha gözler önüne serdi. Jandarmanın, beldeye yaptığı “huzur” operasyonu sırasında gençleri keyfi olarak gözaltına almak istemesine karşı çıkan halk, bu cesaretinin bedelini kurşun yağmurlarıyla ödemek zorunda kaldı. Açılan ateş sonucu bir genç öldürülürken, ikisi hala ölümler pençeleşen beş kişi yaralandı.

Gerçekte yaşananlar, basında bu cinayeti haklı göstermeye yönelik utangaç girişimler ve yetkili ağızlarından çıkan yalanlar oldukça tanıdık. Keyfilik, ilerici-demokrat kurumlara yönelik baskınlarda gösterilen pervasızlıkla, saldırıdaki vahşet ise 19 Aralık benzeri katliamlarda görülen gözü dönmüşlükle aynıydı.

Peki neler yaşandı Akkise'de?

Basına yansıdığı kadarıyla, askere gidecek belde gençleri, bunu kutlamak için bir eğlence düzenlerler. Ancak beldeye huzur getirmekte kararlı olan jandarma, “halkın %71'inin güvendiği kurum”un kudretini ve otoritesini halka göstermekte de aynı kararlılık içindedir. Kimlik kontrolü sırasında “biz de askeriz” diyen gençlere “başlarım sizin gibi askere!” diyerek hakaret eden jandarma, kimliği bulunmayan iki genci üzerlerindeki askere alınma belgelerine rağmen gözaltına almaya kalkar. Gençler arkadaşlarının, belde halkı çocuklarının böyle keyfi bir şekilde gözaltına alınmak istenmesine karşı çıkar ve gençleri jandarmaya vermez. Bunun üstüne görevli astsubay askerleri toplayarak geri döner ve yaşananları Ahırlı Jandarma Bölük Komutanı Ali Çalışkan'a bildirir. Daha önce de Kürdistan'da görev yapmış olan bu kahraman astsubay, anlaşılın o coğrafyada başarıyla uyguladığına inandığı islah yöntemini Ahırlı halkı üzerinde de denemeye kararlıdır. Çünkü daha önce de Akkise Beldesi'nde tarlada çalışan kadınlara ateş açtırmış ve 56 yaşındaki Ümmügülüm Erbil'i dövdürmüştür. Takviye kuvvet alınır ve belde basılır. Olayları yatıştırmaya çalışan Belediye Başkanı ve muhtarlar tüfek dipçikleriyle dövülerek uzaklaştırılır. Elinde kalaşnikofla bir masa üstüne çıkan astsubay “50 tanenizi öldürmeye yetkim var!” diyerek halkın üzerine ateş açar ve ateş açma emri verir. Çünkü o devrimci tutsaklar için “200 tanesini gözden çıkardık” diyen bir devletin astsubayıdır; bu nedenle Akkise halkının 50 tanesini gözden çıkarma yetkisine sahiptir. 25 dakika boyunca küfürlü ve dipçikli saldırı eşliğinde halka ateş açılır. “Ulusal güvenlik” tehlikeydedir. Artık “halkın %71'inin en çok güvendiği kurum” işbaşındadır ve halka gerçek sefkatini sunmaktadır.

Sonuç; üzerinden kimlik çıkmadığı için gözaltına alınmak istenen gençlerden Hasan Gültekin öldürülür, Sami Tokmak ve Kemal Candan isimli yurttaşlar ise

ölümün pençesinde hala yaşam savaşı vermektedir.

Akkise gençleri düğün benzeri bir şenlikle katılışlarını kutladıkları asker ocağının ne menem bir ocak olduğunu bir gece içinde anlamıştır. Göstermelik soruşturmalar açılır, alışıldığı gibi olaylardan belde halkı suçlanmaya çalışılır ve bu arada astsubay Ali Çalışkan “en güvenilir kurum” içindeki görevine hala devam etmektedir.

Akkise olayları yüzlerce yıllık bir geleneğin

devamıdır. Anadolu halkı Osmanlı döneminde iki defa devleti tarafından hatırlanırdı; bir vergi zamanı bir de askere alınma zamanı. Ancak günümüzde bunlara, çağdaş ve “demokratik cumhuriyet”in farkı, dolayısıyla bir de seçim zamanı eklenebilir. Açlık ve sefaletin kol gezdiği bu coğrafyada emekçileri boyunduruk altına almanın yolu Osmanlı zamanında zaptiye kılıcıydı, günümüz cumhuriyet Türkiye'si'nde polis copu ve jandarma dipçığıdır. Akkise'de yaşananlar da, bir jandarma astsubayının psikopat kişiliğiyle değil -o yönü de olmakla birlikte- sermaye devletin bahsedilen yönetme tarzı ile açıklanabilir. Bu ülkede her “huzur” operasyonu, her sıradan kimlik kontrolü gözaltı, karakolda işkence ve hatta ölümlerle sonuçlanabilir, bunun sayısız örneği vardır. Devrimcilere ve halk muhalefetine yönelik şiddet ve cinayetleri ise hatırlatmak bile gereksiz.

Bu arada burjuva basını tam bir şaşkınlık içindedir. Olaylarda devrimcilerin, solcuların en ufak bir izi bile olsa işleri kolaydı. Ancak işlenen cinayet tıpkı Metin Göktepe cinayetinde olduğu gibi apaçık ortadaydı. Devlet ve onun “en güvenilir kurumu” yaptığı iş üzerinde yakalanmıştı. Her şeye rağmen görev görevdi. Cinayeti haklı çıkarabilecek ayrıntılar arandı. Halkın olaya ilişkin tanıklıkları “iddiaya göre” ön belirtmesiyle verilirken, yetkili ağızların açıklamaları 19 Aralık'taki aynı kesin doğruluk kabulüyle verildi. Buna göre “öfkeli kalabalık erlerin üzerine sandalye fırlatmıştı”, “33 asker de yaralanmıştı”. Bu ülkede bundan daha geçerli cinayet sebebi olamazdı. Fakat bu

yaralı askerleri kimse göremedi.

Tüm bunlar düzenin iki gerici kliği arasında “ulusal güvenlik” üzerine bir kayıkçı dövüşü yaşanırken olmuştur. Bir yanda açlık, işsizlik ve yoksulluk düzeninin parlamentodaki “yasama” ve “yürütme” sorumluları, diğer tarafta her toplumsal muhalefetin yükseldiği süreçte halka ve onun devrimci önderlerine sınırsız bir vahşetin uygulayıcıları, ordu ve polis kurumları. Birisi ipliği pazara çıkmış olmanın

sonuçlarını en aza indirerek, sahte demokrasi şampiyonluğuyla yeniden parlamentoya girme taktikleri geliştirirken; diğeri, devletin çelik çekirdeği, onyılların ayrıcalığı ve siyasal-ekonomik rantını korumak için, ulusal bütçenin %20'sini yiyen bir kurum olduğunu unutarak “ekonomik krizin önceliği” demagojisine başvurmaktadır. Devlet ve onun ordu kurumu sınıflı toplumların ürünleridir. Her ikisinin de sınıfsal bir anlamı vardır. Devlet, “bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki baskı organıdır.”, modern kapitalist devlet “burjuvaların işlerini organize eden bir komiteden başka bir şey değildir.” Ve bu aygıtın

kurumları olarak “sürekli ordu ve polis” burjuva devletin başlıca güç aletleridir. Akkise, ordu ve polis varlık nedenini, hele Türkiye gibi bir ülkede en ufak bir makyaja bile gerek duymadığını bir kez daha gösterdi. Bu gerçeğin batı uygarlığı ve demokrasilerinde de değişmediği Cenova'da yaşanan polis terörü ile kanıtlanmış bulunuyor.

12 Ağustos tarihli *Hürriyet* gazetesinde “Amerika'da ulusal güvenlik” tartışması başlıklı bir haber verildi. Buna göre, ABD ordusunun 10 yıl içinde ikinci kez küçültülmesine karşı çıkan komutanlar “Ordumuz bu haliyle zaten görev yerine getirirken zorlanıyor. Eğer küçülürse ulusal güvenliğimiz çok zayıflar” diyorlar. 1.4 milyon kişilik mevcuduyla Amerikan ordusunun dünyada ne gibi “görevleri” yerine getirirken zorlandığını ve Amerikan ulusal güvenliğinin dünya halkları için ne anlam taşıdığını Vietnam'dan, Panama'dan ve Irak halkı üzerine yağın bombalardan biliyoruz.

Her ülkenin generalleri, bir yandan yüzbinlerce genci kendi halkına karşı silah altına alıyor, diğer yandan kendi gerici çıkarlarını “ulusal güvenlik” ve “ulusal çıkarlar” yalanı ardına gizliyor. Oysa burjuva-kapitalist devlet aygıtı ve onun sürekli ordusu-polisi bizzat işçi ve emekçilerin güvenliğinin, yaşam hakkının ve geleceğinin önünde tehdittir. Ve işçi sınıfı gerçekten güvenli bir gelecek için, burjuva ordusunun ve burjuva devletin “demokratikleştirilmesini” değil, “tüm devlet makinasının asr-ı atika müzesine atılmasını içeren” bir devrim hedeflemelidir.

17 Ağustos '99: Onbinlerce insan kapitalist düzenin ve devletin kurbanı!

19 Aralık '00: Onlarca devrimci kapitalist düzeni korumak için devletin askeri birliklerince katledildi!

Katil devletten hesap soralım!

17 Ağustos depreminin ikinci yıldönümündeyiz. İki yıl geçti aradan. Onbinlerce insan bir gece yarısı üzerlerine çöken beton bloklar altında kalarak can verdi. Hem de göz göre göre.

Deprem bir gün sonrası akşam saatlerinin karanlığında, bir TV muhabiri ürpererek bildiriyordu: Bir kent var şimdi beton bloklar altında, çılglık çılgılığa can çekişiyor. Ölüme terkedilmiş, ölüm kol geziyor...

Deprem bölgesinde beton bloklar altından yükselen çılgınlıklar birkaç gün daha devam etti. Yakınları, çocukları, insan gibi insanlar ve birkaç kurum koşurdu ama yetmedi. Beton blokların altından ölümün sessizliği yayıldı. Sesler kesildi, birkaç gün önce yaşamın aktığı kentler artık birer mezar olmuştu.

Günler sonra, bu ölü kentlerin üzerinde bir koşturmaya başladı. Şaşalı konuşmalar, bol vaatler, koca iş makinaları vs. Devlet gelmişti! Onbinlerce insan can çekişerek ölümlerine ortada yoktu, ama belki şimdi sağ kalanlara "şefkat eli"ni uzatabilirdi. Öyle ya, bölge halkı ne bölücüydü, ne de yıkıcı! Ama nafi! Devlet, bir yandan ölü soyuculuğu yapıyor, diğer yandan sağ kalanları insanlık dışı yaşam koşullarına mahkum ediyordu. Bölge halkı kendi kaderiyle başbaşa bırakıldı. Karda, fırtınada aç ve açıkta bırakıldı.

Ölmek için ekmek ve başını sokacak bir çatı istediler, bu kez devlet başlarındaydı. Coplanıp dövüldüler, jandarma dipçığı kafalarında paralandı. Bölücü, hain, provokatör ilan edildiler. Beton bloklar altında can çekişirken ortada görünmeyen, onları açlığa ve sefaletle mahkum eden devlet, insanca yaşam ve muamele görme istemlerine karşı tam tersine hızlı ve etkindi!

Deprem bölgesinde iki yıl aradan sonra ölüm hala kol geziyor. Bölge halkı kendi kaderine terkedilmiş durumda. Devlet depremin yıldönümünde sadece şaşalı törenleriyle boy gösteriyor. Tabii bir de başında bizzat devletin yerel kurumlarının olduğu soygun çarkıyla. Deprem yardımı ya da onarımı adı altında her türlü olanak birer rant aracı haline getirilmiş durumda. Yanısıra devletin kolluk güçleri krizle beraber yaşamları daha da çekilmez hale gelen bölge halkının "sosyal patlama"sına karşı tetikte.

19 Aralık 2001 gece yarısı. Devlet 20 cezaevine birden özel yetiştirilmiş askeri birlikleriyle "hayata dönüş" operasyonu düzenledi. Cezaevleri ablukaya alıp,

yakılıp yıkıldı. Onlarca tutsak katledildi. Cezaevlerinde oluk oluk kan boşandı. Tutsaklar ateşe verilerek diri diri yakıldılar. Bu devlet katliamcıydı, hayata döndürmek değil, öldürebildiğini öldürmek, sağ kalanları ise F tipi ölüm hücrelerine atmaktı amacı.

Bu katliam operasyonu Türk ordusunun bir başarısı olarak ilan edildi. Onun yenilmezliğine ve gücüne bir kanıt olarak gösterildi. Katliam birlikleri kanlı operasyon bittikten sonra da tam bir zafer havasıyla karşılandılar.

17 Ağustos'ta onbinlerin ölümünü izleyen ordu, 19 Aralık'ta sözde "hayata dönüş" adına onlarca devrimciyi katlediyordu. Bu karşılaştırma esasta devletin ve

onun çekirdek kurumu olan ordunun işlevini ve misyonunu anlatmaya yetiyor da artıyor bile. Ordu güçleri devrimcileri katlediyor, çünkü devrimciler bu ordunun bekçiliğini yaptığı sömürü ve soygun düzenine son vermek istiyorlar. Bir avuç asalağın milyonların yaşamı üzerinde kurduğu tahakkümü parçalamak için, bu düzene ve onun bekçilerine karşı mücadele ediyorlar. Devlet ve ordunun temel varlık nedeni, toplumun çıkarları ve mutluluğu için değil, bir avuç asalağın milyonlarca emekçinin yaşamları üzerinde kurduğu saltanatı korumak içindir. Bunun için onbinlerce insan çılgılık çılgılığa ölümlerine ortalarda görünmeyen devlet, bir gecede 20 cezaevine birden operasyon düzenleyebiliyor. Kırrıyor, geçiriyor. Güç gösterileri eşliğinde devrimci katliam yapıyor.

Bu devlet bunun için, F tipi cezaevlerine milyarlarca dolar harcarken, deprem bölgesindeki halka tek kuruş yardımda

bulunmuyor. Yine ordunun silahlanması için onmilyarlarca dolar akıtırken, milyonlarca emekçiye ölümü reva görüyor.

Bu düzenin çarkları bir avuç asalak için dönüyor. Döndükçe milyonların yaşamı tüketiliyor. Fabrikada, sokakta, beton bloklar altında onbinlerce insanın yaşamına kastediliyor. Bu çarkın dönmesi, milyonlarca insanın yaşamının tüketilmesi için milyonluk silahlı güçler besleniyor, teçhizatlandırılıyor. Sonra da halka karşı sürülüyor. Bir gecede cezaevleri basılıp onlarca insan katlediliyor.

Deprem bölgesinde ölüm kol geziyor. Ama bu düzen yaşamın her alanında öldürüyor. Çünkü bu düzen ölüm düzeni!

Yaşamak için direnmek, bu çarkın dönüşünü durdurmak gerekiyor. Ölümü yenmek için, ölümüne mücadele etmek gerekiyor. Tıpkı devrimci tutsaklar gibi!

Depremzedelerin Ankara eylemi...

"Nerede bu devlet, artık yeter!"

13 Ağustos 2001 tarihinde Güvenpark'ta toplanan yaklaşık 400 civarındaki depremzede sık sık "Depremi unutma, unutturma!", "Evimi, işimi, aşımı geri ver" sloganları attı. Ayrıca "Anahtar vermekle iş bitmiyor!", "Ya hesap ver, ya da yardımları ulaştır!", "Nerede bu devlet, artık yeter!" yazılı dövizler taşındı. Depremzede Dernekleri Koordinasyonu sözcüsü ve Düzce Depremzedeler Derneği Başkanı Şenol, "Toplanan iç ve dış yardımlar toplamı ile ek vergi ve bedelli askerlikten gelen yardımlar toplamının bilgisi açıklansın" şeklinde konuştu.

Depremzedelerin talepleri ise şöyle:

- * Ev yapana yardım kredisi olarak verilen 6 milyar liralık tutar arttırılmalı, isteyenlere kalıcı konuta geçme hakkı verilmeli.
- * Mevcut binaların durumu yapı güvenliği anlamında yeniden gözden geçirilmeli. Yeni yapı denetimi yasında kamusal denetim mutlaka yer almalı.
- * Depremzedelerin kaybolan yakınlarını bulabilmek amacıyla kimsesizler

mezarlıkları açılarak DNA testleri yapılmalı.

* Depremde sakat kalanlara ücretsiz sağlık hizmeti sağlanmalı.

* Vergi, prim, harç geçmiş borçları silinmeli ve üç yıl muafiyet sağlanmalı; esnafın, yatırımcının ve çiftçinin kredi faizleri aşağıya çekilmeli, yeni destekleme kredileri sağlanmalı.

Avcılar'da basın açıklaması...

"Deprem öldürmüyor, çürük bina öldürüyor"

15 Ağustos 2001 tarihinde Avcılar Kent Meclisi, herkesi sorumluluğa ve yetkilerini kullanmaya çağırdı. Avcılar sahilindeki Luna Eğlence Merkezi'nde Kent Meclisi Danışma Kurulu adına açıklama yapan Av. Remzi Kazmaz, "Başka Avcılar yok, biliyoruz ki deprem öldürmüyor, çürük bina öldürüyor" diye konuştu. Basın açıklaması sunulan tiyatro gösterisinin ardından sona erdi.

İki yılda deprem bölgesinde değişen hiçbir şey yok

Katlanan yıkım ve sefalet dışında

Büyük yıkımın üzerinden iki yıl geçmesine rağmen deprem bölgesinin bugünkü durumunda iki yıl öncekinden fazlaca bir farklılık gözlemlenemiyor. Kaldırılmayı bekleyen enkazlar, yıkılmayı ya da onarımı bekleyen hasarlı yapılar, çadırlar, prefabrikler... Kentler, köyler sanki iki yıl öncesinde çekilmiş bir fotoğraf karesinde donmuş gibi.

Bu görüntü bir ilgisizliği, bir duyarsızlığı, bir vicdansızlığı anlatmakla birlikte, gene de sadece bir dış görüntüdür. Bu görüntünün arkasında-içinde süregiden toplumsal yaşamı bir fotoğraf karesinde dondurmak mümkün olmuyor ama. Sarılmayan yara onarılmayan binaya benzemiyor. İçten içe kanamaya, kangrenleşmeye başlıyor. Bu nedenle 17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinin yarattığı sosyal hasarın maddi hasarın çok çok üstünde olduğunu, üstelik geçen zamanın hasarı daha da büyüttüğünü söylemek yanlış olmayacaktır.

Bölgede geçici konutlarda barınma imkanı bulabilenler (hatırlanırsa çadırlardan, prefabriklerden polis zoruyla atılmışlardı) “şanslı” kategorisine giriyorlar. Çünkü bu imkandan yoksun kalan yoksulların ağır ve orta hasarlı binalarda oturmak dışında hiçbir şansı bulunmuyor. Az hasarlı ayakta kalan binaların kirasında fahiş artışlar söz konusu olduğundan, ücretliler (ve işsizler) bunların yanına bile yaklaşmıyor. Geçici konutların “şanslı” konuklarına gelince: Tek odalı prefabriklerde kalan aile fertlerinin sayısı yer yer 9 kişiye kadar çıkıyor. Ortalama 4-5 kişi. Bu geçici yerleşim alanlarının % 7.4’ünde düzenli su sağlayan bir kaynak bulunmuyor, %17.6’sında ise kaynak olsa bile ancak kesintili olarak su sağlanabiliyor. %66.2’si toplu ulaşım hizmetinden (belediye otobüsü) yoksun durumda. %29.4’ünün çevresinde fabrika, pis su, atık alanı gibi kirlilik kaynağı bulunuyor. Yeterli okul, yeterli öğretmen yok. Deprem çocuklarının sadece %32.4’ü ilköğretim imkanlarından yararlanabiliyor. O da öğretmen ve araç-gereç eksikleriyle birlikte.

Yoksunlukların en korkunç düzeye ulaştığı sosyal hizmet alanı ise sağlık. TTB’nin son araştırmasına göre “Araştırma kapsamındaki geçici yerleşim alanlarının hiç birinde dispanser, AÇSAP merkezi, özel doktor muayenehanesi ve eczane yoktur.” Sağlık hizmeti adına sadece % 25’inde sağlık ocağı, % 5.9’unda revir, % 5.9’unda sağlık evi, ve % 4.4’ünde Türkiye Aile Planlaması Vakfı kliniği, psikolojik danışma merkezleri açılabilmiştir. Ancak bölgede

işsizlik ve yoksulluk o boyutlara ulaşmıştır ki, depremedeler sağlık hizmetlerinden olduğu kadarıyla bile yararlanamamakta; örneğin, rahatsız olduğu halde maddi imkansızlık nedeniyle bir sağlık kuruluşuna başvuramayanların oranı % 27.3 ile % 68.8 arasında değişebilmektedir. Başvurmama nedenleri içinde ilk sırayı ise % 58 ile maddi yetersizlikler almaktadır. “Yatarak tedavi görmesi gereken insanların üçte biri maddi yetersizlik nedeniyle bu hizmete ulaşamamış, bir anlamda ölüme terk edilmişlerdir.” “Araştırma bölgesinde yaşayan insanların önemli bir bölümü reçete edilen ilaçları hiç alamamakta ya da kısmen alabilmektedir.”

SSK kayıtlarına göre 150 bin işsiz bulunduğu bildirilen bölgede, gerçekte geçici konutlarda yaşayanlarda işsizlik oranı %30.1’e ulaşmaktadır.

Buraya yansıtılabildiklerimiz tablonun yüzde birini bile bulmadığı halde, ortaya çıkan görüntü devletin niteliğine yeterince ışık tutuyor.

Aradan geçen iki yılda depremedeler için değişen tek şey yoksulluk ve sefaletteki hızlı artıştır. Aynı kıstas devletin yaklaşımı için de uygulanabilir. Sermaye devletinin deprem sırasındaki duyarsızlığı, katılığı ve vicdansızlığının geçen iki yılda kat kat arttığı, bölgeye

ilişkin her girişiminde gözlemlenebilir. İki yıl öncesiyle bir kıyaslama yaparsak: Devlet deprem sırasında ve sonrasında bölge halkına sırtını dönmüş, elindeki imkanları enkaz altında can çekişen insanlardan bile esirgemişti. Bölgeye nihayet ilgi göstermeye başladığından itibaren, sadece almak/çalmak, vurmak/kırmak/yıkım için el uzatmıştır. Depremzedelere gelen yardımlara el konulmuş, sağlık ve daha pek çok yardım geri çevrilmiş, kalıcı konut ihaleleri katil müteahhitlerin firmalarına verilmiş, ölü ve yaralıların organları çalınmış, (halen bulunamayan kayıplara bakılırsa) onlarca insan bu amaçla kaçırılmıştır. Bunun organ mafyasının marifeti olduğu iddia edilse bile, söz konusu olan Susurluk devleti olduğuna göre her ikisi de aynı kapıya çıkmaktadır. Bu düzen ayakta kaldığı, bu devlet bu ülkenin, bu halkın, işçi sınıfı ve emekçilerinin başında durduğu sürece felaket ve yıkım üretmeye devam edecektir. Nitekim, uyguladığı yıkım programları sayesinde

yarattığı bugünkü krizle tüm toplumu felakete sürüklemekten kaçınmamaktadır. Deprem veya diğer tüm felaketlerden kurtuluşun yolu, başımızdaki en büyük felaket olan sermaye devletinden kurtulmaktan geçiyor. Ancak ve ancak, kârı ve çıkarı değil emeği ve emekçiye temel alan bir toplumsal düzende, yani sosyalizmde depremler afet olmaktan çıkarılabilir. Ancak bir işçi-emekçi iktidarı, kaynak ve imkanları işçi sınıfı ve emekçi halkın hizmetine sunabilir.

**Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş,
ya sosyalizm!**

Depremzedelerin taleplerinden...

- *Toplanan iç ve dış yardımlar toplamı ile ek vergiler ve bedelli askerlikten gelen yardımlar toplamının bilgisi topluma açıklansın.
- *Tüm sorumlular yargılsın.
- *Hasar tespitleri yeni afet riskleri dikkate alınarak bilimsel yöntemlerle yeniden yapılsın.
- *Geçici barınma yardımları uzatılsın. Elektrik, su paraları asgari yaşam standartlarında alınmasın.
- *Kiracılara da EYY Kredisi veya kalıcı konut hak sahipliği sağlansın.
- *Depremde sakat kalanlara ücretsiz sağlık hizmeti sağlansın.
- *İşsizliğin önlenmesi için gereken tedbirler alınsın, işsiz insanların yaşamları kolaylaştırılsın.

Sermaye devletinin deprem hazırlığı!

17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinde yaşanan (ve halen de yaşanmakta olan) onca acıya, bilim adamlarının tüm uyarılarına rağmen, bağıra bağıra yaklaşan bir İstanbul depremi için, devlete sorarsanız, bütün hazırlıklar tamam.

Bu bir bakış, bir yaklaşım meselesi tabii ki. Sermaye devletinin zihniyetine göre depreme hazırlık ceset torbası stoklamak anlamına gelebiliyor. Ya da toplu mezar alanlarının tespiti vb. Ancak, yıkımı ve can kaybını asgariye indirmek anlamına gelmediği kesin. Çünkü, deprem hazırlığı adı altında yürütülen “sözde” çalışmalara hastane, okul gibi toplu yaşam alanlarının bakım ve onarımı dahil değildir. Genel kontrol bir yana, geçmiş depremden hasar gören binalara bile el atılmıyor. Nasıl atılsın ki? Devletin bütçesinde yerli ve yabancı sermaye dışında kimseye bir kuruş pay ayrılmıyor. Ama devlet “depreme hazırlanıyor”!

17 Ağustos ve 12 Kasım felaketini yaşayan bölgelerde, yeni felaketleri davet edercesine, riskli alanlar imara açılıyor. Yapı Denetim Yasası adı altında, Jeofizik Mühendisleri Odası Genel Başkanı Prof. Dr. Ahmet Ercan’ın tabiriyle bir “kıyım ve intihar yasası” çıkarılıyor. Bu yasayla, bir deprem ülkesinde jeofizik

mühendislerinin dışta tutulması yetmiyormuş gibi, ‘93 yılında hazırlanmış ve depremi hesaba katmayan bir yönetmeliğe dayandırılarak, adeta beklenen depremlerin de hesaba katılmadığı kanıtlanıyor.

Depreme hazırlık adı altında görüşülen, hesabı-kitabı yapılan önlemler arasında, kuşkusuz (17 Ağustos’un derslerinden de yararlanılarak), yıkıma karşı gelişecek halk hareketinin nasıl bastırılacağı da vardır. Olması gerekir, zira bu, sermaye devletinin değişmez karakteridir. Nasıl ki, kendi eliyle yarattığı ekonomik-sosyal yıkım yüzünden beklediği “sosyal patlama”ya karşı sadece bastırma önlemleriyle ilgileniyorsa, deprem ve diğer yıkımlar konusunda da benzer bir reflekse sahip olacaktır.

Önceki tüm depremlerde olduğu gibi, 17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinde de yaşanan felaketin asıl sorumlusu sermaye devletidir. Yaptığı hazırlıklara bakılırsa, onun bu karakterinde en küçük bir değişiklik olmadığı, dolayısıyla, deprem hazırlığı denilenin aslında yeni yıkım ve yeni felaketler hazırlığı olduğu görülecektir.

Grev yasaklamaları ve sendika bürokrasisinin ihaneti

THY sözleşmeleri de kamu TİS'lerindeki protokole uygun bir şekilde imzalandı. Sendikal bürokrasi yine kendisine verilen rolü hakkıyla yerine getirdi. Sermaye devleti de bir kez daha işçileri "grev yasaklama" silahıyla tehdit etti. Son dönemlerde sermaye devletinin bu silahı daha sık kullanmaya başlaması dikkate değerdir. Öyle ki THY'de daha görüşmeler sürerken, grevin erteleneceği tüm kamuoyuna "iletildi". Bu grev erteleme taktiği, hem bundan sonraki sınıf hareketi ve TİS'ler açısından, hem de sınıf kitleleri üzerinde yarattığı etki açısından önemlidir. Bundan dolayı üzerinde durmak gerekiyor.

Lastik ve belediye işçilerinden sonra yakın zamanda cam işçilerinin de grevi yasaklanmıştı. Grev yasaklamalarındaki amaç açıktır. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda dayatılan ekonomik-sosyal yıkım programının uygulanmasında az-çok gedik açabilecek ya da sınıf hareketinin bu yönde gelişmesine hizmet edebilecek, ona bir itilim sağlayabilecek olan her türlü eylemliliğin önünü almak. Zira, kararlılıkla yürütüldüğü ve başarı elde edilebildiği oranda, bu eylemlilikler ileri sürdüğü taleplerden öteye bir sonuç almış olacaktı. Bu tür çıkışlar işçi-emekçi hareketinde başarıya giden yolun nereden geçtiğini gösterebilecekti. Taşdıkları bu potansiyel nedeniyle sermaye devleti bu grevleri erteleme yoluna gitti. Ancak her bir grev yasaklama, beraberinde sınıf cephesinde, devletin sınıf gerçekliğine ışık tutan bir gelişme olma riski de taşımaktaydı. Bu ise sermaye devleti açısından istenmeyen bir gelişmedir.

Nitekim, hücre saldırısı, iller idaresi yasası, kriz yönetme merkezleri, DGM'ler gibi siyasal saldırıların hedefini ve rolünü perdeleyebilen sermaye devleti, grevleri yasaklarken doğal olarak bunu yapmamakta ve kimin hizmetinde olduğunu açık bir şekilde göstermektedir. Örneğin Şişe Cam grevinin "milli güvenlik" gerekçesiyle ertelenmesinde olduğu gibi.

O halde, sermaye devletinin, yıkım saldırısıyla iyice bunalan ve öfkelenen sınıf kitlelerini her zamankinden daha çok denetim altında tutması gerekirken, grevlerin yasaklanmasıyla tepki ve öfkeyi kendine yöneltme riski taşıyan bir adım atmaya zorlayan sebepler nelerdir?

Birincisi, sermaye devletinin, emperyalist ve yerli tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan programı her ne pahasına olursa olsun başarıya ulaştırmak için bu tür saldırıları uygulamak zorunda olmasıdır. Bunun için programın hayat bulmasını engelleme riski taşıyan herşeye karşı kararlılıkla mücadele edeceklerdir. Nasıl ki "sosyal patlama" söylemi eşliğinde siyasal saldırılar peşpeşe planlanıp devreye sokuluyorsa, aynı şekilde işçi-emekçi hareketinin mücadele dinamiklerini kötürümleştirebilmek ve hareketin önünün tıkayabilmek için de önlemler alınmaktadır. Grev yasaklamalarını da bu çerçevede anlamak gerekir. Sermaye devleti, bu saldırıyı işlevsel gördüğü her anda uygulamaktan geri durmayacaktır.

Peki, sermaye devletinin böylesine keyfi davranmasını sağlayan imkanlar nelerdir? Bu sorunun cevabı oldukça açıktır; birleşik bir sınıf hareketinin olmaması. Her ne kadar kitleler öfkeli ve tepkili olsalar da, bu, birleşik bir mücadele potasında bütünleştirilemediği oranda sermaye devleti açısından ciddi bir risk taşımamaktadır. Sermaye devleti için en

büyük risk örgütlü güçtür. Eğer bu örgütlü gücü denetimi altında tutamıyorsa, onu dağıtmak için elinden geleni yapar. Sınıf kitlelerinin bugünkü mevcut örgütlülüğü ise sendikalardır. Sendikaların tepesine çöreklenmiş işbirlikçi bürokratlar, devletin sınıf kitlelerini denetim altında tutma işinde en önemli maşalarıdır. Bu sayede sermaye devleti tam bir keyfiyet sergileyebilmektedir.

Sermaye devleti grev yasaklamalarını giderek meşrulaştırma ve kanıksatma eğilimi içerisinde.

Sınıf kitleleri cephesinden asıl tahrip edici sonuç da buradan yaşanmaktadır. Grev yasaklamalarındaki bir diğer amaç ise, işçilerde, greve giderek sonuç alınamayacağı yanılsaması yaratma çabasıdır. Sınıf kitlelerinin mücadele istek ve kararlılıklarını, birliğine olan güvenini ve ortak mücadele sonucu kazanılabileceği düşüncesini kırmak istemektedirler.

Eylem birliğini sağlamış ve mücadele yolunu tutmuş sınıf kitleleri, kırılmaya çalışılan eylemliliklerini daha çok sahiplenerek direnme yoluna giderler. Bu noktada, direnme eğilimini kucaklayacak, ona önderlik edip ileri bir düzeye taşıyacak bir müdahale ihtiyacı doğar. Sınıf kitlelerinin bilincini geliştirecek ve ilerletecek olan bu müdahalenin kendisidir. Ters durumda ise, bu ileriye taşınmadığı oranda, gerilemeye ve bilinç zayıflamasına neden olabilmektedir. Sendikal bürokrasinin oynadığı uğursuz rol tam da buna hizmet etmektedir. Hareket en geri sınırları içerisinde tutularak pasifleştirilmekte ve törpülenmektedir. Böylece sınıf kitlelerinde sonuç almaya dönük inanç ve güvenin kırılması sağlanmaktadır.

Bu olumsuzluk süreklilik arzettiği ve yaygınlaştığı oranda ise sınıf kitlelerinde, direne direne kazanılacağına, sınıf dayanışmasına ve örgütlü mücadeleye inanç zayıflamaktadır. Sermaye devleti saldırılarındaki keyfiyeti buradan alırken, saldırısının sonucunu asıl olarak böyle almaktadır. Farklı biçimde gelişmesine rağmen, sonuçlarının kitlelerde üzerindeki etkisi bakımından, kamu emekçileri hareketine bakılabilir. Kamu emekçilerinin yıllardır verdiği TİS'li-grevli sendikal hak mücadelesi sahte bir yasa ile boşa çıkartılmak istendi. Bu saldırı emekçileri büyük bir öfkeyle mücadeleye itti. Direnme isteği ve mücadele eğilimini pekiştirdi. Ancak ne zaman ki KESK bürokratları kitleyi geri çekmeye, dağıtmaya ve yıldırıma başladı, işte o zaman sermaye devleti, terörle başaramadığını sendika bürokratları sayesinde başarmış oldu.

Sermaye devletine en büyük imkanı sendikal bürokrasi sağlamaktadır. Tıpkı grev yasaklamalarında olduğu gibi. Bu "yasaklamalar" bu hainlerin adım atmamak istememelerine dayanak

olmuştur. Greve çıkılan yerlerde sendika bürokratları "aslında biz greve çıkmak istemedik, greve çıkmaya işveren mecbur etti, bu bizim tercihimiz değildi" vb. diyebilmektedirler. Bunlar patronları sıkıştırmaya yönelik söylemler olarak gerekçelendirilse de, mevcut eğilimin dışı vuruşundan başka bir şey değildir.

Grevler, diğer eylemlilikler gibi iki karşıt sınıf arasında süren bir irade savaşındır. Bu mücadelede hangi tarafın baskın geleceğini belirleyen en önemli etkenlerden biri sergilenen kararlılıktır. Kararlılık ve

direngenlikte bir zayıflama, karşı tarafın iradesinin hakim olmasını sağlar. Eğer siz greve "bu bizim tercihimiz değildi" deyip "yarım gönüllü" çıkıyorsanız, daha başından karşı tarafın iradesine boyun eğiyorsunuz demektir. Greve yarım gönüllü gidilirse, yarım grev "yasaklandığında" onu karşılayacak bir pratik tutum sergilenemez, "ne yapabiliriz ki?" türünden mevcut durumu ve yenilgiyi kabullenme gibi bir sonuca çıkılabilir ancak. Sorun burada tek bir mücadele yöntemi üzerinde ısrar edip etmeme sorunu değildir. Sorun sınıf kitlelerinin ihtiyaç duyduğu

önderlik pratiğini sergileyebilmektir. Sendika bürokratlarının böyle bir sorunu olmadığı gibi, açık bir ihanet içindedirler.

Sendikaların sınıfın mücadele örgütleri haline getirilebilmeleri, sendika ağalarına karşı etkin bir mücadeleyi gerektiriyor. Mücadeleyi ileriye taşımak, mücadele dinamiklerini zedelemekle "görevli" sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi daha da yakıcı bir tarzda dayatıyor.

"... Burjuvazinin 'sosyal patlama' korkusunu gerçeğe dönüştürebilmek için, öncelikle, tam da sınıf ve kitle hareketi içerisindeki burjuva uşaklarının oynadığı bu karşı devrimci rolün boşa çıkarılması gerekmektedir... Taban örgütlülüğüne ve inisiyatifine dayalı olarak çok değişik vesilelerle gerçekleşen ve kitlelerin güç, enerji deneyim ve moral biriktirmesine hizmet eden bir taban hareketliliği, bugünkü kısır döngüyü kırmanın da en etkili yoludur." (Ekim, Temmuz 2001, Düzen Bekçileri Hazırlanıyor)

Bu değerlendirme ve perspektif ileri, devrimci öncü işçilerin hareket noktası olmak durumdadır. Çalıştığımız işletmelerde, bulunduğumuz alan ve bölgelerde bu ihtiyacı karşılayacak mücadele araçlarını yaratabilme çabası içerisinde olabilmeliyiz. Sendikalarımızdaki ihanet şebekelerini nasıl bertaraf edebileceğimizin yol ve yöntemlerini aramalı ve bu çaba içerisinde geniş işçi ve emekçi kesimleri seferber etmeye çalışmalıyız. Bu çalışmaya öncülük edecek devrimci güçlerin, öncü işçi ve emekçilerin karşısında ise, platform türü esnek araçlarla, daha geniş kesimlere ulaşabilmek için birimlere doğru yayılan bir çalışmayı örgütlemek gibi yakıcı bir görev durmaktadır.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

F Tipinde artan baskı ve işkenceye karşı devrimci tutsaklardan ortak açıklama:

“İnsanlığımıza, işçi ve emekçi halkın davasına, böylece de siyasi niteliğimize ve onurumuza sahip çıkıyoruz...”

“Ölebiliriz ama asla boyun eğmeyeceğiz!..”

Halkımıza

Emperyalist efendilerinin direktifleri doğrultusunda hareket eden egemen sınıfların devleti, 19 Aralık katliamıyla F tipi denilen hücre tipi hapisaneleri hayata uyguladı. F tiplerindeki ağır tecrit ve izolasyonun yanı sıra hak gaspları ve fiziki saldırılar da çeşitli biçimlerde bugüne kadar devam etmiştir. Fakat gerek 19 Aralık katliamına duyulan tepki gerekse de tüm bu baskı, yalan, demagoji ve hilelere rağmen devam eden Ölüm Orucu ve açlık grevlerinin kamuoyunda oluşturduğu duyarlılık nedeniyle, F tipi sistemin temel mantığının bir parçası olan keyfi yaptırım, baskı ve işkenceleri daha fazla teşhir olmamak için çok fazla öne çıkarmamaya çalışıyorlardı. Son zamanlarda ise keyfi yaptırımlar cezalara, fiili baskılara ve işkencelere ağırlık vermeye başladılar.

Son günlerde basına yansıyan 19 Aralık operasyonu ile ilgili Adli Tıp Kurumu raporlarında gözler önüne serilen ve bir katliam olduğu açık olan 19 Aralık operasyonu nedeniyle bizlere hücre cezaları verilmektedir. Hem katliama uğruyoruz, yakılarak işkenceyle öldürülüyoruz, her çeşit işkence ve baskıya maruz bırakılıyoruz hem de hücre cezalarına çarptırılıyoruz. Bizler zaten 1 ve 3 kişilik hücrelerde tutuluyoruz. Ek hücre cezalarıyla zaten içinde bulunduğumuz ağır tecrit, izolasyon ve baskı koşulları daha da ağırlaştırılmaktadır.

“Disiplin cezası” adı altında onlarca, yüzlerce arkadaşımız tekli hücrelerde havalandırmaya, avukata, ziyarete çıkarılmamakta ve mektup gönderememe, gelenleri alamama gibi cezalara çarptırılmaktadır. Bu cezalara çarptırılan arkadaşlarımız tekli hücrelerde ve yan hücrelerinde de kimse tutulmadığı için tamamen tecrit koşullarında kalmaktadır. “Disiplin cezaları” adı altında tecrit içinde tecrit, hücre içinde hücre cezalarına çarptırılmayı, çok asgari düzeyde olan haklardan dahi mahrum bırakılmamızı kamuoyunda ve mahkemelerde teşhir etmeye devam edeceğiz.

Birçok F tipinde sayımlarda asker gibi ayağa kalma, sıraya dizilme gibi yaptırımlar dayatılıyor. Niteliğimize ve kişiliğimize yönelik bu ve bunun gibi yaptırımlara ne pahasına olursa olsun uymamaya devam edeceğiz.

“Üçlü Protokol”le birlikte savunma hakkımız fiilen yokedildi. Avukatlarımızla görüşmemiz açıkça yasaklandığında mantık ve amaçları deşifre olacağı için, fiiliyatta avukat görüşümüz engellenmektedir. Avukat görüşü göstermelik bir duruma dönüştürülmüştür. Avukat görüşümüzün fiiliyatta engellenmesi için çıkarılan tüm engelleri aşip avukat görüşüne gidenler de aynı dava dosyasından yargılandığı arkadaşıyla dahi birlikte olup avukat görüşüne gidememektedir. Gardiyanların tacizi altında iki tarafın da elinde hiçbir bilgi, belge, yazılı döküman olmadan görüşme yapmak durumunda bırakılmaktayız. Avukat görüşüne gidip gelişte yapılan ayakkabı araması dayatması ile böylesi olumsuz koşullardaki avukat görüşümüz dahi fiilen ortadan kaldırılmaktadır. Bizlerin siyasi, insani kişiliğini ezmek, “disiplin cezaları” ve bunun gibi “tredman” mantık ve uygulamasının somutlanması olan uygulamalarla boyun eğdirmek amacıyla bazı yerlerde bu insanlık dışı uygulamalar “ağız içi arama”sına kadar

vardırılmıştır. Bu tür insanlık dışı keyfi uygulamaları kabul etmediğimiz için avukatlarımızla görüşmemiz imkansız hale getirilmiştir. Gayri ahlaki ve onur dışı aramalardan dolayı avukatlarımızla görüşemiyoruz.

Zirayetçilerimizle görüşmemiz birinci dereceden akrabalarımızla 30 dakika ile sınırlıdır. Bu olumsuz koşullara ek olarak bir süredir bazı yerlerde ayakkabı araması dayatılarak ziyaret de engellenmeye çalışılıyor. Bu dayatmanın olduğu yerlerde bu dayatmayı kabullenmemiz beklenemez. Bu yüzden de ayakkabıları çıkarıp giymeden, ayakkabısız görüşe gitmek zorunda kalıyorlar.

Mahkeme ve hastanelere hangi gün götürüleceğimiz önceden söylenmiyor. Kimin ne zaman hastane ve mahkemelere götürüleceği belli olmadığı için savunma için hazırlık yapmamız imkansız hale geliyor. Savunma hazırlığı yapmaktan kastımız yazılı bir hazırlık değildir. Çünkü elimizde herhangi bir belge ve döküman bulunmamaktadır. Çünkü avukatımızın bunları bize ulaştırması engellenmektedir. Eğer daha önce mahkemeye gidip orada neyle suçlandığımızı öğrenmemişsek kafamızda bir savunma hazırlamak durumundayız. Çünkü yazılı bir savunma hazırlamaya çalışsan ya aramada askerler tarafından alınmakta ya da mahkemeye götürülmen engellenmektedir.

Mahkeme, hastane ve ziyarete giderken bırakalım yazılı bir belge vs. götürmeyi, kalem, kağıt, sigara, çakmak, para vs. dahi yanında bulunduramıyorsun. Mahkeme ve hastanelere giderken hemen hücre kapısında aranıyoruz. Ardından elektronik kapıdan geçiyoruz ve asker üst araması yapıyor. Son zamanlarda bu aramaların yanısıra jandarma ayrıca ayakkabı araması dayatmaktadır. Bu keyfi ve onur kırıcı uygulamanın yapıldığı yerlerde bu keyfi dayatmayı protesto ederek ayakkabısız gidip gelinmektedir. Ayakkabı aramasının dayatıldığı yerde, ya hücre çıkışında ya da kapı altında ayakkabılar çıkarılıp giyilmemektedir. Buna rağmen genellikle saldırıya uğramaktayız. 5-10 asker ve subay arkadaşlarımızın üzerine saldırıp, ayakkabıların yanısıra bütün elbiselerini zorla hırpalayarak çıkarmaktadırlar. Maruz bırakıldığımız bu saldırıları çıktığımız mahkemelerde ve savcılık yoluyla teşhir edip suç duyurusunda bulunmamıza rağmen ya hiç ya da ciddi bir işlem yapılmamakta, bu suç duyurularımızın keyfi bir biçimde engellenmektedir.

Bu keyfi ve onur kırıcı uygulamalara başvuranlar her mahkeme ve hastane dönüşünde “baskı, işkence ve kötü muamele görmedim” türünden bir belge imzalatmayı dayatıyorlar. Belirttiğimiz keyfi uygulamalara son verilmediği müddetçe doğal olarak bu tür belgeleri imzalamayacağız.

Her geçen gün yenileri eklenen saldırılarla içinde bulunduğumuz koşullar daha da çekilmez hale getiriliyor. Fiili dayatma ve saldırılar fiili direniş biçimlerini zorluyor. Ancak bugün hapisanelerde Ölüm Orucu eyleminden dolayı fiili direnmeyi temkinli ve tali durumda ele almak durumunda kalıyoruz ve ÖO’daki ve ciddi derecedeki hasta arkadaşlarımız fiili saldırılara maruz kalmamak için ayakkabılarını çıkarmak durumunda kalıyorlar.

Son günlerde sık sık gündeme getirilen ve F tiplerinde koşulların ne kadar iyi ve insani olduğu gibi bir yanılsamayı hedefleyen iki uygulama vardır.

Bunlardan birincisi, açık görüş, ikincisi telefondur. Her ikisi de tutsaklara hak olarak tanınmamaktadır. Bunlardan yararlanmak için “disiplin cezası” almamak başta olmak üzere bir çok kurala boyun eğmemiz isteniyor. Yani her ikisi de “tredman”ın bir parçası olarak ele alınmakta ve uygulanmaya çalışılmaktadır. Adalet Bakanı her zaman olduğu gibi kamuoyunu yanıltmaya ve yalan söylemeye devam ediyor. “Açık görüş hakkı tanıdık” diyor, Adalet Bakanı. Bizlere açık görüş hakkı verilmemiştir. Bu açık bir yalandır.

Açık görüş hakkı denilen aldatmacanın aslı şudur: Bir sürü dayatmayı kabul ettikten sonra yalnızca eşin ve on yaşından küçük çocuğunla görüşeceksin. Evli değilsen fiilen bu “hakkı” kaybetmiş oluyorsun. Evliysen, çocuğun on yaşında veya daha büyükse çocuğunla görüşemiyorsun. Bu bir komedi ve aldatmacadır. Bu komedi ve aldatmacayla Adalet Bakanlığı ne bizleri ne de kamuoyunu kandırabilir ve bu uygulamayı kabul etmemizi bekleyebilir. Bütün tutsaklara hak olarak değil de “tredman” anlayışının bir parçası olarak kullanılmaya çalışılan açık görüş ve telefon uygulamalarını reddediyoruz. Yine kütüphane, işlik vb. gibi ortak kullanım alanları da aynı mantıkla birçok koşula “terdman”a bağlı olarak uygulanmak isteniyor. Dolayısıyla dayatılan kişiliksizleşmeyi kabul ederek buraları kullanmamız da düşünülemez, kabul etmiyoruz.

Bizler hücre tipi hapisanelerde ağır tecrit, izolasyon ve hak gasplarına karşı, ağır bedeller pahasına sürdürdüğümüz ÖO direnişimizin yanısıra, yukarıda belirttiğimiz ahlaki olmayan, onur kırıcı, boyun eğdirmeye yönelik “tredman” (ıslah etme) uygulamalarına baskı ve işkencelerle teslim alınmak istenmemize karşı direnişimizi sürdüreceğiz. Boyun eğmeyeceğiz. Bunun başka yolu yok. Ölüm Orucu direnişimizi tasfiye etmeye yönelik “tahliye” oyununu boşa çıkaracağız. “Tedavi yükü”nü ailelerimizin sırtına yıkmayı da hedefleyen Ölüm Orucu direnişçileri için “ceza ertelemesi ve tutuklama” politikasına destek vermeyeceğiz. Gaziler ve öteden beri cezaevi koşullarında tedavisi mümkün olmayanlar dışında hiç bir arkadaşımız erteleme ve tahliye için dilekçe vermeyecektir.

İnsanlığımıza, işçi ve emekçi halkın davasına, böylece de siyasi niteliğimize ve onurumuza sahip çıkıyoruz... Ölebiliriz ama asla boyun eğmeyeceğiz. Bugün ve gelecek açısından en büyük siyasal kazanımımız bu olacaktır. Ve gelecekte başlı başına bir isyan-direniş çağrısının meşalesi olacaktır...

DHKP-C, TKP (ML), TKİP, MLKP, TKP/ML, TİKB, DH, TDP, DY, MLSPB, PKK/DÇS, TKP/K davasından yargılanan tutuklular adına Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Sefa Gönültaş, Hacı Demirkaya, Yunus Aydemir, Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğulları, M. Aytunç Alpay, Nizamettin Doğan, Hasan Yüksel, Ziya Büyükaşık, Özgür Aslan.

Yoldaşlarının kaleminden Osman Osmanağaoğlu:

"Güneşi içeceğimize inancımız sonsuzdur"

"Dorukları Fethedecek Cesaretimiz, Ölümü Sirtüstü Yere Serecek. Bu Yumruk Bizde Oldukça..." Bir yazısında böyle diyordu kazanacağımıza olan inancını dile getirirken. Aslen Artvin-Hopalı olan yoldaşımız 1957 yılında Karabük'de doğdu. Annesi Gürcü, babası Laz'dır.

Örgütlü yaşamla 1976 yılında tanıştı. Dev-Gençli oldu. İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatında öğrencilik yıllarında devrimci bir militan olarak mücadele içinde yer aldı. Cunta sonrası 1981 yılında hareketimize yönelik bir operasyonda mahalli alan örgütlenmesinde görevliken tutsak düştü. Selimiye, Sultanahmet, Metris, Sağmalcılar hapishanelerinde 6 yıl tutsak kaldı. Bu yıllarda hareketimizin saflarında direnişler içinde yer aldı.

1987 yılında tahliyesinden sonra yeniden mücadeleye koştu. Çeşitli alanlarda görev ve sorumluluklar aldı. Son olarak İstanbul Mahalli alan Milis Örgütlenmesi Genel Sorumluluğu yaparken 1992 yılında tutsak düştü. Hapishaneler onu tanırdı, o hapishaneleri. Tutsaklık mücadelenin bir alanıydı. Zorunlu bir alanı. Özgür tutsaklık geleneğimizin yaratılmasında tutsaklığı süresince direniş saflarında yer aldı.

2000 ölüm orucu tartışmaları başladığında "bu halk için ölüme yatılır" diyerek gönüllüler arasında yer aldı. Ölüm orucuna ilişkin düşüncelerini belirttiği bir yazısında şöyle dedi Osman yoldaşımız: "... Ve yıllar var ki bu vatan topraklarına kanımız aktı. Kanla sulanan topraklar kutsaldır. Topraklarımıza sahip çıkmak dün olduğu gibi bugün ve yarın da boynumuzun borcudur. İşte bu borcu ödeme sırası şimdi içinde yer aldığımız Ölüm Orucu savaşçılarında. Borcumu ödeyeceğime söz

veriyorum."

O'nun sözü namusuydu. Tereddütsüz yürünecekti bu yolda. Çünkü bu yolun sonu zaferdi. Osman bunu bilerek Boranlarımızın en önünde kanat çırpınlardan oldu. "Zaferden hiç kuşku duymadım. Çünkü zafer Parti-Cephe geleneğidir. Doğru, haklı ve meşru olan biziz. Bu yüzdendir ki daha direnişimize başlarken KAZANMIŞTIK." Devletin direnişi kırma manevrası sonrası tahliye edilenlerdendi. Ona duyulan güveni boşa çıkarmayacağını kanıtı 44 yıllık yaşamıydı.

Boşa çıkarmadı. Özgürlüğün direnerek kazanılacağını bilerek direniş mahallesine koştu. Sabırla, inançla, yoldaşlarının, çok sevdiği halkının yanında günlerce direndi kuşatmalar altında. Ölüm yatağında inancını, coşkusunu onlarla paylaştı. Bu günlerde şöyle diyordu Osman: "Günler haftalara, aylar mevsimlere devrildi. 6 ay üç mevsim var ki biz Boranlar güneşi fethetmek için kanat çırpıma devam ediyoruz. Güneşi içeceğimize inancımız sonsuzdur. Alev soluklarımızla yaşanılacak bir vatani halkımıza armağan edeceğiz. Bu güce ve inanca sahibiz. Çünkü biz halkız, halkın içinden ve halkın öncüsüyüz."

Tüm dünya, 65 milyon halkımız tanık olsun ki, IMF'ye, emperyalistlere, faşizme karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgamızı zafer taşıyacağız. Düşünü kurduğu ülkeyi Osman'a ve tüm şehitlerimize armağan edeceğiz. (...)

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi

14 Ağustos 2001

Ölüm Orucu Direnişi'nin 299. gününde şehit düştü...

Osman Osmanağaoğlu ölümsüzdür!

Ölüm Orucu Direnişi tüm yalan dolana karşı dört mevsimdir kararlılıkla sürüyor. 19 Aralık katliamından bugüne kadar 62 devrimci şehit düştü. Bunların 32'sini Ölüm Orucu'nda yitirdik. Son olarak direnişin 299. gününde DHKP-C dava tutsağı Osman Osmanağaoğlu ölümsüzleşti.

Osman Osmanağaoğlu 1957 yılında Karabük'te doğdu. İlk ve orta öğrenimini Karabük'te, lise öğrenimini Ümraniye'de tamamladı. 1975 yılında devrimci düşüncelerle tanıştı. Aralıklı olarak toplam 18 yıl tutsaklık yaşadı. En son 1991'de tutuklanıp Bayrampaşa Cezaevi'ne götürüldü. Bu davadan idamla yargılandı. Oradan Ümraniye Cezaevi'ne sevkedildi. Ölüm Orucu'nun 1. ekibinde yer aldı. 19-22 Aralık katliamından sonra Kandıra F tipine sevkedildi. Nisan ayında zorla müdahale için hastaneye kaldırıldı. 6 aylığına tahliye edildikten sonra direnişe Küçükarmutlu'da devam etti. Kesintisiz sürdürdüğü direnişin 299. gününde şehit düştü.

Osman Osmanoğlu'nun cenazesi Salı günü saat 5:30 civarında Gazi Mahallesi'nde bulunan Ulucami'ye getirildi. Cenazenin gelmesiyle birlikte bekleyen kitle slogan atmaya başladı. 5'erli kortejler oluşturuldu. İkisi de HÖP imzalı olan "Diri diri yaktılar!" ve "İnançsız, amaçsız yaşanmaz, inançlarımız için ölüyoruz!" yazılı pankartlar açıldı. Meşaleler tutuşturuldu. Camiden Cemevi Caddesi'ne çıkılarak Gazi son durağa kadar cenaze omuzlarda taşındı. Kitlede coşku ve kararlılık hakimdi.

Yürüyüş boyunca, "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Osman yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!" sloganları atıldı.

Gazi son durakta otobüslere binilerek Cebeci Mezarlığı'na gidildi. Osman'ın cenazesi, partisinin bayrağı ve yoldaşı Veli Güneş'le birlikte çektirdikleri resimle defnedildi.

Mezarının başında Osman Osmanağaoğlu'nun kısa özgeçmişi okundu. Onun mücadelecilik kimliği ve Ölüm Orucu'nun anlamı üzerine konuşmalar yapıldı. Osman'ın ağabeyi devrime olan bağlılığını kardeşimden alıyorum diyerek, kısa bir konuşma yaptı. Hafıza kaybına uğradığı için tahliye edilen yoldaşı da bir konuşma yaptı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Gebze ve Buca'daki tutsaklar da hücrelere sevkedildiler

Geçtiğimiz hafta Gebze Cezaevi'nde bulunan erkek tutsaklar insanlık dışı saldırılarla Kandıra ve Bolu cezaevlerine sevkedildiler. 36 tutuklu Kandıra, 27 hükümlü ise Bolu hücrelerine sevkedildi.

Bir süredir Gebze Cezaevi'nde bulunan tutsakların sevklerinin yapılacağı açıklanmıştı. 27 Temmuz günü yapılan sevkler sonucu tutsakların hepsi cezaevi girişlerinde işkencelere maruz kaldılar. Tutsakların anlatımlarına göre, arama odasına kolları arkadan bükülerek ve yüzleri yere gelecek şekilde sürüklendiler. Arama dayatmasının kabul edilmemesi ile birlikte kaba dayak atılarak soyuldular ve makatlarına kadar arandılar. İkinci arama odasına götürüldüklerinde de aynı uygulamalarla karşılaştılar. Tüm bu uygulamalardan sonra tekrar kıyasıya dövülerek bir çoğu tek kişilik hücrelere atıldılar. Bu işkencelere Ölüm Orucu'nda olan tutsaklar da maruz kaldılar.

Ardından 3 Ağustos günü Buca Cezaevi'nden 7 Ölüm Orucu direnişçisi de dahil olmak üzere 37 tutsak sabahın erken saatlerinde Kırıklar F Tipi'ne sevkedildiler. Sevklerin avukatlar tarafından tesadüfen öğrenilmesinin ardından avukatların ve ailelerin tutsaklarla görüşme talebi cezaevi savcılığı tarafından reddedildi.

Kandıra hücrelerinde saldırılar sürüyor

F tiplerinde insanlık onuruna yönelik ve yıldırma amaçlı saldırılar devam ediyor. Aile ve avukat görüşüne çıkarken ayakkabılar ile ağız içine bakılmak istenmesi bu uygulamalardan yalnızca ikisi. Bu nedenle iki aydır Kandıra Cezaevi'nde Ölüm Orucu direnişçileri dışında kimse görüşe çıkmıyor. Tutsakların çıplak ayakla görüşe çıkma isteği ise idare tarafından engelleniyor.

Ayrıca Kandıra Cezaevi'nde bir süreden beri tutsaklar ayakta sayım vermedikleri için sabah akşam gardiyanların saldırısına uğruyorlar.

Tutsakların kantinden ihtiyaçlarını karşılamak için verdikleri dilekçeler idare tarafından kabul edilmiyor. Bu nedenle tutsaklar 15 günden beri ihtiyaçlarını karşılayamıyorlar. Ölüm Orucu direnişçileri dahil olmak üzere tutsakların hepsi suyu çeşmeden içmek zorunda kalıyorlar.

Aymasın direnişine destek ve dayanışmayı büyütelim!

Direnişin sesine ses katalım!..

31 Mayıs'ta topluca kapı önüne konulan Aymasın işçilerinin direnişi '80'li günlere adım attı. Kavurucu sıcakın ve kimi zaman çadıra misafir olan şiddetli yağmurların altında gece-gündüz demeden direnen Aymasın işçileri uzun soluklu bir direnişi göze almışlar. Ta ki direniş çadırı zafer marşları ve türküleri ile sökülene, yani kazanana dek...

Aymasın işçileri, direnişe çıktıkları andan itibaren çeşitli eylemliliklerle seslerini duyurmaya, kamuoyu yaratmaya çalıştılar. Büyük Klüb'ün önüne gittiler. Fabrika önünde basın açıklaması, Çalışma Bakanlığı önünde faks çekme eylemi ve basın açıklaması, yine Kartal Meydanı'nda basın açıklaması ve sonucu gözaltılarla sonuçlanan patronun yalısı önünde basın açıklaması yaptılar. Yanısıra, yapılan basın açıklamalarına ve eylemlere topluca gitmekten, direnişin sesini haykırmaktan geri durmadılar. Önümüzdeki süreçte de dayanışma gecesi, kermes gibi etkinliklerle ve farklı eylemlerle direnişlerini sürdürecekler.

Aymasın direnişçilerinin seslerine ses katabilmek, bu sesi çoğaltmak ve fabrika fabrika, mahalle mahalle yankılatmak için dışarıdan örülecek destek ve dayanışmanın rolü büyüktür. Dışarıdan dayanışmayı örme noktasında direnişçi işçilere büyük görevler düştüğü gibi, sınıftan yana olan işçi ve emekçilere de büyük sorumluluklar düşmektedir. Özellikle topluca yapılan destek ziyaretleri daha da sıklaştırılmalıdır. Bu ziyaretler işçilere yalnız olmadıklarını hissettirdiği içindir ki, direnişin moral gücünü daima yüksekte tutar. Destekten alınan bu moral güç ile işçilerin motivasyonu artarak, birbirlerine daha sıkı kenetlenirler, direnişe daha sıkı sarılırlar. Farklı sektörlerden fabrika işçilerinin direnişi

ziyaret etmesi süreklileştirilmelidir. Özellikle eylemli birliktelikler sağlanarak sermayenin saldırılarına karşı alanlarda buluşmalıdır.

Sünerbank işçilerinin Aymasın işçilerine gönderdikleri mesaj oldukça anlamlıdır: "Onları yürekten destekliyoruz. Beraber mücadeleyi devam ettirerek beraber kazanmak istiyoruz. Hep elele olmak istiyoruz.

Yüreğimiz onlarla. İnanyoruz ki, onlar da direndikleri durumda kazanacaklardır. Farklı gerekçelerle kapının önüne konulsak da kaderimiz ortak. Sonuçta onlar da biz de mücadele ederek kazanabiliriz. Alanımızı terk edersek yenildik demektir."

İşçilerin ortak talepler ve çıkarlar doğrultusunda mücadeleyi yükseltmesi, eylemli birliktelikler örmesi, direnişlerin başarıyla ulaşmasında, sınıf dayanışmasının sağlanmasında oldukça önemlidir. Patronlar sınıfının tek kabusu da işçilerin birlik ve dayanışma içerisinde olması değil midir? Onlar bu saldırı pervasızlığını gerçekten güçlü oldukları için göstermiyorlar. Onlar, işçi sınıfının dağınkılığında, bölünmesinden, birlik olmamasından güç aldıkları içindir ki, işçi sınıfına vahşice

saldırıyorlar. İşçiler üretimden gelen güce sahip olduklarından dolayı, patronlardan daha güçlüdür. Ancak örgütsüz ve dağınkı oldukları sürece patronlar saldırma gücünü kendilerinde bulacaklardır. Aymasın işçilerinin direnişlerine maddi ve manevi destek sürekli kılınmalıdır. Direnişin

yalnız bırakılması, direnişçi işçilerin umutsuzluğa sürüklenmelerine zemin hazırlayacaktır.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kartal'dan komünist bir işçi

Direnişteki Aymasın işçileriyle konuştuk...

“Birliği ve örgütlülüğü pekiştirmemiz gerekiyor!”

2.5 aydan beri direnişte bulunuyorsunuz. Bu direniş süreci sizde ne gibi değişiklikler yarattı?

1. işçi: En başta arkadaşlığı, paylaşmayı ve sıcaklığı öğrendim. Mücadelemizi kazanabilmek için sınıf bilincimizin olması gerekiyor. Ben de burada işçilerin sınıf bilincinin zayıf olduğunu öğrendim. Bu direnişte kafamı kaldırıp çevreme baktığımda artık daha geniş düşünebiliyorum. Önceden de bazı şeylere duyarlıydım. Ama şimdi daha çok sorguluyor ve araştırıyorum. Eğer birşeyi kazanmak istiyorsak sabırlı olmamız gerektiğini öğrendim.

2. işçi: İnsanların birbirine güvenmediğini öğrendim. Güven olmayınca hiçbir şey olmaz. Bu direnişin benim beynime kazıdığı en önemli şey güven. En başta birbirimize güvenmemiz gerekiyor. Birbirimize güvenip sırt sırta verirsek, ancak o zaman kazanabiliriz. Yaşanan olumsuz durumları unutarak bugüne bakmalıyız. Bugün direniş için neler yapabiliriz tartışmalıyız.

Bir direniş için sınıf dayanışmasının önemi nedir? Direnişinize gereken destek sunuluyor mu?

1. işçi: Direnişimizin daha kolay başarıya ulaşması için diğer işçi kardeşlerimizden destek ve dayanışma görmemiz önemli ve gereklidir. Bize de şu anda gereken destek sunuluyor. Tek isteğimiz maddi desteğin biraz daha fazla sunulması ve süreklileştirilmesi. Her türlü maddi ve manevi desteği sunacağız diyenlerin sözlerinin arkasında durmasını ve direnişimize destek sunmalarını istiyoruz.

2. işçi: Başından beri maddi ve manevi destek geliyor. Özellikle şeker, çay, erzak gibi yiyeceklerimiz hiç eksik olmadı. Şu anda da geliyor. Ancak bu destek devamlı olursa kazanırız. Bunun için de içimizdeki birliği ve örgütlülüğü pekiştirmemiz gerekiyor. Dışardan gelecek desteğin sürekliliği buna bağlı.

Direnişe çıkmadan önce diğer fabrikalardaki ve alanlardaki hak alma mücadelelerine destekte bulunuyor muydunuz? Sınıf dayanışması için neler yaptınız?

1. işçi: Destekte bulunuyorduk. Ben ve birçok arkadaşım önceki yıllarda olan birçok direnişe ilgisiz kalmadık. Örneğin Bilgi Mefar, Tuzla, Karyapsan ve Swiscard'daki grevlere gittik. Grev ve direnişlerle işte o zaman tanıştım. Bilgi Mefar'a her öğlen yemeğimizi alıp gidiyorduk. Karyapsan'a maddi destekte de bulunarak aramızda topladığımız parayı götürdük. Swiscard'a gittiğimizde, özellikle oradaki bayan işçilerin durumundan çok etkilenmişim. Güneşin altında esmer ve kapkara olmaları beni çok etkiledi. Onların o zaman yaşadıklarının bugün benim başıma geleceği hiç aklıma gelmezdi. Oradaki bayanlar çok iyiydi.

2. işçi: Ben ve birçok arkadaşım sendikayı burada öğrendik. Sendikalı olmanın bilincini burada kavradık. Sendikalı olmadan hiçbirşey yapmıyorduk. Ancak sendikalı olduktan sonra destek ve dayanışmaya gitmeye başladık. Çeşitli grev ve direnişlere toplanıp gidiyorduk. Biz ilk direnişimizde şimdi bunu yaşıyoruz. Destek ve dayanışmanın önemini şimdi daha iyi anlıyoruz.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Öncü İşçi İnisiyatifi'nden Aymasan ziyareti

İşçi İnisiyatifi olarak, işçi sınıfının düzenin saldırılarına karşı mücadelesini örgütlemek, ortaya çıkan tepkileri (grev, direniş, protesto) desteklemek, yön vermek, düzene yönlendirmek, işçi sınıfının haklı mücadelesinin propagandasını yapmak gibi bir misyonumuz olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle 11 Ağustos Cumartesi günü Öncü İşçi İnisiyatifi'ni temsilen direnişteki Aymasan işçilerini ziyarete gittik.

Aymasan işçilerini sendikalı olmasından dolayı işveren bu örgütlülüğü dağıtmak, bunun yerine sendikası, sigortasız, asgari ücretle işçi çalıştırmak, daha ucuz işgücüyle daha fazla kâr elde edebilmek için işçilere tazminatlarını ve birikmiş maaşlarını vermeden fabrikayı kapatma kararı almış, bunun üzerine Aymasan işçileri de direnişe geçmiştir.

Aymasan işçisi yaşadığı direniş sonucunda, sınıflar arasındaki çelişkiyi bizzat yaşayarak görmüştür. İMF'nin, hükümetin, kanunların kimler için var olduğunu, polisin de bu düzenin bekçisi olduğunu bir bilinç sıçramasıyla kavramıştır. Aymasan işçileri yaptıkları direnişle halkın ve çevre fabrikalardaki işçilerin desteğini kazanmıştır.

Ziyaretimiz sırasında sermayenin saldırılarını ve buna karşı neler yapılabileceğini konuşma fırsatı bulduk. Ayrıca direnişteki işçilerin maddi sorunlarını bir parça çözmek için yürütülecek faaliyetlere (gece, kalem satışı, kermes) kendi bölgemiz üzerinden katkı sunacağımızı, elimizden geleni ortaya koyacağımızı belirttik.

Ziyaretimiz Öncü İşçi İnisiyatifi'nin hazırlamış olduğu metnin okunması ve Aymasan işçilerinin attıkları sloganlarla tamamlandı.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz. Destek olmanın yanında direnişlerdeki mücadele

ruhunu kendi bölgelerimize, işyerimize taşımak için de bu tür ziyaretleri gerçekleştirmeli, direnişçi işçilerle aramızdaki ilişkileri sıklaştırıp geliştirmeliyiz.

Onların bizim desteğimize ihtiyacı var. Ama bizim onlardan öğrenmeye daha çok ihtiyacımız var. Öğreneceğiz, öğreteceğiz ve sermayeye karşı birleşik mücadeleyi daha güçlü kuracağız. Başka yolu yok.

Yaşasın Aymasan işçilerinin direnişi!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi'nden işçiler

Ziyaret sırasında okunan mesaj:

Direnen Aymasan ve Sümerbank işçilerini selamlıyoruz!..

Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu bunalım, İMF-TÜSİAD programları sayesinde emperyalistlerin, asalak ve işbirlikçi burjuvazinin kasalarını dolduruyor. Bu ise işten atmalar, düşük ücretler, yapılan zamlar, artırılan vergilerle işçi ve emekçilere fatura edilmeye çalışılmaktadır.

Vatanseverliği kimseye kaptırmayanlar vatani bir avuç emperyaliste peşkes çekerken; işçilerin, emekçilerin en ufak hak arayışında onların karşısına orduyu, polisi dikerek en faşizan yöntemleri çekinmeden kullanmaktadır.

Aymasan işçisi de benzer saldırılara maruz kalmış, burjuvaziye cevap olarak direnişi seçmiştir. Aymasan işçisi burjuvazinin bu saldırılarının ancak sınıf dayanışması ve örgütlülük içerisinde püskürtüleceğinin bilinciyle Sümerbank işçileriyle dayanışmasını sürdürerek Türkiye işçi sınıfına örnek olmuştur.

Türkiye işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun burjuvaziye ve onun düzen bekçiliğini yapanlara karşı örgütlü birleşik mücadeleden geçtiğinin bilinciyle hareket eden ve böyle bir misyonu sahiplenmiş öncü işçilerden oluşan Öncü İşçi İnisiyatifi Aymasan ve Sümerbank işçilerinin direnişini selamlar.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Yaşasın işçilerin mücadele birliği!**

Aymasan direnişine desteğe gözaltı saldırısı

Aymasan işçilerinin direnişine destek sunmak amacıyla İstanbul Avrupa yakasından toplanarak yola çıkan yaklaşık 50 kişilik grup 12 Ağustos Pazar günü Kartal girişinde gözaltına alındı. Sermayenin faşist kolluk güçlerinin en ufak bir destek ve dayanışma hareketine bile tahammül edemedikleri bu son gözaltı olayıyla bir kez daha görüldü.

SES Bakırköy Şubesi, TUYAB, BEKSAV, DMP, Şair Ruhan Mavruk, Sosyolog Pınar Selek, HADEP, Barış Anneleri, ÖDP, EKB, İmge Tiyatro Ekibi ve Grup Vardiya'nın biraraya gelerek oluşturduğu yaklaşık 50 kişilik grup, Aymasan işçilerine destek amacıyla direniş çadırında etkinlik sunmak için bir otobüsle yola çıktılar. Otobüstekilerin hepsini gözaltına alarak bir süre Yakacak karakolunda tutan polis, böylelikle işçilere destek ve dayanışmanın önünü kesmeye çalışıyor. Tıpkı Küçükarmutlu'daki Ölüm Orucu direnişçilerine sunulan desteğin önüne geçmek istedikleri gibi. Aynı zihniyetle, Aymasan direnişine desteğin önünü de destekçileri gözaltına alarak kesmeye çalışıyorlar. Küçükarmutlu'yu abluka altına aldıkları gibi, Aymasan direnişçilerinin çadırını ve bölgeyi de abluka altına alıyorlar. Amaç, yalnızlaştırma ve moralleri bozma. Gözaltına alınanlar akşam geç saatlerde çadıra gelerek sınırlı zamanda etkinliklerinin bir bölümünü sundular.

Tüm işçi ve emekçilerin direnişe destek sunması, toplu ziyaretler yapması, düşmanın inadına işçileri yalnız bırakmaması gerekiyor. Onlara en iyi cevap ancak işçilerin yanında olmakla verilebilir. Desteğe gelenlerin gözaltına alınması sırasında Ümraniye Reha Tekstil işçilerinin bir otobüsle işçileri ziyarete gelmesi sermayenin kolluk güçlerine iyi bir cevap olmuştur. Ne ablukalar ne de gözaltılar direnişin gücünü kırmaya, destek ve dayanışmanın önünü kesmeye yeter.

Aymasan işçilerini yalnız bırakmamak ve polisin oyunlarını boşa çıkarmak için direnişe destek ve dayanışmayı sürekli kılalım. Direnişe sahip çıkalım.

**Aymasan işçisi yalnız değildir!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Sümerbank direnişi en kritik safhasında

Fabrikalarının kapatılmasına karşı Sümerbank işçilerinin direnişi ayları devirerek devam ediyor. Yüzlü günlere dayanan direniş en kritik safhasına gelmiş durumda.

Direnişin ilk günlerinde işçilerin önüne Sümer Holding tarafından üç seçenek sürülmüştü. Bunlardan birincisi emekliliği dolanların emekli edilmesi, ikincisi çalışmak isteyenlerin Sümerbank'a bağlı başka işyerine gönderilmesi (Antalya, Manisa, Bergama vb.), üçüncüsü ise çıkışını isteyenlere çıkış verilmesi idi.

Başlangıçta bu belgelere dördüncü bir şık ekleyip, "işimize geri dönmek istiyoruz, fabrikamızda çalışmak istiyoruz" yazan işçilerin bu tavrı, daha sonra müdürlerin baskısı ve geri bilinçli bazı işçilerin el altından bazı belgeleri doldurup vermeleriyle zayıfladı. Bunun üzerine işçiler, "mahkeme kararı aleyhlerine sonuçlandı taktirde" şeklinde not düşerek, bunlardan herhangi birini tercih etmişlerdi. Bugün mahkeme Sümerbank işçisinin aleyhine sonuçlanmış durumda.

Mahkeme kararının hemen ardından, Sümer Holding Genel Müdürlüğü'nden İzmir Basma Sanayi İşletmesi'ne, diğer işyerlerine nakil edilecek işçilerin listesiyle, işçilerin demokratik yasal haklarını hiçe sayıp gaspetmeye dönük bir dizi direktif iletildi.

Nakiller yoluyla işçiler ülkenin dört bir yanına dağıtılmak isteniyor. Direnişin başını çeken birçok işçi ilk tercihlerinin dışındaki yerlere naklediliyorlar. Nakiller şöyle; Manisa'ya 194, Bergama'ya 101, Antalya'ya 47, Adıyaman'a 1, Aksantaş'a 2, Sarıkamış'a 2, Sidaş'a 1, Tercan'a 2 işçi.

Sümer Holding'in İzmir Basma Sanayi İşletme Müdürlüğü'nde uygulanmasını buyurduğu maddelerden birkaçı ise şöyle:

"Madde (1) Yazımız ekinde yer alan listelerdeki işçilerden, arada geçen süre içinde emeklilik süresini doldurmuş olanlar var ise bunların nakillerinin bahse konu özelleştirme Yüksek Kurulu Kararı gereğince yapılmaması ve bunların emekliliğe hak kazanan işçilerin listesine dahil edilmesi ve bunların ad ve soyadlarının Genel Müdürlüğü' müze bildirilmesi gerekmektedir.

"Madde (4) Sözkonusu işçilerden bu nakil işlemi sebebi ile harcırah talep etmeyeceklerine ve naklen gidecekleri işyerinde kendilerine verilecek işi yapacaklarına dair bir belge alınarak dosyalarına konulacaktır.

"Madde (5) Söz konusu işçiler en geç bir hafta içinde belirtilen işyerinde göreve başlayacaklardır."

Sümerbank işvereni bu ve benzer saldırılarla bir yandan tasfiye sürecini hızlandırırken, diğer yandan hiçbir yasal prosedürü ve halen devam eden sözleşmeyi tanımadığını açıktan ilan etmektedir. Ayrıca çıkışını ya da emekliliğini isteyen işçilere, paralarını istedikleri zaman vereceklerine, bu süre içinde ise dava açmayacaklarına dair kağıt imzalatılmaya çalışılmaktadır. Böylece parayı istedikleri gibi işletebilecekler ve aylar sonra faizsiz ödeyeceklerdir.

Bu maddeler kazanılmış hakları tırpanlamaya dönüktür. Kamu işletmelerinde yasal olarak zorunlu emeklilik yokken, "Özelleştirme Yüksek Kurulu Kararı" ile işçiler zorla emekli edilmek istenmektedir.

Nakillere ilişkin maddeler ise tam bir arsızlık örneğidir. Hem bir işçiyi Antalya'ya ya da Tercan'a nakledeceksin, sonra da harcırah istemeyeceğine dair kağıt imzalatacağın. Bir işçinin yıllardır yaşadığı yeri terkedip gitmesinin zorlukları bir yana, sadece evini başka bir ile taşıması (ev bulması, depozito, eşyaların taşınması vs.) yüz milyonlarca lira para gerektirmektedir. Ve tüm bu işlerin harcırahsız halledilip bir hafta içinde işbaşı yapılması buyurulmaktadır.

İzmir Sümerbank işletmesinin kendine özgü koşulları mevcut. Birçok işçinin emeklilik yaşının gelmiş olması, '86'dan bu yana yeni işçi alımının olmaması, kararlılık noktasında sorunlar yaratıyor. Bunun dışında, sınıf hareketinin durumu, sermaye iktidarının İMF politikalarını hayata geçirmedeki pervasızlığı etkili oluyor.

Sonuç olarak, böyle bir direnişte elbette kazanımlar kadar kayıplar da olacaktır. Önemli olan öncü bilinçli işçilerin yenilgi ruhhalini yaşamamaları, sürecin derslerinden yararlanarak bundan sonraki mücadelelere hazırlanmalarıdır.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Türk dış politikası üzerine/2

Emperyalist efendiler

Ve şimdi bakıyoruz, Perinçekçi söyleme göre sözümona “Vietnam’dan sonra Amerika’ya en büyük ikinci darbeyi vurduğu” iddia edilen Türk burjuvazisi ve ordusu ABD ile birlikte İsrail’le stratejik bir mihver kuruyor. Bu, askeri, siyasal eksenli bir savaş mihveri. Ve Akdeniz’de ABD ve İsrail’le birlikte askeri tatbikatlar yapıyor. Ve çok ilginçtir, bu tatbikatlar tam da Arap ülkelerinin Filistin sorunundan dolayı bir biçimde İsrail’le karşı karşıya geldiği bir sırada oluyor. Bunun içerdiği mesaj çok açık, aynı ölçüde dolaysızdır.

“Irak’ın toprak bütünlüğü” ve Kürt sorunu

Devrime ve halklara karşı olan, emperyalizmin genel ve bölgesel çıkarlarına uygun düşen, bu arada elbette işbirlikçi Türk burjuvazisinin sefil çıkarlarıyla da uyuşan her konuda, Türk dış politikası kural olarak emperyalizmin paralelinde, denetiminde ve hizmetindedir. Bu çerçevede hiçbir zaman esasa ilişkin bir sorun olmaz, yaşanmaz. Sorun daha çok, emperyalizmin genel bölgesel çıkar ve tercihlerini Türk burjuvazisinin çıkar ve kaygılarını gözetmediği ya da bunları ciddi biçimde zedelediği durumlarda kendini göstermektedir. Bu çerçevede zaman zaman yaşanan sorunların anlamı ve önemi de, sözkonusu sorunun yapısına ve boyutuna göre değişmektedir.

Buna somut bir güncel örnek, Irak’taki Kürt bölgesi, yani Güney Kürdistan sorunudur. Körfez savaşından beri ABD emperyalizminin Irak’ı bölüp parçalamaya dayalı bir planı var. Böylece bu ülkeyi daha kolay denetim altına almayı, Irak’ın zengin petrol yataklarına el koymayı, bu arada siyonist İsrail için önemli bir engeli ortadan kaldırmayı hesaplıyor. Bu plan çerçevesinde, Irak’ın kuzeyinde kendisine her açıdan bağımlı ve sadık kukla bir Kürt devleti kurmak istiyor. İstemekten de öteye bu bir plan olarak yıllardır adım adım somut olarak uygulanıyor.

Bu planın Türk burjuvazisini, özellikle de onun adına ülkeyi yöneten Türk generallerini rahatsız ettiğini biliyoruz. Böyle bir gelişmenin Türkiye’deki Kürt sorunun azdıracağını, birleşik Kürdistan düşüncesine güç kazandıracağını, bunun ise Türkiye’nin bölünmesi sürecini kolaylaştıracağını düşünüyorlar. Böyle düşündükleri içindir ki, ABD emperyalizminin bu alandaki politika ve uygulamalarından rahatsızlık duyuyorlar. ABD Irak’ı fiilen bölmeye çalışırken, Türk dış politikası “Irak’ın toprak bütünlüğü”nü vurguluyor. Bosna ya da Kosova sorunları sözkonusu olduğunda Yugoslavya’nın toprak bütünlüğünü hiçe sayanların Irak sözkonusu olduğunda bunu hararetle savunma ikiye yüz lüğünün gerisinde tabii ki Kürt sorunu var.

Kürt sorunu bölgesel bir sorundur; Türkiye’nin yanısıra, bir ucu İran’ı, bir ucu Irak’ı kesiyor, Suriye’yi kesen yanları var. Bugün Ortadoğu’da egemenliği elinde tutan ABD emperyalizmi her soruna olduğu gibi bu soruna da kendi genel bölgesel çıkar, ihtiyaç ve hedefleri üzerinden bakıyor. Buradan bakarak, Kürt aşiret reislerine dayanan kukla bir Kürt devleti yoluyla kendine yeni bir alan açmaya, Ortadoğu’da yeni bir stratejik üs yaratmaya çalışıyor. Burada, bu çerçevede atacağı adımların bölgedeki şu veya bu devleti nasıl etkileyeceği temelde onu çok da ilgilendirmiyor. Bu ülke Türkiye gibi bölgede kendisine son elli yıldır sadakatle hizmet eden bir ülke olsa bile. En fazlasından duyulan kaygıları yatıştırma, bunun için gerekliyse bazı özendirici rüşvetler sunma yoluna gidiyor. Geçmişte, Özal döneminde bu özendirici rüşvetin ne anlama geldiğini gördük.

Ama ABD emperyalizminin kendi hesap ve ihtiyaçları üzerinden bakarak atmaya çalıştığı adımlar, Türk burjuvazisi için ciddi sorunların zemini, ciddi korku ve kaygıların nedeni olabiliyor. Türkiye’de koca bir Kürt sorunu var. Kürtlerin yarısı Türkiye’de yaşıyor, Kürdistan’ın toprak olarak üçte biri Türkiye’de. Türkiye Kürtleri ile Irak Kürtleri arasında öteki parçalarla kıyaslanamaz bir yakınlık ve etkileşim var. Dahası Türkiye’deki Kürt uyanışı bu ilişki ve etkileşimi alabildiğine geliştirdi, bu iki alan bir ara fiilen içiçe bile geçti.

İşte sorun da zaten tüm gerçeklerin toplamından çıkıyor. Türk burjuvazisi Kürdistan’ın parçalarından birinde devletleşmenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyor ve böyle bir gelişmenin kendi egemenlik sahasında temel çıkarlarını zedelemesine katlanamıyor. Bu alanda ABD ile ters düşmesinin gerisinde bu gerici korku ve kaygılar var.

Perinçekçi parti buradaki politika farklılığına olmadık anlamlar yüklüyor ve bundan hareketle düzen ordusu hakkında gerici hayaller yayıyor. Oysa burada en ufak bir ilerici öge, iğne ucu kadar bir anti-emperyalist tutum sözkonusu değil. Halkların lehine hiçbir şey yok burada. Tersine, gösterilen tutumun gerisinde Kürt halkının her türlü kazanımına karşı gerici bir tahammülsüzlük vardır. Sözümona “Irak’ın toprak bütünlüğü” konusunda gösterilen hassasiyetin öteki yüzünde, Kürt halkının her türlü ulusal hakkının kesin bir biçimde red ve inkarı vardır. Güney’de kukla da olsa bir Kürt oluşumu ortaya çıkarsa, bunun Türkiye’deki Kürtlerin ulusal özlemlerini depreştireceği korkusu ve kaygısı vardır. Demek ki, bu alandaki dış politika hassasiyeti, içerde Kürt halkının temel ulusal hak ve özlemlerine karşı izlenen inkara ve imhaya dayalı gerici politikanın dış yansımasından başka bir şey değil. İç politikanın dış politikayı belirlemesinin tipik bir örneğini görüyoruz burada.

Ve yinelemek gerekir; Türk burjuvazisi örneğin Yugoslavya üzerinden böyle kaygıları olmadığı için başından itibaren bu ülkenin emperyalistlerce paramparça edilmesine, halkların birbirine boğazlatılmasına tam destek verdi. “Irak’ın toprak bütünlüğü” konusunda bu denli hassas olan Türk generalleri, NATO savaş makinesi içinde yer alarak Yugoslavya’nın yıkıma uğratılması ve Kosova’nın da fiilen bu ülkeden kopartılması çabasına katıldılar.

Özetle; “Irak’ın toprak bütünlüğü” konusunda gösterilen hassasiyet, öteki parçalarda “Kürtler adına” şu veya bu biçimde bir mevzi kazanılırsa, bunun kendi egemenlik sahasında yolaçacağı zaafiyetlerden duyulan korku ve kaygılara dayalı tümüyle gerici bir hassasiyettir. Burada emperyalizme karşı zerre kadar bir tutum sözkonusu değildir.

Fakat dahası var. Bilindiği gibi bu hassasiyet, Türkiye topraklarının ABD emperyalizminin Irak’a yönelik yıkıcı faaliyetleri için bir üs olarak kullanılmasına, Irak’ın İncirlik’ten kalkan ABD uçaklarınca gününbirlik denetlenmesine ve sık sık bombalanmasına hiç de engel değil. Tersine, Türkiye’yi yöneten uşak takımı, bu hizmet ve sadakatin karşılığı olarak emperyalist efendilerinden “Kuzey Irak hassasiyeti” konusunda anlayış dilenmektedirler. ABD’nin Kuzey Irak politikasına muhalefetlerinin sınırları da bir bakıma budur.

Kıbrıs: “Kuzey Kıbrıs Türk halkı”na rağmen

Bir başka örnek Kıbrıs sorunudur. Kıbrıs Doğu Akdeniz’de son derece stratejik bir ada, yüzen bir üs durumunda. Hangi ülkenin gerici burjuvazisi burada bir egemenlik alanına sahip olmak istemez ki? Hele de bunu olanaklı kılacak tarihsel, siyasal, kültürel ve etnik olanaklara sahipse. Kıbrıs üzerinden Türk ve Yunan burjuvazilerinin uzun onyıllardır oynadığı oyunların ve yaşadıkları çatışmanın gerisinde de bu var.

Ecevit’in 31 Aralık 2000 tarihli *Hürriyet*’te çıkan bir röportajı var, arada Kıbrıs’a da değiniyor. Kıbrıs sorununun Türk burjuvazisi için anlamını ve önemini bütün çıplaklığı ile ortaya koyan sözler söylüyor. “*KKTC’nin başka ellere gitmesine, Kıbrıslı Türkler razı olsalar bile biz razı olamayız*” diyor. Bu, Kuzey Kıbrıs Türk halkının istem ve iradesinden bağımsız olarak Kıbrıs bizim çıkarlarımız ve güvenliğimiz için vazgeçilmezdir demekle aynı anlama geliyor.

Nitekim Ecevit bunu derli toplu olarak ifade de ediyor, “*Meselenin Kıbrıs meselesinden ibaret olmadığı, Türkiye’nin güvenliği meselesi olduğunun*” artık anlaşılması gerektiğini vurguladıktan sonra, bunu şöyle toparlıyor: “*Şimdi Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol hattı Kuzey Kıbrıs’ın önemini büsbütün arttırdı. Çünkü, Doğu Akdeniz’in önemi büsbütün arttı güvenlik açısından. Bir de kendi haline bırakırsak fiili bir Rum-Yunan egemenliği Kıbrıs’ın tümünde yerleşirse, biz yalnız batıdan değil, güneyden de Yunanistan tarafından sarılmış olacağız. Rusya da Güney Kıbrıs’a yerleşmiş durumda. Türkiye’nin çok dikkatli davranması gerekiyor.*”

Demek ki sorun hiç de “Kıbrıslı soydaşlar”ın hakları ve güvenliği sorunu değil, fakat tümüyle Türk burjuvazisinin çıkarları ve güvenlik ihtiyaçları ile ilgilidir.

Burada dile getirilen “gerektiğinde Kıbrıs Türk halkına rağmen” vurgusu da boşuna değildir. Zira Kuzey Kıbrıs Türk halkı mevcut işgalden tümüyle rahatsız olduğunu, kendi kaderi hakkında bizzat karar vermek istediğini son zamanlarda belirgin biçimde ortaya koymaktadır. Kendi yaşam alanının Türk devleti tarafından bir kontr-gerilla üssü ve kirli işler alanı

'le sorunların sınırları

H. Fırat

(Bu yılın ilk aylarında verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır..)

haline getirilmesinden, yaşam koşullarının sürekli kötüleşmesinden, hak ve özgürlüklerinin işgal yönetimi tarafından sürekli çiğnenmesinden rahatsızdır. “Bu memleket bizim” şiarı, buna dayalı miting ve protestolar bunu anlatmaktadır.

Ama Ecevit; Kuzey Kıbrıs halkı istemese de biz adadaki egemenliğimizi sürdürmek zorundayız, çünkü burası güneyden bizim için temel önemde bir güvenlik sahasıdır, diyor. Sorunun bir başka yanı daha var. Kıbrıs'ın bir parçası üzerinde egemenliğiniz olduğu ölçüde emperyalizmle ilişkilerde de konumunuz güçleniyor, krediniz artıyor. Buradan da gelen bir hassasiyet var. Nitekim Ecevit “*Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol hattı Kuzey Kıbrıs'ın önemini büsbütün arttırdı. Çünkü, Doğu Akdeniz'in önemi büsbütün arttı*” derken bunu kaba bir biçimde açığa da vuruyor. Petrol tekellerine güvenliği tam bir petrol boru hattı güzergahı sunmaktan İsrail'le Ortadoğu halklarına karşı kurulan stratejik askeri ittifaka Akdeniz'in göbeğinde önemli bir üs sağlamaya kadar bir dizi etken var burada.

Kıbrıs'ta Kıbrıs halklarının kaderine iki cepheden kaba bir müdahale var. Bir cepheden Yunan burjuvazisi bu müdahaleyi yapıyor, öteki cepheden Türkiye burjuvazisi. Adadaki halkın iradesine kimsenin aldıracağı yok. Yunan burjuvazisi askeri rejim döneminde Kıbrıs'ı ilhak etmeye, Enosis'i gerçekleştirmeye kalkmıştır. Türk burjuvazisi de bunu fırsat bilerek Kıbrıs'ı işgal etmiş, kendi “taksim” emelini fiilen gerçekleştirmek, yani adayı bölerek kendisine düşen payı ilhak etmek istemiştir. Türk burjuvazisi kendine düşen parçaya razıdır, razı olmaktan da öteye temel politikası her zaman zaten bu olmuştur. Yunan burjuvazisi ise adanın tümü üzerinde egemenlik kurmak istiyor.

Hangisi kazanırsa kazansın, sonuçta özellikle ABD emperyalizminin burada en ufak bir kaybı olmayacaktır. Türk burjuvazisinin hükümran olduğu toprakların emperyalizm için birer saldırı üssü, birer egemenlik alanı olduğu bir durumda, Kıbrıs'ın tümü Türkiye'nin eline geçse ne olur? Emperyalizmin başka bir üssü olur Ortadoğu halklarına karşı. Yunan burjuvazisi elinde kalsa gene aynı şey olur.

Çekişmenin gerici mahiyetine işaret etmek için söylüyorum bunları. Özellikle Avrupalı emperyalistlerin Kıbrıs'ı AB bünyesine alarak burayı doğrudan kendi egemenlik sahası haline getirmek istedikleri de bir gerçektir. AB ülkelerinin Yunanistan'a, onun tezlerine verdiği hararetle desteğin gerisinde de bu var zaten.

Bugün Türkiye'deki ekonominin yönetimini, sosyal politikaların temel gidişatını İMF'nin sıradan memurlarının eline veren Ecevit, Kıbrıs sorunu üzerinden milliyetçilik taşıyor ve gericilik yapıyor. Siz iktisadi ve mali yönetimi tümüyle emperyalizmin eline vermişseniz, bunu olağan karşılıyor ve daha da pekiştiriyorsanız eğer, dış politik ilişkilerde, kendi çevre bölgenizdeki bazı dış politika sorunlarında gösterdiğiniz hassasiyet ancak gerici bir hassasiyet olabilir. Kendi burjuva gerici bencil hesaplarınızla bağlantılı bir hassasiyetten öteye gidemez bu, “milli çıkarlar”la bir ilgisi yok bunun. İkisi de emperyalizme göbekten bağlı iki işbirlikçi rejimin kendi aralarındaki gerici çelişki ve çatışma konularıdır bunlar. Bundan

Türkiye ve Yunanistan halkları kadar Kıbrıs halkları da zarar görüyor. Durumdan kârlı çıkan tek güç ise bu gibi durumlarda hep olduğu gibi bir kez daha emperyalist odaklar oluyor. Emperyalistler bu türden sorunları kullanarak hakemliğe soyunuyorlar, her iki ülke üzerindeki nüfuzlarını artırıyorlar.

Sorunlara rağmen uşakça sadakatte sorun yok

Yunanistan'la on yıllardır bir takım sorunlar var, bunların bir kısmı tarihsel kökene sahiptir. Türk burjuvazisi emperyalistlerin bu sorunlarda Yunan burjuvazisine daha toleranslı davrandığını, onu daha çok kayırdığını düşünüyor.

Bir ülke emperyalizme ne denli bağımlı olursa olsun, her ülkenin gerici burjuvazisi kendi egemenlik alanında bir takım gerici şoven hesaplara sahiptir, bu çerçevede kendi çapında yayılmacı niyet ve girişimler gösterir. Bu bağımlılık ilişkileriyle bağdaşmaz bir durum da değildir. Zira burada emperyalizmle temelde çelişen bir durum ve tutum sözkonusu değildir. Sorun bir gerici devletle bir başka gerici devlet arasındadır, emperyalizm ise burada hem kışkırtıcıdır, hem hakem. Hem birbiriyle sorunlu ülkeleri karşılıklı kışkırtır, birbirlerine karşı silahlanmalarından büyük kârlar ve etki alanı sağlar, hem de arada hakemlik ederek sözde yaşanan sorunları çözmeye çalışır. Çekişen gerici devletler ise bu hakemliğe hiç bir biçimde itiraz etmezler de hakemlerin kendisinden çok rakibini kolladığını düşünür, bunu sitelere, zaman zaman pratik değeri olmayan tepkilere konu ederler.

Türkiye'yi yöneten uşak takımı Yunanistan'la yaşanan sorunlarda batılı emperyalistlerin hep de Yunanistan'ı kayırdığını düşünürler. Bu bir ölçüde doğrudur da. Ama emperyalistler tarafından kayırılan bu Yunanistan NATO üyesi olduğu halde Balkan savaşına katılmayı rededer ve topraklarından Yugoslavya'nın bombalanmasına izin vermez. Oysa Türkiye “hakımı yiyen” emperyalist efendilere uşakça bir sadakatte hem bu barbar emperyalist savaşa katılır ve hem de savaşın uzaması durumunda kullanılmak üzere Türkiye'nin batısındaki NATO üslerini hazır halde tutar. Kıbrıs ve Ege sorunlarında emperyalistlerin anlayışsızlığı ve Yunanistan lehine kayırcılığı karşısında gösterilen tepkilerin anlamına, niteliğine ve sınırlarına buradan bakılabilir.

Bu böyle olduğu halde, bunun üzerine koca bir teori oturtan ve sol olmak iddiasında olan gerici-milliyetçi akımlar var Türkiye'de. Türkiye Kıbrıs'tan, Ege'den, Kuzey Irak'tan kuşatılıyor yaygarasını yineleyip duran Perinçekçi parti bunun bir örneği. Bu yaygara, düzen ordusu hakkında her türlü dayanaktan yoksun gerici değerlendirmelere konu edildiği için özel bir önem taşıyor. Emperyalizme göbekten bağlı bulunan ve kendini çevreleyen bölgede emperyalizm tarafından kuşatılan bir ülke olarak resmedenler, böylece Türk ordusunu da, bu kuşatmaya karşı cansiperane direnen bir “devrimci kuvvet”, “anti-emperyalist bir güç” ilan ediyorlar. Bu gericiliğin, gerçeklerden kopmuş gerici hayalciliğin dipsiz kuyusudur.

Bugün Türkiye'nin ekonomisi ve maliyesi aylık

olarak emperyalizm tarafından denetleniyor ve bu her türlü tartışmanın dışında tutuluyor. Bu ilişkilerde en ufak bir pürüz yok. Yeri geldiği zaman Kürt sorunu üzerinden ABD'ye ters düşen Türk ordusunun İMF ve Dünya Bankası politikalarına temelde bir itirazı yok. Bir itirazı olmak bir yana bu temel ilişkiler devletin resmi ve değişmez siyasetinin esasını oluşturmaktadır. Türkiye'nin her tarafı NATO ve ABD emperyalizminin üs ve tesisleriyle donatılmış, emperyalizmin ülke toprakları üzerindeki bu muazzam askeri varlığı bir dizi açık-gizli anlaşmayla güvenceye alınmış, bu konuda da en ufak bir tartışma yok. Balkanlar'a emperyalizm müdahale ediyor, Türkiye o müdahalenin doğrudan içerisinde, emperyalist politikaların uygulanmasına silahlı gücüyle katılıyor ve yaratılan durumlara nezaret ediyor.

Türkiye'yi yönetenler, özellikle de Perinçek'in tapındığı generaller, bu noktada emperyalizmin temel tercihlerine öylesine tabiler ki, Balkanlar'daki savaşa katıldılar ve bununla övündüler. Şimdi Türk ordusunun Bosna'da, Makedonya'da, Kosova'da, Arnavutluk'ta askeri var. Bu tam da emperyalizmin Balkanlar'a müdahalesinin ihtiyaçlarına yanıt vermek içindir. Bu konuda da en ufak bir tartışma yok. Perinçekçi partinin sık sık kullandığı bir ifadeyle, Türk ordusu Balkanlar'daki “kriz bölgelerine bir müdahale gücü” olarak kullanılıyor bile, Perinçekçi söylemin aksine, bu hiç de salt bir niyet değil fakat yıllardır fiilen yaşanan bir durum.

Irak'a karşı müdahale İncirlik'ten yürütülüyor, en ufak bir tartışma yok. İran'la Türkiye'nin çok özel bir sorunu yok, ama ABD emperyalizminin İran'ı kuşatma ve bunaltma stratejisinin bir parçası olarak Türk devleti ikide bir İran'la gerginlikler yaratıyor. Bakıyorsunuz, ABD'nin Hatemi döneminde İran'la ilişkileri onarmak eğilimi gösterdiği, dolayısıyla ABD-İran ilişkilerinin bir parça yumuşama belirtileri gösterdiği bir sırada, Türkiye'nin de İran'la ilişkileri bir anda düzeliyor. ABD yeniden eski tutumuna döndüğünde, Türkiye yine bir bahane, bir provokasyon yaratarak ya da bizzat ABD tarafından yaratılmış bu türden provokasyonlara yatarak İran'la ilişkilerini geriyor.

Türk devletinin Kafkasya ve Orta Asya'daki tüm girişimleri ABD emperyalizmine taşeronluk çerçevesinde gündeme gelmiştir. Ve ABD emperyalizminin Orta Asya'daki girişimleri Rusya ve Çin sayesinde boşa çıkarıldığı içindir ki, oradaki Türk dış politikası da hezimete uğramıştır. Gerçekte hezimete uğrayan ABD, dolayısıyla ABD'nin taşeronu olarak Türkiye'dir. Bu sorun üzerinde ayrıca durulacağı için buradaki özetlemede yalnızca hatırlatmış oluyorum.

Ve şimdi bakıyoruz, Perinçekçi söyleme göre sözümona “Vietnam'dan sonra Amerika'ya en büyük ikinci darbeyi vurduğu” iddia edilen Türk burjuvazisi ve ordusu ABD ile birlikte İsrail'le stratejik bir mihver kuruyor. Bu, askeri, siyasi, eksensiz bir savaş mihveri. Ve Akdeniz'de ABD ve İsrail'le birlikte askeri tatbikatlar yapıyor. Ve çok ilginçtir, bu tatbikatlar tam da Arap ülkelerinin Filistin sorunundan dolayı bir biçimde İsrail'le karşı karşıya geldiği bir sırada oluyor. Bunun içerdiği mesaj çok açık, aynı ölçüde dolaysızdır.

(Devam edecek...)

Dünyayı tehdit eden felaket:

Küresel ısınma/1

K. Ferhat

Bilim-kurgu filmlerinin temel konularından biridir. Dünya tehdit altındadır. Kurtarılmazsa yok olacaktır. Fakat hiçbir zaman yok olmaz. Genellikle Amerikalı kahramanlar tarafından kurtarılır. Çağrıştırırsa da durum bu kez biraz farklı. Tehlike gerçek, fakat felaketin yaratıcılarının başında Amerika geliyor. Muhtemel kurtarıcı emekçiler. Felaketin adı ise küresel ısınma.

Küresel ısınma son süreçte medyanın sıkça yer verdiği konulardan biri haline gelmiş durumda. Konunun gündeme alınmasının en temel sebeplerinden biri emperyalist zirvelerdir. Söz konusu zirvelerde özellikle Kyoto Protokolü dolayısıyla pazarlıkların temel konularından biri olmasının yanında, küreselleşme karşıtı hareketin de emperyalistlere karşı ileri sürdükleri temel suçlama noktalarından biridir. Bunun doğal bir sonucu olarak, küreselleşme karşıtı hareket küresel ısınmanın durdurulması istemini de ileri sürmektedir. Bu Seattle'dan beri böyledir. Küreselleşme karşıtlarının Seattle'da protestolarına hedef olan konulardan biri de Dünya Ticaret Örgütü'nün küresel ısınma sorununu hiç sayan kararlarıydı.

Küresel ısınma söz konusu olduğunda yanıt bekleyen birçok soru ortaya çıkmaktadır: Küresel ısınma nedir? Sebebi, mevcut ve muhtemel sonuçları nelerdir? Bu konuda emperyalist devletler ne yapmaktadır? Çözüm olarak neler önerilmektedir? Küresel ısınmanın ülkemize etkileri nelerdir? Bu konuda devlet ne yap(ma)maktadır? Konuya nasıl bakmak, neler yapmak gerekir?

Baştan başlayalım.

"Küresel ısınma" kavramı neyi ifade ediyor?

Son süreçte sıkça kulağımıza çalınan bu kavram, örneğin sıkça kullanılan "hukuk devleti" gibi, ne ifade ettiği belirsiz, fakat her şeye kadir bir kavram olma yolunda.

Küresel ısınma, elbette yaşadığımız yerkürenin ortalama sıcaklığının insani nedenlerle artmasını ifade ediyor. Fakat bu ısınmanın "doğal sonucu" olarak meydana gelen ve gelebilecek olan, büyük çoğunluğu olumsuz iklim değişikliklerini de ifade ediyor.

Aslında iklim değişken bir olgu. Bilimsel araştırmaların gösterdiği temel bir gerçek bu. İklim 100-300 yıllık süreçlerde değişkenlik göstermiştir. Fakat küresel ısınma böylesi bir değişimi ifade etmiyor. Bugüne kadar gerçekleşenden çok daha hızlı ve giderek artan hızda, tahrip edici ve öldürücü bir iklim değişikliğidir sözkonusu olan.

Küresel ısınmanın düzeyi ve geleceği ile ilgili çeşitli rakamlar verilmektedir. Bunların bir bölümü şimdiye dek yaşanan ısınmayla ilgili verilerdir. Diğer

bir bölümü ise geleceğe ilişkin tahminlerdir. Bugüne dek yaşanan küresel ısınmanın düzeyi 0.5 ile 0.8 derece arasında değişen rakamlarla ifade edilmektedir. Rakamlardaki bu değişiklik farklı modellemelerden ve ele alınan zaman aralıklarından kaynaklanmaktadır. Fakat üzerinde birleşilen nokta küresel ısınmanın yaşandığıdır.

Muhtemel küresel ısınma tahminleri ise çok daha çeşitlidir. Bu çeşitliliğin nedeni ise yapılan tahminlerin dayandığı farklı modellemelerdir. Bu konuda özellikle dikkat çekilmesi gereken tahmin ise Birleşmiş Milletler (BM) İklim Değişikliği Paneli'nin (IPPC) yaptığıdır. Sözkonusu kuruluş bünyesinde barındırdığı 2000 uzmanla en fazla adı geçen kuruluşlardandır. Fakat burada asıl dikkat çekilmesi gereken nokta, bu kuruluşun tahmininin beş yıl öncekinin iki katı olacağıdır. Sözkonusu tahmine göre, küresel sıcaklık 21. yüzyılın sonunda 5.8 derece olacaktır.

Verilerden de anlaşılacağı gibi, bugüne kadar yaşanan küresel ısınma ile bundan sonra, yani bu yüzyılda yaşanacak olan küresel ısınma tahminleri arasında büyük uçurumlar bulunmaktadır. Bunun nedeni, küresel ısınmanın gittikçe daha hızlı tarzda artacağı beklentisidir.

Bununla bağlantılı diğer bir nokta, küresel ısınmanın atmosferdeki ısınma döngüsünü hızlandırmasıdır. Bu, iklimi belirleyen hassas dengenin bozulması anlamına gelmektedir. Bu bozulma beraberinde atmosferdeki sera gazlarının daha hızlı artmasına neden olacaktır. Bir örnek: Sıcaklığın artması, gazların sularda çözünürlüğünü de arttıracaktır. Bunun sonucunda okyanuslardan atmosfere çıkan karbondioksitte de artma olacaktır.

Dengenin bozulmasının bizi nerelere götürebileceği aslında belirsizdir. Bilinen ise bunun felaket olacağıdır.

Küresel ısınmanın nedeni: Sera gazlarının haddinden fazla artması

Küresel ısınmanın nedeni sera etkisi doğuran gazların insani nedenlerle atmosferde gerektiğinden fazla artmasıdır. "Yeryüzünün iklimini belirleyen en önemli şey, sera etkisidir. Sera etkisi her zaman olan bir şey. Biz sera etkisinden yeni bir olay olarak söz etmiyoruz. Sera etkisinin artışından söz ediyoruz." Sera etkisi doğuran gazların başlıcaları şöyle sıralanabilir: Karbondioksit, metan, troposferik ozon, klorofluorokarbonlar, azot oksitler. Ayrıca su buharı da sera etkisi doğuran gazlar arasında sayılmaktadır.

Bu gazlar yerkürenin ısınmasını sağlamaktadır. Bunu, sera gazı molekülleri güneşten dünyaya gelen ve gerisin geri yansıtılan ışınları tutarak yapıyor. Bu haliyle oldukça yararlı bir işlevi var. Bu gazların atmosferdeki oranı oldukça küçük, (%0.1) fakat işlevleri oldukça büyük. Bu gazlar olmasaydı, dünyanın sıcaklığı 33 derece daha soğuk

olurdu. Bu ise dünyada yaşam olanağının kalmaması demektir. Dolayısıyla sorun bu gazların var olması değil, gerektiğinden fazla artmasıdır.

Bu gerektiğinden fazla ve tehlikeli artışın temel nedeni fosil yakıt kullanımınıdır. Bu gazlar fosil yakıtların yanması sonucu oluşurlar. Fosil yakıtlar, kömür, petrol, doğal gaz gibi karbon içeren ve yer altında binlerce yıl kalarak oluşan yakıtlardır. Bunlar aynı zamanda insanoğlunun temel enerji kaynakları durumundadır. Çünkü dünya enerji ihtiyacının %80'i fosil yakıtlar tarafından karşılanmaktadır. Fosil yakıtlar karbondioksit gibi sera gazlarının dışında uçucu organik bileşikler, radyoaktif maddeler ve atıklar da ortaya çıkarıyorlar. Ayrıca kömür ağır metaller içeriyor.

Sera gazlarının atmosferde gerektiğinden fazla artışının miladı sanayi devrimidir. Çünkü sanayi devrimi ile birlikte fosil yakıtlar yaygın bir tarzda kullanılmaya başlanmıştır. Sanayi devriminden bu yana atmosferdeki karbondioksit miktarı %25 arttı, metan gazı miktarı ise iki katına çıktı. 1900'de günde birkaç varil olan petrol kullanımı 1997'de günde 72 milyon varile çıktı. Yine yıllık metan kullanımı 20 milyon tondan 1.2 milyar tona çıktı.

Sera gazlarının artışına neden olan olaylar ve bunların katkıları ise şöyledir: Enerji üretimi (%57), tarım (%15) ve orman alanlarının yok edilmesi (%8), klorofluorokarbon üretimi ve tüketimi (%17) ve diğer endüstriyel işlemler (%13). Görüldüğü gibi tarım ve ormanların yok edilmesinin %23'lük katkısı dışında, enerji üretimi, klorofluorokarbonlar üretimi ve tüketimi ve diğer endüstriyel işlemler, sanayi faaliyetleridir. Payları ise toplam %77'dir.

Aslında bugüne kadar sanayide temel bir yeri olan fosil yakıtların tükenmesinin büyük bir tehlike olacağı işlenirdi. Gerçekten de dünya fosil yakıt stokları orta

ve uzun vadede bu temel yerlerini kaybedecekler. Örneğin petrol üretimi ölümüzdeki 5 ile 20 yıl arasında doruğuna ulaşacak, sonra kaynakların sınırlılığı nedeniyle düşecek. Fakat başka bir gerçek var ki, o daha vahim: Dünyadaki fosil yakıt rezervlerinin 1/4'ü yakılırsa, küresel ısınma geri dönüşsüz bir noktaya gelecek. Bu sera gazlarındaki artış bugün dursa bile, atmosferdekiler yüzünden sıcaklık artışının daha 20-30 yıl süreceği gerçeğinden dolayı böyle.

Asıl belirleyici sera gazı: Karbondioksit

Birçok sera gazından bahsedilse de, asıl belirleyici sera gazı karbondioksittir. Karbondioksitin kızılötesi ışınımı yuttuğu, atmosferin ısı dengesinde önemli bir rol oynadığı düşüncesi geçen yüzyılın ortalarında ortaya çıktı.

Sanayi devriminden bu yana atmosferdeki karbondioksitte %25'lik bir artış meydana gelmiştir. Oysa bu oran binlerce yıl onbinde 3 olarak kalmıştır. Günümüzde atmosferdeki karbondioksit miktarı hızla artmaktadır. 750 milyar tonluk karbondioksit stokuna her yıl insanlar tarafından 3 milyar ton, okyanuslar tarafından 4 milyar ton karbondioksit eklenmektedir. Ormanların yok edilmesi de karbondioksit miktarının artmasında başka bir etkidir. Kentlerin büyümesi daha fazla fosil yakıt kullanımına ve yeşil alanların tahrip edilmesine yol açıyor. Bu ise atmosferdeki karbondioksitin emilmesini azaltıyor.

Karbondioksit oranı uluslararası anlaşmalardaki sınırlamalara ve hedeflere rağmen artmaya devam ediyor. 1997 Kyoto Zirvesinden bu yana atmosferdeki karbondioksit oranı her yıl %1.3 artıyor.

Tahminlere göre insan etkinlikleri yüzünden atmosfere karışan karbondioksit oranı 2015'te 1990 yılındaki miktarının %50 fazlası, 2100'de 3 katı olacak. Atmosferdeki karbondioksitin %40-45'ini emen ormanlar, tarım alanları ve toprak ise 2050'de ancak %25'ini emebilecek.

Küresel ısınma ve ozon tabakası

Ozon tabakasındaki delik, klorofluorokarbon gibi insan ürünü kimyasalların dünyayı koruyan ozon tabakasını inceltmesiyle oluştu. İlk kez 1985 yılında fark edildi. Amerikan Uzay ve Havacılık Dairesi (NASA) tarafından '92 yılında, Antartika'nın üzerindeki deliğin %15 oranında büyüdüğü açıklanmıştı. Emperyalistler tarafından "ozon deliği" üzerine kopartılan onca gürültüye rağmen klorofluorokarbon gazları hala artmaktadır. Fosil yakıtların yanmasıyla havadaki azot da yanıyor, oluşan nitrus oksit gazları ozon ile etkileşerek ozon miktarını daha da azaltıyor.

Ozon tabakasının delinmesi, ultraviyole ışınlarının dünya yüzeyine daha yoğun gelmesine yol açıyor. Sıcaklığın yükselmesiyle birlikte ozon tabakasındaki delikte de büyüme olacak. Bu başta solunum yolu hastalıkları olmak üzere çeşitli hastalıklara neden olacak.

Diğer taraftan klorofluorokarbonlar ozona zarar veriyor diye yerine kullanılan holokarbonlar da sera etkisi yaratıyor. Kyoto Protokolü ile kısıtlanması istenen gazlar arasında holokarbonlar da bulunuyor.

Küresel ısınmanın yarattığı sonuçlar

İnsanlık daha şimdiden küresel ısınmanın birçok sonucuyla karşı karşıya. Küresel ısınma okyanusları, tarım, orman ve kent alanları ile balık tutulan bölgeleri, yiyecek ve iş kaynaklarını, kıyı kentlerini ve insan sağlığını etkilemeye başlamıştır.

Küresel ısınmanın yarattığı iklim değişikliğinin sonuçlarından bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

İklim değişikliği sonucu canlı kompozisyonları yavaş yavaş değişiyor, tür çeşitliliği giderek azalıyor, doğal yaşam alanları ortadan kalkıyor. Kuş ve memeliler yeni iklim koşullarına uyum sağlayamıyorlar. Kostarika'ya özgü tütün kaplumbağalar küresel ısınma kurbanı ilk tür. İngiltere'de son 25 yılda 22 milyon çift kuşun 17 milyon çifti yok oldu.

İklim değişikliği insan ve hayvan göçünü beraberinde getiriyor. Örneğin Türkiye üzerinden Avrupa'ya gitmeye çalışan göçmenlerin büyük bölümü Afrika ve Asya'da iç savaşların yanı sıra, kuraklık, salgın hastalık ve kıtlığın pençesindeki ülkelerden gelmektedir.

Uzmanların açıkladığına göre, Güney Kutbu'ndaki dev buzul kütleleri çözülerek ayrılıyor. '95'ten sonra buzulların kopma süreci hızlandı. Güney Kutbu'nda yaz sıcaklıklarının normalden 1-2 derece fazla olması buzulların erimesini önemli oranda hızlandırdı. Kuzey kutbundaki buz tabakasının %40 inceldiği düşünülüyor.

Kutuplardaki buzullar artık karbondioksit yok eden kaynak olmaktan çıkıp karbondioksit yayan kaynak haline gelmiş durumda.

AB bünyesinde yürütülen Permafrost ve Avrupa'da İklim Projesi'ne göre Alp Dağları'ndaki buz kütlesi eriyor. Avrupa'nın en büyük buzul kütlesi Breidamerkurjokull'un buzlarında büyük bir delik açılmış, bu buzul iki yıl içerisinde parçalanıp sulara karışacak.

Afrika'daki ünlü Klimanjaro Dağı son yüzyılda buzul kütlelerinin 3/4'ünü yitirdi. Diğer kıtalardaki dağlar da buzullarının büyük kısmını yitirdi. And Dağları'nda buzulların 1/4'ü eridi. Bolivya ve Peru buzullarını inceleyen Fransız bilim adamı Bernard Pouyaud'a göre, "insanoğlu sermayeden yemeye başladı".

Buzullardaki bu erime deniz seviyesinin yükselmesini de beraberinde getiriyor. Örneğin NASA'nın açıklamasına göre, Grönland'da eriyen buzlar yılda 4,5 trilyon litre su oluşturuyor.

Geçtiğimiz yüzyılda deniz seviyesi 15-20 cm yükseldi. ABD Çevre Koruma Ajansı'na göre, bunun 2-5 cm'si buzul erimesi, 2-7 cm'si okyanuslardaki ısınmadan dolayı genleşme, % 1'lik kısmı ise yaşanan çökme sonucu meydana geldi. Yükselme nedeniyle deniz suyu kıyılara yakın tatlı su kaynaklarına karışıyor ve bu içme suyu sıkıntısı doğuruyor. Deniz seviyesinin yükselmesi sonucunda Pasifik'te Kribati bölgesinde 3 ada sulara gömüldü.

İngiltere Çevre Kirliliği Kraliyet Komisyonu'nun 2000 yaz raporuna göre, küresel ısınma, deniz seviyesinde değişiklik dışında yağmur yağışlarında da değişikliğe neden oluyor.

Monaco Oşinografi Müzesi Direktörü Prof. Doumange denizlerin ciğerlerine benzettiği mercan resiflerinin küresel ısınmaya bağlı olarak yok olduklarını söylüyor.

BM Çevre Programı uzmanlarından Sverin Tveitdal, permafrost alanların (donmuş toprakların) küresel ısınma nedeniyle çözüldüğünü söylüyor. Bunların çözülmesiyle birlikte binlerce yıl boyunca sakladıkları sera gazları atmosfere çıkıyor, bu ise bir kısır döngü

şeklinde küresel ısınmayı arttıracak. Permafrost alanlar Alaska'nın %80'ini, eski Sovyet topraklarının ve Kanada'nın yarısını, Antartika'nın ise hemen hemen tamamını kapsamaktadır.

ABD Çevre Koruma Fonu'nun açıklamalarına göre geceler daha çok ısınıyor, bu durumda gece gündüz farkı azalıyor. Göl sularının ısınması sürüyor.

Güç santralleri, taşıtlar ve fabrika bacalarının ürünü olarak atmosferde biriken gazlar daha sonra asit yağmurlarına neden oluyor. Bu ise yağmur ormanlarının yanı sıra birçok canlı ve bitki türünün yok olmasına yol açıyor ya da büyümesini engelliyor.

Kanada'da hortum, Alaska'da ilk kez fırtına, Hindistan, Bangladeş, Kolombiya ve İsviçre'de sel, Ortadoğu ve Asya'da kuraklık...

Bunlar geçtiğimiz yıl doğal olduğu şüpheli afetlerden bazıları.

Bunlara geçtiğimiz Temmuz sonunda Güney Afrika'da ve Arabistan'da kar yağması da eklenebilir.

'98 yılı verilerine göre, 56 ülkede sel baskını, 45 ülkede kuraklık yaşanmış. Amerika'da bulunan World Watch Institute adlı doğa araştırma grubunun bir incelemesine göre, '97'de küresel ısınma nedeniyle artan buharlaşma sonucu yağın yağmurlar ve fırtınalardan dolayı 92 milyar dolar maddi zarar meydana gelmiş. "96'da aynı nedenlerden dolayı

meydana gelen zarar ise 60 milyar dolar. '97'de meydana gelen sel, yağmur ve kasırgalar dolayısıyla 300 milyon insan evsiz kalmış.

Küresel ısınma ve temel bir araç: Modelleme

Modelleme yapmak, doğadaki bilgileri bilgisayara aktararak doğanın bir modelini çıkartmaktır. Küresel ısınma olgusunun anlaşılmasında modelleme oldukça önemli.

Bilgisayar ortamında oluşturulan matematiksel modeller bu konuda en çok başvurulan araç. Küresel iklimin modellemesine ilişkin ilk çalışmalar 1956'da başladı. Şu anda iklim bilimlerinin kullandığı birkaç küresel iklim modeli bulunuyor. Süper bilgisayarlarla simülasyon çalışmaları yapılması ise son 15-20 yılın ürünü. Bunlar kimi zaman ayrıntılarda farklı sonuçlar gösterse de, genel öngörülerini aynı oluyor. Hepsi küresel ısınmanın olduğunda birleşiyor. Sorun ne kadar olacağı ve bunun yol açacağı değişiklikler.

Yazının önceki bölümlerinde aktardığımız ve küresel ısınmanın muhtemel sonuçları ile sonraki bölümlerde aktaracağımız birçok veri, yapılan bu modelleme çalışmalarının sonuçlarıdır.

Burada iklim bilimciler arasında küresel ısınma konusunda yaşanan görüş ayrılıklarına kısaca değinelim.

İklim bilimciler yaklaşık yüz elli yıl önce ortaya çıkan ve bugünlerde hız kazanan bu sürecin nedenleri, süresi, olası sonuçları ve yapılması gerekenler konusunda bir görüş birliğine varmış değiller.

Küresel ısınma konusunda ise iki gruba ayrılmış durumdadır. Bir grup küresel ısınmanın başka nedenlerin de etkisiyle felakete yol açmayacağını söylüyor. Bir başka grup ise 2050 yılında bir felaketten bahsediyor.

Aralarındaki görüş ayrılıkları ne olursa olsun, bilim insanları küresel ısınmanın bütün sonuçlarını tahmin etmekte şu an için güçlük çekiyorlar. Yalnız genel değişikliklerden söz edebiliyorlar ve ayrıntılı bölgesel tahminlerde bulunamıyorlar.

(Devam edecek...)

İsrail savaş makinası bir kez daha harekete geçti

Emperyalist-siyonist

“barış süreci”nin dönülmez çöküşü

Günlerdir gündemi, İsrail’de patlayan canlı bombalar ve bunu gerekçe gösteren İsrail’in Filistinlilere yönelik intikam saldırısı işgal ediyor. Dünya kamuoyu hızla tırmanan ve bölgeyi bir savaş atmosferi içine çekebilecek olan gelişmeleri izliyor. Siyonist İsrail ve kasap Şaron, Filistin halkını katliamdan geçiren savaş makinasını harekete geçirip uluslararası hukuku kabaca çiğneyerek, bütün antlaşmaları geçersiz kılmış bulunuyor.

Kudüs’te gerçekleşen intihar saldırısının ardından Siyonist İsrail devleti Filistin topraklarında tanklarla, füze ve savaş uçaklarıyla büyük bir saldırı başlattı. İnsanlar katledildi, binalar ve bazı polis karakolları bombalanarak yerle bir edildi. Doğu Kudüs’teki Filistin Kurtuluş Örgütü’nün resmi temsilcilikleri kapatıldı. Şark Evi gibi yönetim yerleri işgal edildi, çalışanlar sorgudan geçirildi ve işgalin kalıcı olacağı açıklandı. Arafat Şark Evi’nin açılması için “uluslararası toplumun” devreye girmesini istedi. Ve BM Genel Sekreteri’ne, ABD, Rusya, Çin devlet başkanlarına, AB Dönem Başkanlığı’na, Avrupa Birliği ve Bağlantısızlar Örgütü’ne gönderdiği mektupta Şark Evi’nin açılması için müdahalede bulunmalarını talep etti.

İsrail Güvenlik Bakanı Uzi Landau ise, “Doğu Evi bundan böyle İsrail egemenliği altındadır ve burada artık İsrail yasaları uygulanacaktır” açıklamasının yanı sıra Arafat’ın fiziki imhasını öngören bir plan da önermiş oldu. İş, milletvekillerinin parlamentoda Arafat’ın ölümünün tartışılıp karara bağlanmasını talep etmeye kadar vardırdı. İzleyen günlerde işgalin sınırlarını genişletme saldırısı devam etti. Anlaşma uyarınca Filistin kontrolüne verilen Batı Şeria’daki özerk Jenin kentine tanklar gönderildi ve buradaki valilik binası da işgal edildi.

Bu gelişmelerle birlikte, zaten çoktan ölmüş bulunan ‘93 Oslo Barış Antlaşması tümünden çökmüş oldu. Hatırlanacağı gibi Arafat ile Rabin Eylül ‘93’te Washington’da bir araya getirilmiş, kameralar karşısında el sıkıştırılarak barışın sembolleri olarak sunulmuş ve halklara sorunun ABD tarafından çözüldüğü mutlu haberi verilmişti. Şimdi siyonist İsrail, Filistin halkı payına utanç verici olan antlaşmayı bir kenara iterek bitirmiştir. Kasap Şaron Filistinlilere kabul ettirilen emperyalist barışa dahi tahammül edememekte, Filistin halkına karşı acımasız bir katliam saldırısı sürdürmektedir.

Bütün gelişmeler bir arada, bölge halklarına ve özellikle de Filistinlilere çözüm olarak sunulan sürecin gerçekte bir çözümsüzlük olduğunu göstermekle kalmamış, bölgede sıcak çatışmaları ve savaşı yeniden güncelleştirmiştir. “Stratejistler grubu”, “kaçınılmaz bir biçimde savaşa doğru ilerliyoruz” açıklamasını yapmaktadır. İsrail askeri ve sivil liderlerin Türkiye’yi sık sık ziyaret etmeleri buna kanıt olarak gösterilmektedir.

Bugünkü gelişmelerin temeli ‘93 barış antlaşmasında mevcuttur

‘93’te Oslo’da başlayan emperyalist barış süreci, Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemini karşılamak bir yana, bazı kırıntılar karşılığında yeni

kölelik koşulları dayatıyor ve emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını güvencelemeye hizmet ediyordu. Barış antlaşmasıyla başlatılan ve çözüm olarak sunulan süreç bir çözümsüzlük olarak orta yerde duruyordu. Filistin yönetimi dayatılan kölelik koşullarına boyun eğmekle kalmıyor, emperyalizme ve siyonizme verdiği tavizlerin ardı arkası gelmiyordu. FKÖ’nün sergilediği teslimiyetçi tutum, verilen tavizler, emperyalizmi ve siyonizmi pervasızlaştırmaktan başka işe yaramıyordu. Barış süreci ve çözüm formülü adı altında siyonizmin baskısı artıyor, yayılmacı ve ilhakçı politikası meşruluk kazanıyordu. Filistin topraklarında Yahudi yerleşim yerleri kurma, buradaki Filistinlileri topraklarından kovma, barış görüşmelerine rağmen İsrail’in değişmez tutumu olmuştur. İsrail Doğu Kudüs’ün kendisinin bölünmez başkenti olduğunu iddia ediyor, yüzbinlerce Yahudiyi bölgeye yerleştirip, milyonlarca Filistinli mülteciye geri dönüşü unutmaları söyleniyordu.

Ancak Filistin halkı, kendisine dayatılan emperyalist barışa, siyonist saldırganlığa ve teslimiyetçi önderliğe karşı direnerek, teslimiyet ve kölelik koşullarına boyun eğmeyeceğini gösterdi. Katliamlardan geçirilen, bombalanan, yaşam alanları imha edilen ve topraklarına el konulan bir halkın özgürlük özlemi Oslo Antlaşması’yla toprağa gömülemezdi ve böyle bir halk özgürlük mücadelesinden vazgeçemezdi. 2000’de İntifadası’nı büyütürken, emperyalist barışa yanıt verdi.

Filistin halkının özgürlük tutkusu ve direnme geleneği, siyonist devletin işgalci ve yayılmacı saldırganlığı ve emperyalizmin bölgedeki çıkarları,

bugün yaşanan gelişmelerin özünü oluşturuyor. Binlerce kişinin katili kasap Şaron başbakan olduktan hemen sonra Amerika’ya giderek Bush yönetimiyle görüştü ve saldırganlığının önü açıldı. Özellikle onun iktidar olmasının ardından cinayetler yaygınlaştı. İsrail kabinesinde alınan bir karar ile, İsrail ordu birliklerine Batı Şeria ve Gazze şeridinde potansiyel terörist olduğu düşünülen herkesi imha etme yetkisi tanındı. Ve Filistin halkına karşı tam bir saldırı kampanyası başlatıldı.

Siyonist İsrail işgal altında tuttuğu Filistin topraklarında uzun süredir işgal ve abluka hareketini yoğunlaştırarak sürdürüyor. Bombalı intihar saldırıları ise, ilhakçı ve işgalci emellerini gerçekleştirmenin gerekçesi olarak değerlendiriliyor. Tepeden turnağa silahlandırılmış siyonist devlet, katliam saldırısına başlayarak Filistin halkını yeni kölelik koşullarında tutmak istiyor ve bölgede yeni bir savaşı körüklüyor. Şaron hükümeti Oslo Barış Antlaşması’nı dahi kabul etmediği için, çelişki ve çatışmaları tırmandırarak bölgeyi bir savaş içine çekmeyi hedefliyor. Son günlerde Şaron her ne kadar “Filistin yönetimiyle görüşmelerden yanayım” açıklaması yapıyorsa da, gerçekte “askeri çözüm”de ısrar ettiğini fazlasıyla kanıtlamış bulunuyor.

Bölgede emperyalizmin arzuladığı istikrar ve “barış” olanaklı değildir

Emperyalizmin onyıllardır bölgede istikrar ve barış çığırtkanlığı eşliğinde gösterdiği çabalar ve izlediği politikalar, istikrar yaratmak bir yana sürekli çelişkileri derinleştirdi. Bölge emperyalistler için her

zaman bir istikrarsızlık alanı olageldi.

Emperyalizmin bölgede kendi düzenini kurma ve bu temel üzerinde istikrar sağlama çabası boş bir hayaldir. Ortadoğu, sözde “barış süreci”nin biriktirdiği çelişkilerle, kendine özgü konumuyla, emperyalistler arası çıkar ve rekabet alanı olma özelliğiyle ve taşıdığı anti-emperyalist dinamiklerle istikrarsız bölge olma konumunu koruyacaktır. Stratejik bakımdan dünyada son derece önemli bir konuma sahip olan bölgeye ilişkin emperyalist strateji istikrarsızlığı körükler. Emperyalistler bölgeye ilişkin böl ve yönet politikalarını İsrail ile birlikte saptıyor ve Körfez Savaşı’nda olduğu gibi bölgeye doğrudan yerleşerek müdahale ediyor. Emperyalistler Filistin sorununa da müdahale ederek bunun üzerinden Ortadoğu sorununu çözüme kavuşturacaklarını iddia ediyorlardı. Gelişmeler emperyalist çözümün ve barış sürecinin akibetini net bir biçimde ortaya koydu; emperyalist egemenlik koşullarında gerçek ve kalıcı bir barışın olanaksız olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Oslo’da başlatılan sözde barış ve istikrar süreci, bölgedeki direniş odaklarını tasfiye etme, emperyalizmin çıkarlarını güvenceleme ve İsrail işgalini meşrulaştırmaktan başka bir sonuç yaratmamıştır. Bu durum öncelikle Filistin halkı nezdinde daha somut görülmüş ve emperyalizmin icazetiyle yaratılan Filistin özerk yönetiminin niteliği açığa çıkmıştır.

Bugün İsrail ve Filistin şahsında yaşanan gelişmeler, Ortadoğu barış süreci üzerine edilen onca lafa ve aldatıcı kampanyaya büyük bir darbe olmuş, emperyalist çözümün olduğu kadar teslimiyetçi politikaların da iflasını belgelemiştir. Bir halkın özgürlük talebi ve özlemi karşılanmadığı ve sorun gerçek çözümüne kavuşmadığı sürece, barış ve çözüm üzerine söylenenlerin hiç bir değeri yoktur. Bu Filistin örneği üzerinden defalarca kanıtlanmıştır.

Emperyalist barış süreci siyonizmin yayılcı emellerini, teslimiyetçi yönetim ise Filistin halkının mücadele arzusunu yatıştırmadığı için, bugün savaş durumu yeniden güncelleşmiş bulunuyor. Şaron hükümetinin saldırgan tutumu Filistin halkının direnişiyle karşılaşmış ve bu kıyım makinasını harekete geçirmiştir.

Yaşanan çatışmalar üzerinde yeni çelişkiler ve eğilimler, tutum ve davranışlar gündeme gelmiştir. İntifada İsrail hükümeti içinde bile çatlaklara neden olmuştur. İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Peres’in, Filistin yönetimiyle derhal görüşmelerin başlatılması, hükümetin şu anki politikalarını sürdürmesi durumunda hükümette kalmayacağını açıklaması üzerine kasap Şaron, Arafat hariç öteki Filistin yöneticileriyle kendi genareli eşliğinde görüşülebileceğini açıklamak durumunda kalmıştır. Bölgeye uluslararası bir gözlemci talebine “ancak İsrail isterse” sıcak bakan ABD, İsrail tanklarının Jenin kentine girmesinin ardında İsrail’in provokasyon ortamı yarattığını dile getirmek durumunda kalmıştır. Arap ülkeleri, Güney Afrika’nın Durba kentinde 31 Ağustos-2 Eylül arası düzenlenecek BM Irkçılığa, Ayrımcılığa ve Yabancı Düşmanlığına karşı Mücadele Konferansı’ndan, “İsrail’in ırkçılık yaptığını ve siyonizmin de ırkçılığın bir türü olduğunu” ilan etmesini istemiştir.

Bunu tamamlayan başka gelişmeler de var. Kendi halkının baskısına dayanamayıp Filistin’i destekleyen bazı çıkışlar yapan Mısır, Şaron hükümetinin bakanları tarafından “İsrail’e en düşman davranan devlet” olarak ilan edildi ve “bu nedenle Mısır’ı düşman devlet olarak görmeliyiz” diye buyuruldu. Ürdün Dışişleri Bakanı, Arap Birliği izleme komitesini acil olarak toplamak için temaslarda bulunuyor. Kudüs’ü kurtarmak için Irak’ta kurulan “Kudüs ordusu”na 6 milyon gönüllünün yazıldığı bildiriliyor.

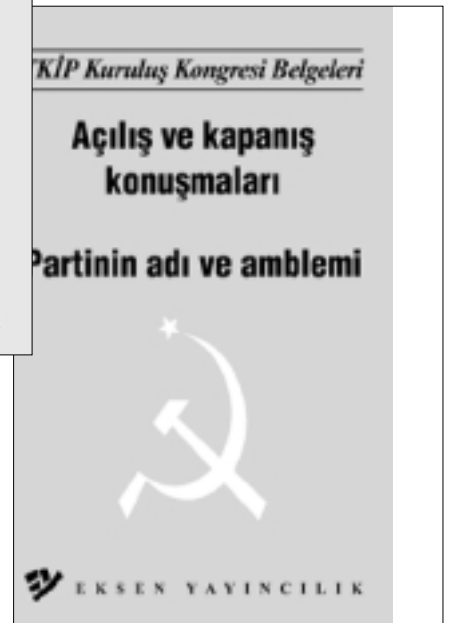
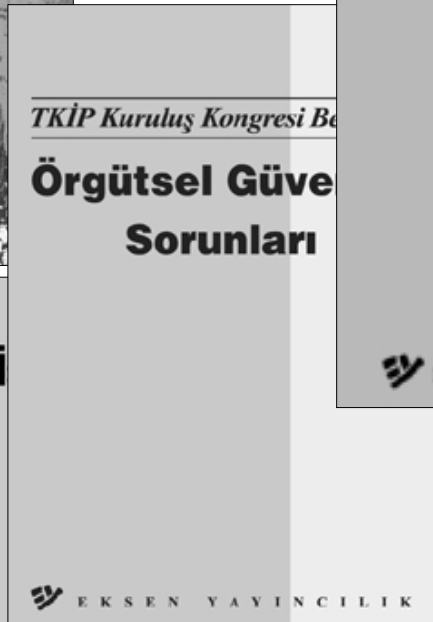
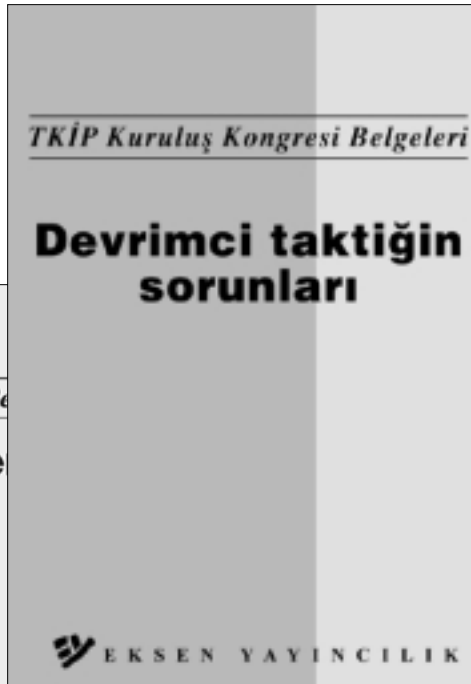
Bütün bunlar, bölgede patlayacak bir savaşın kimleri kapsayacağı, hangi çelişkileri harekete geçireceği ve hangi güçleri karşı karşıya getireceğine açıklık getiriyor. İsrail’in yayılcı politikası ve emperyalizmin bölgede egemenliğini pekiştirme çabası, savaş ihtimalini artırıyor. Şaron’un, “görüşmeler başlasa da intifadanın biteceğine inanmıyorum” açıklaması gerçek niyetini ortaya koyduğu gibi, Filistin halkının kurtuluş mücadelesini boğamayacağı da itirafıdır.

İsrail saldırganlığına karşı yeni bir İntifada dalgası

Filistin halkı siyonist devletin saldırılarını birçok defa intifadalarla yanıtladı. Birinci İntifada ‘87’de, ikinci İntifada ‘96’da patlamış, El Aksa İntifadası ise doruk olmuştu. Canlı bombaların patlamasına askeri gücü, tankları ve savaş uçaklarıyla karşılık veren ve bunu yeni bir işgal hareketine vesile eden siyonizm, şimdi Filistin halkının yeni bir İntifadasıyla karşı karşıyadır. Saldırganlığa genel grev ve kitlesel eylemlerle yanıt veriliyor. İsrail’in Filistinlilerin Doğu Kudüs’teki resmi temsilciliği olan Doğu Evi’nin işgalini protesto için ilan edilen genel greve yüzde yüz bir katılım oldu. El Halil ve Kudüs’ün 1967’de ilhak ve işgal edilen Doğu kesimindeki tüm ticari ve idari kuruluşlar kapatıldı. Filistin’deki genel grevle dayanışmak için Ürdün’de de bir saatlik iş bırakma eylemi yapıldı.

Filistin halkı kendisine dayatılan köleci barış koşullarını kabul etmeyecektir. Büyük acılar çekmiş, fedakarlıklara katlanmış ve büyük bedeller ödemiş, tam da bu sayede dünya halkları nezdinde saygın bir yer kazanmış bu halk, emperyalizmin egemenliğine, siyonizmin vahşetine boyun eğmeyeceği gibi, teslimiyetçi önderliği de aşacaktır.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

EKSEN YAYINCILIK

“Filistinlilerin ayaklanması meşrudur”

Bu metin, Almanya’da yayınlanan günlük Junge Welt gazetesinin 14 Haziran ‘01 tarihli sayısında yer alan bir makalenin kısaltılmış çevirisidir.

(...) Anti-semitizm 19. yüzyılda Avrupa’da ulusal hareketlerin karakteristik bir özelliği idi. Yahudi halkına karşı bu düşmanca tutumun kendisi siyonist hareketi besliyordu. Avrupa modelini savunan siyonizm kendi ulusal devletini kurma eğilimi taşıyordu; burası ise dinsel ve tarihsel nedenlerle Filistin olmalıydı. Topraksız bir halk için hahsız bir toprak sloganıyla siyonizm Filistin’de Yahudi devleti kurmak için çaba sarfediyordu. Oysa Filistin hiçbir zaman boş bir ülke olmamıştı; tam aksine orada 19. yüzyılda yarım milyon insan yaşıyordu. Bunun da %90’ı Arap’tı. Böylece Filistin’de bir Yahudi devleti kurulması isteminde, ülke hakkında bilgi sahibi olamamak ve orada yaşayan halk üzerinde kendini beğenmişlik ve kibirli tutum hakimdi. Bunun yanında siyonistlerin Filistin’e zorla girmesi Arap halkında direniş potansiyelini büyütüyordu.

1. Dünya Savaşı’ndan sonra siyonist göçmenler ile Arap halkı arasında anlaşmazlıklar başladı. Anlaşmazlıklar Yahudilerin 3. İmparatorluk döneminde uğradığı saldırılarla daha da büyüdü. Nazilerden kaçan çok sayıda Yahudi şansını Filistin’de görüyordu. Siyonist hareket büyük güç kazandı. Buna karşı Arap halkında Yahudi göçüne ve Yahudilerin artan toprak talebine karşı tepkisel direniş büyüyordu. Holocaust’la 6 milyon Yahudi katledildi. Siyonistlerin kendi devletlerini kurmak talebi, politik ve ahlaki olarak haklılık kazanıyordu.

2. Dünya Savaşı’ndan sonra Filistin sorunu Birleşmiş Milletler’de tartışıldı. BM’de bölünme ve Yahudi ve Arap devletlerin kurulması kararı alındı. Kudüs çevresiyle birlikte özel statüye sahip bir bölge olacak ve uluslararası gözlem altında tutulacaktı. 14 Mayıs 1948’de İsrail’in bağımsızlığı ilan edildi. Arap (Filistin) devletinin kurulması askeri müdahalelerle engellendi. İsrail’e BM’in bölme planıyla toprakların %55’i verildi. Her iki devlet, hem Araplar hem de Yahudiler bu plandan sonra heterojen bölgeleri aldılar. Siyonist hareket bu bölünme planını kabul etti. Onlar bunu, Yahudi devlet hükümdarlığı için bir temel olarak kabul ettiler. Araplar tarafından BM bölme planı reddedildi. Onlar için Birleşmiş Milletler’in kendisine ait olmayan ülkeyi bölmesi kabul edilemezdi. Özellikle de halkın üçte birini oluşturmasına rağmen Yahudi azınlığına toprakların büyük kısmının verilmesi gerçeği onların bu düşüncelerini daha da güçlendiriyordu.

Bölünme planı ve İsrail’in bağımsızlığının ilanını savaş takip etti. Her iki taraf da diğerinin topraklarından daha fazlasına sahip olmayı hedefliyordu. 1948-49 yılları arasında yapılan savaş ile İsrail sınırlarını BM bölünme planındakinden daha fazla genişletti; bölgenin %78’ine hakim oldu. Bu genişleme ile Arap halklarının sistematik olarak kendi topraklarından sürülmesi başladı. Savaş sürecinde 750 bin Filistinli topraklarından sürüldü. 1949 yılında İsrail ve Arap devletleri arasında imzalanan ateşkes anlaşmasında İsrail gözle görülür biçimde galip ayrıldı. Kızıl Deniz’deki Eilat’tan Lübnan sınırına kadar olan homojen bölgeye hakim oldu. Arap devletlerine kalması planlanan Batı-Ürdün toprakları ve Gazze Şeridi Ürdün egemenliğine verildi. İsrail 1948-49’dan bu yana bunu bağımsızlık savaşı olarak kutluyor, aynı savaş Filistinliler için anlaşılır biçimde yıkım olarak algılanıyor.

1967’deki 6 Gün Savaşı sırasında İsrail geri kalan bölgeyi işgal etti, bunun yanı sıra Suriye’ye ait olan

Golan Tepeleri’ni. Ve Mısır ile yaptığı barış görüşmeleri ve 12 Mart ‘79’da sonuçlanan Camp David anlaşmasıyla Sina Yarımadası Mısır’a geri verildi. İsrail politikası “1949’lardaki sınırlarıma geri gitmem” esasına dayanıyordu, çünkü böylece İsrail’in savunması daraltılacaktı. Diğer bir esas da, Arap düşmanlarına korkutucu bir etki yapması açısından bağımsız ve güçlü bir askeri güç oluşturulmalıydı.

İsrail tarafından işgal edilen bölgelerde işgal hakkı yeni gerilimleri ve daha önceden varolan çatışma potansiyelini beraberinde getiriyordu. Topraklarından sürülme, evlerinin havaya uçurulması, Filistinlilere ait kurumların kapatılması gibi baskılar sürekli gündemdediydi. Yeni oluşturulan İsrail yerleşim merkezleri işgal edilen bölgelerde kuruluyordu. Arap halkına karşı zulüm sürüyordu. Ayrıca göçe zorlanarak büyük kısmının toprakları alındı. Aynı şekilde, resmi olarak orada olmayan, ama orada bulunan her Arapın; yani, fiziki olarak İsrail’de kalmış olan, ama İsrail devleti vatandaşı olamayanların toprakları da. İşgalci hareket artan bir Yahudi göçü ile ilerliyordu.

İsrail yerleşim politikası enternasyonal hukuka uygun düşmüyor. Bu politikayla İsrail Ortadoğu’da şiddet eylemlerinin tırmanmasında belirgin sorumluluk taşıyor. BM’in bölme planı Yahudi devlete toprakların (Filistin) %25’ini vermişti. 1948-49

yılındaki savaşta İsrail diğer %23’ünü işgal etti. 1967’deki 6 Gün Savaşı’ndan sonrada geri kalan %20’lik kısmı. İsrail politikasını 1948-49 savaşındaki kazanımlarda elde ettikleri olguların sarsılmaz anayasası tayin ediyor. Görüşme konusu ve olası anlaşma çizgisi buna göre sadece geri kalan %22’yi kapsıyordu. İsrail bu tutumunu BM kararlarını hiç sayma olarak yansıtıyor ve uluslararası hukuk sürekli bir biçimde hiç sayılıyor.

Oslo anlaşmasıyla ilgili görüşmeler sürerken de İsrail hükümeti işgal altındaki topraklarda işgalci politikasını yürütüyordu. Yeni yerleşim yerleri kurma, kurulmuş olan yerleri genişletme işlemi gaddarca sürüyordu. İsrail ordusu Batı-Ürdün topraklarında ve çevresindeki önemli yolları kontrol altında tutuyordu. İsrail politikasıyla İsrail tarafından kontrol altında tutulan otonomi bölgeleri paspasa döndü. Ayrıca özellikle de otonom bölgelerinde ekonomik gelişme engellendi. İsrail’in işgalci politikası ve onun olumsuz sonuçlarına, bir de bölgenin ekonomik durumunun korkunç derecede kötüleşmesi ekleniyor. Yiyecek maddelerinden ve sağlık hizmetlerinde sıkıntı çekiliyor. Gazze Şeridi’nde ve Batı-Ürdün topraklarında yaşayan Filistinliler sürekli biçimde İsrail tarafından saldırıya uğruyor, aşağılanıyor.

Filistinlilerin ayaklanması meşrudur. (...)

İsrail halkından saldırılara protesto

İsrail ordusunun Filistin halkına karşı sürdürdüğü savaşa karşı İsrail halkında tepkiler büyüyor, sokağa taşıyor, protesto eylemleri yaygınlaşıyor.

4 Ağustos günü, İsrail Barış Hareketi’nin barış çağrısı üzerine, İsrail ordusunun Filistin halkına karşı sürdürdüğü saldırılar protesto edildi. Binlerce İsrailinin katıldığı yürüyüşte “Haksız savaşa hayır!” sloganlarıyla yüründü. Bu, Ariel Şaron’un Şubat’ta Başbakan olmasından sonra gerçekleşen en büyük protesto yürüyüşüydü.

İsrail barış grubu “Gush Shalom”un yaptığı aşağıdaki açıklama, 5 Temmuz ‘01 tarihli Junge Welt’te yayınlanmıştır.

İşgalcinin ölümü sonrası kolektif cezalandırma

3 Temmuz gecesi, Yair Har-Sinai isimli, sonradan buraya yerleştirilmiş bir İsraili Batı Şeria topraklarının güneyinde Sussia’nın mahallelerinde ateş edilerek öldürüldü. Onun gibi buraya göç ederek yerleşen arkadaşları, kendilerine sorulması üzerine, onun hakkında iki şey anlattılar. Diğerlerinden farklı olarak silah taşımadığını ve ayrı devletlerin yan yana yaşamalarına taraf olduğunu iddia ediyorlardı. Ve oraya göç etmiş İsraililerden daha fazla işgal edilmiş Filistin topraklarını kullanıyor ve gece gündüz kuzularını otlatarak burayı İsrail toprakları yapmak istiyordu. Oraya göç eden İsraililerin bakış açısıyla kutlanacak bir tutum.

Son 9 ayda sürekli artan sayıda yaşamını yitiren halka olduğu kadar, çelişkilerle yönlendiren bu kişiye de üzüldük. Her tarafsız gözlemci Yair Har-Sinai’nin davranışlarının çelişkili olduğunu görür. Sen hem birarada yaşamı destekleyecek, silahsız bir pasifist olacaksın, hem de komşularının topraklarını işgal edeceksin. Yair Har-Sinai işte bu çelişkilerle öldü.

Bu 3 Temmuz gecesiydi. Salı sabahı Har-Sinai’nin cesedi bulunduktan birkaç saat sonra, İsrail askerleri yakında bulunan Filistinlilerin yaşadığı bir köye saldırdı, sistemli olarak yoksul Filistinli köylülerin evlerini, yaşadıkları mağaraları havaya uçurdu, tarlalarını darmadağın etti, kuyuları toprakla doldurdu. Tam 500 insanı bir anda evsiz-yurtsuz bıraktılar. Şu ana değin ayrıntıları hakkında bir şey bilinmiyor. Çünkü askeri birlikler tüm bölgeyi ablukaya almış durumdalar. Ne insan hakları aktivistlerinin, ne de evsiz kalan ailelere çadır yardımında bulunmak istediğini açıklayan Kızıl Haç’ın bölgeye girmesine izin veriliyor.

Açık ki, burada yaşanan fiili bir kolektif cezalandırma eylemidir. Uluslararası hukuk kurallarının ihlalidir. Daha da kötüsü, bir öldürme olayı uzun yıllar planlanan işgal politikasının sürdürülmesinin vesilesi oluyor.

1982 yılında 86 bin dönümlük toprak askeri bölge ilan edilmiş, Filistinlilere bu toprakları terketmeleri emredilmişti. İsraililere yerleşim alanlarını oluşturulması içindi bu. Filistinliler evden çok mağara olan evlerini ve yüzyıllardır yaşadıkları toprakları terketmeye karşı direndiler. Whad Rock Haim, Karbet Al-Nabi, İmlaizel al-Shatneh ve Kharbet al-Sussia, bu isimler İsrail’de toprakların gasp edilenlerindendi. Filistinliler son 20 yıldır varlıklarını tehlikeye sokarak, kendi topraklarının arta kalanında işgalcilerin saldırılarına maruz kalarak yaşamlarını sürdürüyorlar. İsrail şimdi de işgal sahnesini sonuca götürmek için bir cinayeti kullanıyor.

Bu trajik ve korkunç tarih, içinde bulunduğumuz çıkmazı açıklıyor. İsrail hükümeti ateşkes ilan ediyor; tam, mutlak sessiz, bir kez bile ateş edilmeyen, bir taşın bile atılmadığı; Başbakan Ariel Şaron’un sözleri bunlar. Ama aynı süreçte işgalciler, kendi toprakları içinde bulunan ve başka bir devlete ait olan toprak parçasının silah zoruyla genişletilmesine ve komşularının topraklarının işgal edilmesine izin veriyorlar; bu da Ortadoğu’nun en güçlü ordusuyla ve onun aktif katılımıyla yapıyor.

Arjantin hükümetinin yeni tasarruf paketi:

150 bin kişi sokağa döküldü

Perşembe günü Buenos Aires'te sekizincisi gerçekleşen genel grev, Cumhurbaşkanlığı Sarayı önünde yapılan bir mitingle sona erdi. Sendikalar, Temmuz ayının sonunda Senato tarafından yürürlüğe konulan tasarruf paketine karşı protesto eylemlerine devam edileceğini açıklıyorlar. Neo-liberal Ekonomi Bakanı Domingo Cavallo'nun dayattığı sıfır-fire politikası devlet memurlarının maaşlarını düşürmeyi öngörüyor. Bu, maaşların ve emekli aylıklarının % 13 oranında düşmesi anlamına geliyor. Böylelikle yıl sonunda devlet bütçesindeki açık dengelenmiş olacak.

Bu tasarruf saldırısından ülkenin öğretmenleri de paylarına düşeni alıyorlar, genelde ek işlerde çalışarak durumlarını korumaya çalışıyorlar. Devleti ülkenin geleceğine yatırım yapmak yerine eğitim sistemini tahrip ettiği için suçluyorlar.

Uygulanan tasarruf paketlerine karşı her seferinde daha sert araçlarla mücadele ediliyor. Sokak işgalleri, kısa süreli banka ve dışişleri bakanlığı işgali vb. ile eylemler sürekli gündemde tutuluyor. Eylemciler, işsizden emekçisine, lise öğrencisinden üniversitelisine kadar geniş bir yelpazeden oluşuyor.

Eylemlerin, şiddet eğilimli radikal sol örgütler ve radikal sendikalar tarafından yönlendirildiği söyleniyor hükümet tarafından. Ama artık birilerini suçlamak o kadar kolay değil, zira artık sokaklara orta sınıflar da dökülüyor.

Süregelen protestolara onay çoğalıyor. İşsizlik

oranı resmi rakamlarla % 16,4 (yaklaşık 3 milyon kişi işsiz) Her üç kişiden biri yoksulluk sınırında yaşıyor. Yolsuzluk ve sistematik borçlanma etkisini Menem hükümetinin bitmesiyle gösterdi. Menem'in kendisi de şu an yasadışı silah tüccarlığından yargılanıyor. Onun döneminde '91'de Hırvatistan'a, '95'de Ekvador'a illegal silah satışı gerçekleştirildi. Satılan bu silahlar karşılığında alınan para bilinmeyen kanallara aktarıldı.

Arjantin ekonomisi gelinen yerde tam bir iflasi yaşıyor ve bu Ekonomi Bakanı Domingo Cavallo tarafından da itiraf ediliyor. Geçen hafta İMF'den finansal destek talep eden Cavallo, döviz rezervlerinin her geçen gün azaldığını söylüyor. Sadece Temmuz ayında yaklaşık altı milyar dolar bankalardan çekilmiş bulunuyor. 130 milyar dolarlık dış borç koşullarında, İMF'nin vereceği 8 milyar dolar kredinin soluklanma

bile sağlayamayacağı açık. Uluslararası alanda artık Arjantin kredi alamıyor, çünkü % 20'lik faizi ödeyebilecek ekonomik koşullara sahip değil. Buna bir de vergi gelirlerinin düşmesi eklenince, durum daha da vahimleşiyor. Maliye Bakanlığı vergi toplamak için yeni yollar aramak zorunda kalıyor.

Yoksulluk ve sefalet nedeniyle ülkeyi terk etmek isteyenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bir çok insan şansını kendi ülkesinin dışında denemek istiyor. Bu nedenle İtalya ve İspanya konsoloslukları önünde uzun kuyruklar oluşuyor. Bir dönem İspanya ve İtalya'dan binlerce insan Arjantin'e giriş yaparken, bugün onların torunlarının çoğu geri dönmek istiyorlar.

Geçen sene Aralık ayında 40 milyar dolar kredi veren İMF Arjantin'deki krizi hafifletebilmiş değil, tersine kriz

daha da derinleşiyor. De la Rúa hükümeti Ağustos sonunda 1.2 milyar dolar ödeme yapılabileceğini beyan etti ve İMF'nin desteğini aldı. Ama ekonomi uzmanları Arjantin'in krizini atlatabilmesi için ikinci bir büyük yardımın şart olduğunu söylüyorlar.

Güney Afrika'da 30 bin işçi üretimi durdurdu

Güney Afrika'da otomobil, çelik ve alüminyum işletmelerinde üretim durdu.

Otomobil üreten 7 firmada çalışan işçiler ile Pretoria kentinde Highveld çelik işletmelerinde 5 bin ve Kwa-Zulu/Natal kentlerinde Hulett alüminyum işletmelerinde 3 bin işçi olmak üzere toplam 30 bin işçi grevde.

İşçiler TİS görüşmelerinde % 12 ve 15 ücret artışı talep ediyorlar ve toplu sözleşmelerin 2 yıl için geçerli olmasını savunuyorlar. İşverenler %7.5 ve 6.8'den yüksek ücret önerisine karşı çıkıyorlar ve TİS'in uzun süreli geçerli olmasını kabul etmiyorlar.

Çelik işçileri ayrıca, risk ve kira yardımı, hastalık sigortası ve fazla mesailerin ödenmesini talep ediyorlar.

Uluslararası tekeller Güney Afrika'da ucuz işgücü sayesinde kârlarına kâr katıyorlar. Otomobil ve metal sektöründe Afrika'da ücretler uluslararası standartların çok altında. Örneğin bir otomobil işçisi Almanya'da 4 bin markın üzerinde aylık alırken, Afrika'daki otomobil işçisine 1200 mark civarında aylık ücret ödeniyor. Çelik ve alüminyum işletmelerinde çalışan işçilerin ücretleri ise bunun çok daha altında.

Ayrıca Güney Afrika'da işçiler için yasal hastalık sigortası, emeklilik sigortası ve kaza sigortası bulunmuyor.

Beyaz ve siyah işçiler arasında da farklı uygulamalar mevcut. Beyaz işçiler kalifiye eleman olarak siyah işçilerden daha fazla kazanıyorlar ve ek anlaşmalar ile hastalık, emeklilik ve kaza sigortası masrafları için yardım ve tazminat alıyorlar.

Sendikalar tüm bu hakların siyah işçiler için de kazanılmasını istiyorlar.

Tüm dünyada olduğu gibi Güney Afrika'da işçiler haklarını kazanmak için mücadele etmek zorunda olduklarını biliyorlar. Bugüne değin Güney Afrika'da hiçbir TİS görüşmesi grevsiz sonuçlanmadı.

Güney Afrika'nın 2 milyon üyesiyle en büyük sendikası olan metal işçileri sendikası NUNSA'nın da aralarında bulunduğu 13 sendikanın birliği COSTAU, Ağustos ayının sonunda tüm ülke genelinde yapılacak ve iki gün sürecek genel greve gidileceğini açıkladı. COSTAU su, elektrik, taşımacılık ve telekomünikasyon gibi, hizmet sektöründe özelleştirmelere karşı çıkıyor ve bu uygulamalara karşı mücadele edeceğini ilan etmiş bulunuyor.

Dünya Bankası ve İMF'nin yıllık toplantısı 29-30 Eylül'de

Dünya Bankası ve İMF, Amerikan hükümeti ile yaptıkları görüşmelerinde, şimdiye değin 1 hafta süren yıllık toplantılarını iki güne düşürmeyi planlıyorlar. Toplantı 29-30 Eylül tarihinde yapılacak.

Dünya Bankası ve İMF buna gerekçe olarak başkentte yaşayan ve çalışan insanları mümkün olduğu kadar az rahatsız etmek olduğunu söylüyorlarsa da, asıl gerçeğin 50 bin kişinin beklendiği protestolardan duydukları korku olduğu açık. Geçtiğimiz yıl yapılan toplantıya karşı protestolar ve polis protestoculara vahşice saldırıları halen belleklerde. Kitlelerin bilincinde kitleliliği ve militanlığı ile Cenova'daki protestolar tüm sıcaklığını koruyor. Onların barbarlıklarına ve katliamcılığına karşı kabaran öfke ise bastırılmıyor.

Polis toplantının yapılacağı semti, Nisan ayında Quebec'teki Amerikan zirvesinde ve Temmuz ayında Cenova'daki G-8 zirvesinde olduğu gibi duvarlar ve çitlerle yalıtacak.

Küreselleşme karşıtları da protestolar için hazırlıklarını sürdürüyorlar. 29 Eylül günü Beyaz Saray çevresinde insan zinciri oluşturularak protesto edilmesi düşünülürken, 30 Eylül'de büyük bir yürüyüş yapılacak. Bu yürüyüşe diğerlerinin yanında AFL/CIO da biraraya gelen sendikalarda katılacak.

Tüm kıtalardan küreselleşme karşıtlarının yer aldığı, "Küresel eşitlik için seferberlik" grubu bir bildiri yayınladı. Bildiride İMF ve Dünya Bankası toplantısının herkese açık yapılması, yoksul ülkelerin borçlarının silinmesinin yanında, insanların beslenme, su, eğitim ve sağlık hizmetlerini kullanabilmesini engelleyen uygulamaların kaldırılmasını savunuyorlar. Bununla yapısal uyum programları, özelleştirmeler, ücret uygulamaları ve hükümetleri kısıtlamaya gitmeye zorlayan uygulamalar protesto ediliyor.

Angola'da kanlı Cuma: 91 ölü 146 yaralı

10 Ağustos Cuma günü Angola'da yüzlerce mülteciyi taşıyan trene yayılım ateşi açılması sonucu 91 kişi öldü, 146 kişi yaralandı. Dondo kentine gitmekte olan trenin Cambambe bölgesinde silahlı kişilerce döşenen mayına çarparak raydan çıktığı ve yanmaya başladığı, silahlı kişilerin ayırım gözetmeksizin kazadan kurtulan yolcuların üzerine yayılım ateşi açtığı açıklandı. Yetkililer de, 4 yolcu, 2 yük ve 2 yakıt vagonundan oluşan trenin, hükümet güçleri ile UNITA gerillaları arasındaki çatışmalardan kaçan 500 civarındaki mülteciyi taşıdığı bildiriyor.

15 Ağustos, devrimci direnişin zirvesi; 2 Ağustos, yenilgi, teslimiyet ve tasfiyeciliğin adıdır!..

Gelişmeler, 15 Ağustos çizgisini doğruluyor; 2 Ağustos utanç verici diz çöküşünü değil...

İmralı Partisi yönetenlerinin yalanları, çarpıtmaları, demagojileri bu gerçekliği değiştiremez.

Yine utanmadan 15 Ağustos Atılımı'nı ağızlarına almaları, ona sahip çıkma çabaları da, onları içinde buldukları teslimiyet ve tasfiyeci batakta kurtaramaz. Belki ellerinde tuttıkları olanaklara dayanarak bu konularını bir süre daha sürdürebilirler... Ya gerçekliğin yakıcı ateşi karşısında durabilirler mi? Daha ne kadar?..

15 Ağustos, Kürdün miladıdır, Kürdün tarihinde bir dönüm noktasıdır.

2 Ağustos ise, Öcalan yenilgisi ve teslimiyetinin gerillaya, bütün devrim güçlerine ve değerlerine tasfiyecilik biçimde dayatıldığı kara günün adıdır.

15 Ağustos, köleliğe, inkara, teslimiyet ve ihanete, Kürdün kör talihine, Kürdün kendi içindeki korkuya, kendinden kaçışa, onursuzluğa sıkılmış bir "İlk kurşun"dur!

2 Ağustos, salt gerillaya, Kürdün kazandığı özgürlük olanaklarına ve özgürlüğe uzanmanın temel yöntemi olan silahlı devrime kesin ve nihai veda değil, aynı zamanda yeniden köleliğe, sömürgeci inkarcılığa boğun eğişe, bir halk olarak eriyip yitmeye atılan bir adımdır. İmralı'da başlatılan topyekün silahsızlandırmanın çok önemli pratik adımıdır.

15 Ağustos, Kürt ve Kürdistan kavramlarını gündeme getirişin, bir halkın kendi küllerinden yeniden doğuşunun tarihsel atılımıdır.

2 Ağustos, Öcalan eliyle sömürgeciliğin 15 Ağustos'tan intikamı, onun rövanşıdır.

15 Ağustos, Kürdün miladıdır!

Kürtlerin tarihi anlatılırken 15 Ağustos'tan önce ve sonra biçiminde bir ayırım yapmadan gelişmeleri kavramak ve anlamlandırmak mümkün değildir. 15 Ağustos'ta gerçekleşen Eruh ve Şemdinli baskınları kendi başına değerlendirildiğinde, herhangi bir silahlı eylem olarak görülebilir. Ama bu yanıltıcıdır. Çok mütevazı görünen bu iki ilçe baskını, aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşının, bir halkın yeniden doğuşunun, bir halkın her açıdan büyük alt üst oluşlar yaşamasının, Türkiye siyasal tarihinde önemli gelişmelere yol açışının, yaşanacak bölgesel dengelerdeki sarsıntının başlama vuruşudur.

15 yıl aralıksız süren bir savaşın ilk önemli muharebesi olan 15 Ağustos, ülkemizde, Türkiye'de ve Ortadoğu'da çok önemli siyasal gelişmelere damgasını vurdu, olayları ve dengeleri etkiledi. Her şeyden önce 15 Ağustos ile birlikte açılan sıcak devrim süreci ile, Kürt halkının toplumsal ve ulusal bilincinde, kendine ve geleceğine yaklaşımında, değer yargılarında, siyasal duruşunda, toplumsal ilişkilerinde, ruhsal yapısında devrim değerinde gelişmeler, alt üst oluşlar yaşandı. Kimliğinden ve ülkesinden kaçan Kürt yerini, ulusal kimliğine onurla sahip çıkan, özgürlüğü ve geleceği için her şeyini vermeye hazır, veren bir Kürt gerçekliğine bıraktı.

Açıkça kanıtlanmıştı ki, Kürtlerin devrimci savaştan, gerilladan başka bir kurtuluş, onurlu bir yaşam, özgür bir kimliğe ulaşma olanağı ve çareleri

yoktu. Kürtler, çok istedikleri ve çok sevdikleri için değil, onun dışında başka bir yaşam ve gelecek seçenekleri, çareleri olmadığı için silaha sarılmışlardı. Tepeden tırnağa kadar silahlı ve bastırma araçlarına sahip, en sıradan kendini ifade olanağı tanımayan, inkar ve imhada kararlı olan ve ülkemizde öteden beri tek yanlı bir ulusal imha savaşı yürüten bir güce karşı silahlı devrim dışında Kürtler, kendini tanımlayamaz, kendini ifade edemez, elinden alınmış bütün haklarının bir kırıntısını dahi yeniden kazanamazdı. 15 Ağustos kararı ve atılımı bu gerçekliğin bir sonucudur ve 15 yıllık savaş gerçeği bunu sayısız kez doğrulamıştır.

Peki, bugün sömürgeciliğin bu yapısında en sıradan bir değişiklik oldu mu? Hayır, tersine sömürgeci özel savaş aygıtı kendini her açıdan yeniden kurumlaştırdı, daha da kısıyıcı özellikler kazandı. İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliği devletin önünü açtı, her açıdan yeniden yapılandırmasının olanaklarını çoğalttı. Devlet, her türlü muhalefeti, devrimci hareketi bastırmak için daha pervasızca saldırdı. 19 Aralık katliamı ve F tipi saldırısı bunun en somut ve kanlı biçimi ve kanıtıdır. Bir kez daha kanıtlandı ki, en sıradan demokratik hak ve özgürlükler bile devrim ve devrimci mücadele sorunudur. Devrimci iktidar perspektifine oturmayan hiçbir demokratik sorun çözüm olanağına ulaşamıyor. Bu, daha öncekileri bir yana bırakalım son bir yılın gelişmelerinin kanıtı olduğu bir gerçekliktir..

Kürtler 15 yıl boyunca savaştılar, kazanmak için varlarını yoklarını ortaya koydular, hiçbir şeylerini esirgemediler. Kendi içlerinde önemli bir uluslaşma, ulusal birlik, özgürleşme, toplumsal ve kültürel devrim yaşadılar. Bölge ve dünya siyasetinde önemli bir yer yakaladılar. Ancak, ne yazık ki, bütün bu devrimci gelişmeleri siyasal iktidarla, bunun temel güvenceleriyle tamamlayamadılar. Yarım kalan bir devrim söz konusu. Özgürlük mümkündü, zafer olanaklıydı, anılan bu devrimci gelişmeleri bir iktidarla tamamlamak olasıydı.

1990'ların başında dünyadaki dengeler sarsıldı, deyim yerindeyse "Dünyanın çivisi çıktı." Özellikle Körfez Savaşı'ndan sonra Ortadoğu dengeleri daha bir sarsıldı. Güney Kürdistan'da Irak rejiminin egemenliği fiili olarak ortadan kalktı. Bu, objektif olarak devrim açısından sayısız olanak ve fırsat anlamına geliyordu. İçte serhildanlarla Kürt halkı ayağa kalkmış, tarihinin en büyük politik yükselişini yakalamıştı. Kısacası kazanmak için hemen hemen her şey vardı. Özgürlüğü yakalamak için içte ve dışta, objektif ve subjektif koşullar bakımından her şey uygundu. Ama bu elverişli koşullara ve tarihte az yakalanabilecek fırsatlara rağmen 15 Ağustos çizgisi zafere ulaştırılmadı!

Neden?

Kürt halkının, devrimci yurtsever güçlerin, partililerin üzerinde durmaları ve tartışmaları gereken soru budur? Devrimci savaşı zaferle taçlandırmak mümkünken, bunun olanakları varken neden zafere ulaşılmadı?

Bu soruyu doğru yanıtlayabilmek için başka

sorular da sormak ve yanıtlamak gerekiyor. Örneğin devrimci savaş doğru yönetildi mi? Savaş, savaş sanatına göre, strateji ve taktik bilimine göre yönetildi mi? Gerçekten devrimci savaşın askeri bir stratejisi var mıydı? Bu sorunun doğal bir uzantısı olarak şu soruyu da sormak gerekir: Devrimci savaşın bir genel kurmayı var mıydı? Savaş nasıl yönetildi, kadroları, eğitimi, düzenlenişini nasıl yapıldı, hangi stratejik anlayışa ve planlamaya göre? Bu soruların tartışılması, bütün bir savaş pratiğinin sorgulanması ve gerekli muhasebesinin çıkarılması gerekiyor.

Öcalan'ın her yıl yaptığı ve sayısız kez tekrarladığı "çözümlemelere" bakılırsa, kendisi savaşı doğru yönetmiş, doğru bir stratejik ve hatta taktik önderlik gerçekleştirmiştir. Ama kendisi dışındaki kadrolar ve savaşçılar, "Önderlik çizgisini" ve talimatlarını uygulamak yerine hep kendilerini uygulamışlar ve kendisinin yönetimini boşa çıkarmışlardır. Dolayısıyla tüm başarısızlıkların nedeni parti ve kadrolardır. Kendisi ise tüm başarıların ve kazanımların baş ve tek mimarıdır. Elbette yıllardır tekrarlanan bu yaklaşım gerçekliği yansıtmamakta, tersine gerçekliği ve onun iç yüzünü örtbas etmektedir. Savaş nasıl yönetildi, gerçek anlamda bir kurmayı var mıydı, savaş, stratejik bir planlama çerçevesinde mi, yoksa günübirlik değişen talimatlarla mı, uzaktan kumandayla mı yönetildi? Bu soruların yanıtı belgelere dayalı olarak verilmeden yapılan değerlendirmelerin hiçbir anlamı olmayacaktır. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı'nın 17. yıldönümünü kutladığımız bugünlerde yapılması gereken, bugüne kadar yapılmayan çok temel bir görevi yapmaktır. Yani, savaş yönetimini bütün boyutlarıyla tartışmak ve doğru derslere ulaşmaktır!

Halkımız her şeyini verdi, savaşçılar her şeylerini ortaya koydular. Cesaret ve fedakarlığın en üstün örneklerini sergilediler. Kazanmak için diğer koşullar da elverişliydi. Bütün bunlara rağmen "Kurtarılmış bir alan" bile yaratılmadı? Neden? Her şeyi savaşçıların ve kadroların yeteneksizlikleri ve beceriksizliğiyle açıklamak mümkün mü?

Hayır, devrimci savaş doğru yönetilmedi, gerçek anlamda stratejik bir yönetimden, genel bir stratejiden yoksundu, bir genel kurmayı da yaratılmadı! "Çözümlemelerle" kadroların özü boşaltıldı, iradeleri kırıldı, özgüvenleri yerle bir edildi. Daha da önemlisi partiyi ve kadroları güçsüzleştiren, örgütsüzleştiren, iradesizleştiren Öcalan, bütün savaş ve direniş değerlerini kendine bağladı, her şeyi kendisiyle açıkladı, her şeyi kendi malı-mülkü haline getirdi, sorumsuz tek kişi despotik yönetimini kurdu. Bu, başarısızlığın ve yaşanan tasfiyeciliğin temel nedenidir. Diğer neden ve etkenler bu bağlamda bir anlam ve değer kazanabilir.

Bu noktada ulusal kurtuluş devrimi ve PKK gerçekliğini doğru ve bütün boyutlarıyla birlikte kavramak, tarihsel gerçekliğimizi yerli yerine koymak ve gelecek için doğru derslere ulaşmak bakımından yaşamsal önemdedir. Öcalan, parti ve devrim tarihimizi salt kendisiyle açıklamaktadır. Buna göre her şeyin yaratıcısı sadece ve sadece kendisidir. Öcalan'a karşı olduğunu iddia eden kimi çevre ve

kişiler de Öcalan üzerinden PKK ve tüm devrim değerlerimizi inkar ve reddetmektedirler. Birbirine karşıt gibi duran bu iki yaklaşım, özünde aynıdır. Yani tarihi ve tarihsel gelişmeleri Öcalan'la açıklama yaklaşımı... Bu iki yaklaşım da inkarcıdır...

Oysa doğru olan yaklaşım, PKK ve devrimci ulusal kurtuluş sürecinin kendi içinde çelişkili, paradoksal bir bütün oluşturduğunu görmek ve kavramaktır. '78 Programı'nda ifadesini bulan devrimci çizgimiz, 1970'li yıllarda faşistlere, aşiretçi yapıya karşı verilen mücadele, görkemli zindan direnişi, 15 Ağustos ve o çizgide gelişen devrimci savaş, serhıldanlar, sayısız halk direnişi ve bunların sonucu yaratılan değerler, kazanılan mevziler, ulaşılan siyasallaşma ve özgürleşme düzeyi, işte bütün bunlar bizimdir, bize aittir; gerçek yaratıcıları da gerçek partililer, isimsiz kahramanlar ve halkımızdır. Ama bununla birlikte Öcalan, süreç içinde, III. Kongre'den sonra bütün değerlerimize el koydu, gasp etti, kendine mal etti ve bütün mücadele alanlarını ve ilişkilerini kendi despotik yönetimine bağladı. Parti ve mücadele gerçekliğimizin çelişik, paradoksal bu iki boyutu arasındaki ilişki ve çelişki son derece dinamik olmuştur. Süreç içinde devrimci çizgi ve değerler geriletilmiş, tek kişi kültü her şeyi belirler konuma gelmiştir. İmralı teslimiyeti bu eğilimin sonucudur. Elbette bu temel yaklaşımda sahiplenilmesi gereken yanlar ile reddedilmesi gereken yanlar da net bir biçimde ortaya çıkmış oluyor.

Hiç kuşkusuz konu çok kapsamlı ve çok boyutlu bir tartışma sürecini gerektiriyor. Her devrimci yurtsever kişi ve örgütün bu tartışma sürecine etkin ve doğru katılması çok önemli, bu, özgür geleceğimizi birlikte kurmanın da vazgeçilmez gereklerinden biridir.

15 Ağustos doğru anlamının ve başta şehitlerimiz olmak üzere tüm değerlerimize sahip çıkmanın yolu, savaş ve parti gerçeğimizi, başka bir deyişle tarihimizi tartışmaktan, gerçekleri yerli yerine koymaktan geçer...

İddia ediyoruz ki, 15 Ağustos çizgisiyle zafer kazanmak mümkündür, en azından kurtarılmış bir alan yaratmak mümkündür. Ama zafer olanakları ve fırsatları değerlendirilmedi. En başta PKK'nin devrimci çizgisinden sapıldı, süreç içinde bundan tümünden vazgeçildi. Örneğin çok eleştirdiğimiz geleneksel Kürt isyan önderliklerinin zaafı, temel kusurları aşılamadı, yani devletten kopamama, düzen içinde kendine bir yer arama siyaset anlayışı sürdürüldü, giderek 15 Ağustos Atılımı ile başlayan devrimimiz yenilgiye uğratıldı, İmralı tasfiyeciliği ile devrim mevzileri, kazanımları ve değerleri topyekün yok edilmeye çalışılıyor...

Bugün halkımızın yeniden bir atılıma, şahlanışa, devrimci ruha ihtiyacı var. Bu, 15 Ağustos ruhundan başka bir şey değildir. Elbette "Bir nehirden iki kez yıkanılmaz!" Bizim anlatmaya çalıştığımız bir tekrar, kendini tekrarlamak değil, bir yeniden canlanış ve onun ruhu ve dinamizmidir!

Yaşasın 15 Ağustos devrimci atılımı ve çizgisi!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

13 Ağustos 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Reha Tekstil pikniği ve Aymasan'a ziyaret

Reha Tekstil, Ümraniye site yolu içinde kurulu, 150 sendikali işçinin çalıştığı bir tekstil fabrikası. İki yıllık örgütlenme sürecinin ardından DİSK Tekstil sendikasında örgütlendi. Fabrika patronu eline yetki alındığına dair haber geçtikten sonra ilk saldırıyı işçileri ücretli izine çıkartmakla yaptı. Ardından izin dönüşü 200 işçiyi fabrikaya almadı. Fabrikanın dışında birkaç günlük direniş, içerdeki işçilerle birleşmemesi, içerden desteğin yeterli olmayışı, sendika bürokratlarının işe geri aldırılmakta duyarsız davranması gibi olumsuzluklar yüzünden, işçilerin tazminatlarını almasıyla bitirildi. Geline süreçte patron fabrika içindeki disiplini daha da arttırmış ve en küçük bir mazereti dahi işten atma ya da ücretsiz izne çıkartma gerekçesi yapmaya başlamıştır. Yaklaşık bir aydır patron özellikle fabrikaya iş getirmiyor. İşin olmayışı işçilerin gözünde işlerin kötüye gittiğine işaret ediyor. Böylece de ücretler ve mesai paralarını uzun zaman geciktirebiliyor.

İşçilerin birlik ve bütünlüğünü oluşturmak, sorunlarını diğer fabrikalardaki işçilerle paylaşmak için 200 kişilik bir piknik düzenlendi. Pikniğe güç katan, direnişte olan Aymasan işçileri ve Cengiz tekstil işçileriydi. Piknikte önce komitedeki işçiler fabrikadaki örgütlenme süreçlerini anlattılar. Bundan sonra daha kararlı ve birlikte hareket edilmesi gerektiği üzerine yapılan konuşmalardan sonra DİSK Tekstil başkanı Muharrem Kılıç söz aldı. Sendikacıya duyulan öfkeyi dile getiremeseler de sendikacının konuşmaları işçiler tarafından dinlenilmedi.

Direnişlerinin haklılığını her yerde ifade eden Aymasan işçilerinin pikniğe katılması işçiler için sürpriz olmuştur. Aymasan işçisinin mücadele sürecini anlatmak istemesi zaman sınırlılığı bahane gösterilerek yapılmadı. Aymasan işçileri de pikniğe katılan diğer işçilerle geliştirdikleri sohbetlerde direnişlerini ve yaşadıkları süreci anlattılar. İşçilerin çoğu 75 günlük Aymasan direnişini duymamışlar. Anlatılanlar işçilerin oldukça ilgisini çekti. Piknikte bütünlük kazandılar.

Program öğle yemeğinin ardından konser ve halaylarla sürdü. Aymasan işçilerinin piknikteki işçileri direniş çadırlarına davet etme isteği komite tarafından olumlu karşılandı. Cengiz Tekstil ve Reha Tekstil işçilerinin bir bölümüyle direniş çadırını ziyarete gidildi. Bu ziyarette sınıf dayanışmasının en güzel örneğini yaşadık. Direniş

çadırına gidişimiz Aymasan işçileri için bir sürpriz oldu. Aynı gün Aymasan direnişini ziyarete gelmek isteyen demokratik kitle örgütlerinden 50 kişilik bir grup polis tarafında göz altına alınmış. Gittiğimizde Aymasan'a giden bütün yolların polis ablukası altında olduğunu gördük. Polis, tam teçhizatlı olarak Topselvi halkına ve direnişçilere terör estiriyordu.

Ziyaretimizin tam da bu koşullarda gerçekleşmesi polisi çok şaşırttı. Birden otobüsten 60 kişilik grubun inmesiyle neye uğradığını anlayamayan polis, bizi önce abluka altına aldı. Belirli görüşmelerden sonra abluka kaldırıldı ve direniş çadırına doğru ilerledik. Aymasan işçileri bizleri sloganlarıyla karşıladı. "Yaşasın sınıf dayanışması, İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, Direne direne kazanacağız, Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" ortak atılan sloganlar oldu. Direnişçi işçilerin söylediği türkülerle coşku sağlandı. Ardından DİSK Tekstil Sendikası'ndan Muharrem Kılıç'ın sınıf dayanışmasını vurgulayan konuşmasının ardından tekrar buluşmak üzere direniş yerinden ayrıldık. Piknik yerine geri döndük. Direniş çadırında yaşananları gelmeyenlere anlattık. Piknik, halaylardan ve Reha Tekstil işçisinin kendi örgütlü gücüne güvenerek ancak başarabileceği, sendika bürokratlarına işlerin bırakılmaması, patronun saldırılarına karşı birlikte hareket edilmesi gerektiği üzerine yapılan konuşmalardan sonra sona erdi.

Reha Tekstil işçilerini patron M. Reha Demirdağ ücretsiz izne çıkardı. İşbaşı 20 Ağustos tarihinde yapılacak. Bu süreç içinde de hazırlanan toplu sözleşme taslağı görüşülecek. Reha Tekstil işçilerini izin dönüşü patronun saldırıları beklemekte. Geçmişte 200 işçinin atılması işçiler üzerinde etki bırakmıştı. Sendikanın karara karşı direnmemesi, işçilerde sendikaya karşı haklı bir güvensizlik gelişmesine sebep olmuştur. İşçiler artık işlerin sendikaya havale edilmemesi konusunda hemfikirler. Aymasan işçilerinin deneyimlerinden sınıf mücadelesine katkı anlamında öğrenilecek çok şeyimiz olduğu, bu direnişin bizlere neler kazandıracığını düşünmek gerekir. Ümraniye site yolundaki fabrikalar üzerinden bakıldığında, Reha işçilerinin kazanımı sitenin kazanımı olacaktır.

Ümraniye'den komünist bir tekstil işçisi

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin "Cenova" paneli

Cenova'daki G-8 toplantısı ve buna dönük militan sokak gösterileri geçtiğimiz günlerde gündemin ön sıralarındaydı. Şimdi Cenova geride kaldı. Hem zirveyi gerçekleştiren emperyalistler, hem de "başka bir dünya mümkün!" diyerek emperyalizmin egemenliğine karşı mücadeleye girişenler, şimdi kendi cephelerinden Cenova'nın muhasebesini yapıyorlar. Herkes yaşananlardan geleceğe dönük dersler çıkarmaya çalışıyor.

Biz de İstanbul'un Avrupa yakasında çalışan Öncü İşçi İnisiyatifi olarak Cenova derslerini değerlendirmeyi ve gerekli sonuçları çıkarmayı gündemimize aldık. 12 Ağustos'ta Cenova'da yaşananları konu alan bir panel düzenledik.

Konuşmacı olarak görev alan arkadaş, Cenova'da yaşananları özetlemekle söze başladı. Arkasından dünya kapitalist sisteminin 2. Paylaşım Savaşı'ndan bu yana geçirdiği evrimi, 70'lerden bu yana süren yapısal krizi, burjuvazinin bu krizi aşmak için başvurduğu politikaları anlattı. G-7 toplantılarının 1975'ten bu yana yapıldığını, bu zirvelerde krize çözüm olarak kararlaştırılan politikaların, tüm dünyada işçi ve emekçileri, yoksul

halkları yıkıma sürüklediğini vurguladı. Son iki yıldır gelişen uluslararası protesto ve eylemlere genişçe değindi.

Daha sonra karşılıklı tartışmalara geçildi. Katılımcılar özellikle son iki yıldır gelişen uluslararası mücadele üzerine konuştular. Bu eylemlerin gücünü nereden aldığı ve neden daha önce değil de son iki yıldır gündemde olduğu soruları canlı bir ortamda tartışıldı. Bir çok katılımcı bu konularda fikrini belirtti. Dünyada eylemlere geniş bir işçi-emekçi katılımı olurken Türkiye'de bunun böyle olmaması üzerinde özellikle duruldu.

Tartışma sonuçlarını gene konuşmacı arkadaş topladı. Söзlerini geleceğin devrimci sınıf partilerinin yükselen bu türden mücadeleler içerisinde şekilleneceğini, bize düşenin de kendi ülkemizde devrimci sınıf partisini güçlendirmek olduğunu vurgulayarak bitirdi.

Panel etkinliğimize ön çalışması zayıf olmasına rağmen 40 civarında işçi katıldı. Katılım ve tartışmaların canlılığı, bu türden politik etkinliklerin sürekli yapılmasının ihtiyaç olduğunu bir kez daha gösterdi.

Avrupa Yakası Öncü İşçi İnisiyatifi

Ölüm orucu/açlık grevi/operasyon sürecinde sağ kalanların tedavisi için!..

TİHV'den “Dayanışma çağrısı”

Onlar, açlık grevleri/ölüm oruçları/operasyon sürecinden şimdilik sağ çıktılar. Ancak yaşamlarını sürdürebilmeleri, gerektiği gibi tedavi edilmelerine bağlı. Tedavilerini üstlenen Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın bu hizmeti sürdürebilmesi için acil desteğe ihtiyacı var.

Adalet Bakanlığı, uzun süreli ölüm orucu/açlık grevi sonucu ağır sağlık sorunları yaşayan tutuklu ve hükümlüleri beşer onar, geçici olarak tahliye ediyor. 19 Aralık 2000 cezaevleri operasyonundan sağ kurtulan ve aralarında ağır yanık vakalarının da bulunduğu 19 kişi de tahliye edilenler arasında.

Büyük çoğunluğunun tutuklu ya da mahkûm statüsü devam eden ve bu nedenle yaşamları devlet güvencesinde olması gereken bu kişilerin tedavisi Adalet Bakanlığı'nın görevidir. Bakanlık ise onları deneyimli uzmanlar ve doğru yöntemlerle tedavi etmek yerine kaderlerine terk ediyor.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), uzun süreli açlık grevi/ölüm orucu/operasyon sonucunda sağlığı bozulduğu için tahliye edilen tutuklu ve hükümlülerin tedavisini yürütüyor. Vakfa bu konuda bugüne değin yapılan başvuruların toplam sayısı 214. Bunların 156'sı İstanbul Temsilciliği'ne yapılan başvurular. Her gün de yenileri ekleniyor.

Başvuru sayısının bu kadar yüksek olmasının nedeni, 1990 yılından bu yana toplam 6 binden fazla işkence gören kişinin tedavisini gerçekleştiren TİHV'nin, bu durumdaki kişilerin tedavisi konusunda bugüne kadar biriktirdiği bilgi ve deneyimin yanı sıra konuya yaklaşımıyla da başvuranlarda ve ailelerinde uyandırdığı güvendir.

Uzun süreli açlık sonucu başta merkezi sinir sistemi tahribatının yol açtığı işitme, görme ve yürüme yetilerinin kaybından, geçici ya da kalıcı bellek kaybına kadar uzanan çeşitli işlev bozuklukları, bağışıklık sisteminin tahribatı sonucu enfeksiyonları içeren ciddi sağlık sorunları, özel bir bir tedavi gerektiriyor. Örneğin merkezi sinir sistemi tahribatına işaret eden ilk belirtiler gereğince tedavi edilemezse kişi, kendisini ömür boyu 5 yaşında bir çocuğun beynine, işlevsiz bir belleğe mahkûm eden ve yaşamak için başkalarına muhtaç bırakan bir “Wernicke-Korsakof” vakasına dönüşüyor. Özel bir özen, titizlik ve uzmanlık gerektiren tedavi süreci bu nedenle yaşamsal bir öneme sahip.

Bugün tedavi için yeterli deneyim birikimi var, ancak bu tedavi büyük mali kaynaklar gerektiriyor. Sağlık alanındaki vakıf gönüllülerinin özverilerine karşın, bir kişinin tedavi maliyeti ortalama 1.500.000.000 TL.'yi buluyor. Yanık vakalarının tedavisi için gereken miktar ise, bugün için 15 milyar TL.

Gerek tahliyelerin, gerekse cezaevlerinde açlık grevlerinin/ölüm oruçlarının devam etmesi nedeniyle daha aylarca, belki yıllarca sürecek olan bu çabaların maliyeti TİHV'nin kaynaklarını kat kat aşacak boyutta. Vakıf bu nedenle 19 Temmuz tarihli bir “Dayanışma Çağrısı” yayımladı.

Biz vakıf gönüllüleri, yeni acılara seyirci kalmak istemeyenlerin bu çağrıya kulak vereceğine inanıyor; hayatta kalanları yaşatmak, yeni Wernicke Korsakoff vakalarına izin vermemek için, yaşamdan yana olan herkesi TİHV'le dayanışmaya çağırıyoruz.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı Gönüllüleri

Zorla müdahale sürüyor

Armutlu'da polis ablukası yoğunlaştırılmıştır...

Yeni 19-22 Aralık operasyonu Armutlu'da yaratılmaya çalışılmaktadır...

Ölüm Orucu eylemi içerde dışarda tüm baskılara rağmen devam ediyor.

Ölüm Orucu eylemi 301.günü doldururken Küçük Armutlu da Ölüm Orucu eylemini sürdüren Yıldız Gemicioğlu ailesi tarafından kaçırılarak Cerrahpaşa Hastanesi'ne götürülmüştür.

Hastanede zorla müdahale işkencesine tabi tutulan Yıldız Gemicioğlu sakat bırakılmak isteniyor. Günlerdir Armutlu'yu ablukaya alan polis, Yıldız Gemicioğlu'nun ailesinin tutumunu fırsat bilerek ablukasını daha da çoğaltmıştır. Yani 19 Aralık katliamının zeminini yaratmaktadır.

Şu an Armutlu'nun girişine asker yığmak yapmış, ambulanslarla, itfaiye araçlarıyla operasyon için hazırlık yapılmaktadır. Polis, direnişçilerin, herhangi bir müdahale karşısında, zorla müdahale edildiği takdirde, direniş evlerine zorla girildiği takdirde “Kendilerini yakacakları” açıklamasını daha önce basına ve tüm demokratik kamuoyuna açıklama yapmalarına rağmen operasyon girişiminde bulunmaktadır.

Armutlu'ya operasyon yapılması demek, yakınlarımızın katledilmesi demektir. Polis, bu tavrı ile yeni 19-22 Aralık operasyonu yaratmaktadır. Yıldız Gemicioğlu'nun ailesi basına, zorla tutulmadıklarına ve polisin operasyon için kendilerini kullandıklarına dair açıklama yapmıştır. Bu açıklamaya rağmen abluka daha da yoğunlaştırılmıştır.

Ölüm Orucu eylemini kendi iradeleri ile sürdüren yakınlarımızın talepleri kabul edilmek yerine, en demokratik talepler için yakınlarımız katledilmektedir. Yakınlarımızın direniş talepleri kabul edilene kadar devam edecektir. Her koşulda yakınlarımızın Ölüm Orucu direnişini devam edecektir.

Armutlu'daki polis ablukası kaldırılın!..

Zorla müdahale işkencesine son verilsin!..

TAYAD'lı Aileler
16 Ağustos 2001

Gerçekleri yazmanın, İMF'ye karşı olmanın bedeli

Genel Yayın Yönetmeni'miz tutuklandı...

Yıllardır Vatanımız üzerinde eşi benzeri görülmemiş terör estirenler;

Halkımızın emeğini, alınterini İMF'cilere peşkeş çekenler;

Vatan topraklarını parça parça satanlar,

Sırf bu işbirlikçilerine, baskı ve zulümlerine karşı çıktılar diye halkın evlatlarını katletmek için “1000 Operasyon” düzenleyenler, geçtiğimiz hafta dergimizin teknik hazırlığı işini yürüten Anadolu Yayıncılık'ın Şişli'de bulunan bürosunu basarak, aralarında Genel Yayın Yönetmeni'miz ve muhabirlerimiz ile birlikte, TAYAD Genel Sekreteri Tekin Tangün ve misafirlerimizi kapıları, duvarları kırarak, vahşice döverek gözaltına almışlardır...

Yıllardır sadece gerçekleri yazdığımız için;

Adalet istediğimiz için;

Hak ve özgürlüklerimizi savunduğumuz için;

Baskılara, zulme, sömürüye karşı direndiğimiz için;

Toplatıldık, geceyarıları bürolarımız basıldı, yıkıldı, bombalandı, gözaltına alındık, işkencelerden geçirildik, tutuklandık, on yıllara varan cezalara çarptırıldık, infaz edildik, katledildik...

Bu ülkede hak ve özgürlükleri istemenin, gerçekleri yazmanın bedeli bunlardı...

Bu bedeli ödemek, tüm vatanseverler için boyun borcuymdu, ödedik, ödeyeceğiz de...

8 Ağustos 2001 geceyarısı gözaltına alınan Genel Yayın Yönetmeni'miz Metin Yavuz TAYAD Genel Sekreteri Tekin Tangün ve Ankara TİYAD Eski Başkanı Ercan Gökoğlu 13 Ağustos 2001 günü çıkarıldıkları DGM tarafından tutuklandılar...

12 gün önce, sadece o gün geçerli olmak üzere alınan mahkeme kararı gerekçe gösterilerek, yasaları, hukuku çiğneyerek yapılan baskın, gözaltı ve tutuklamalar “Kontrgerilla Cumhuriyeti'nin “Ulusal Güvenlik” gerçekliğidir...

Onların “Ulusal Güvenlik” dediği, İMF'nin, Dünya Bankası'nın, ABD'nin, AB'nin çıkarlarının güvenliğidir...

Onların “Ulusal Güvenlik” dediği, Koç'ların, Sabancı'ların, hortumcuların çıkarlarının güvenliğidir.

Onların “Ulusal Güvenlik” dediği, işkencecilerin, katliamcılarının zalimlerin güvenliğidir...

Hak ve özgürlüklerini isteyen işçiler, memurlar, köylüler, esnaf, yoksul gecekondulu halkı, öğrenciler, aydınlar, yazarlar, sanatçılar, serbest meslek sahipleri sözün kısası bu soygun düzenine muhalif kim varsa, onların güvenliği yoktur. Yoksul halkın iş güvenliği, öğrenim güvenliği, can güvenliği yoktur.

İşte bunun için gerçekleri yazıyor, haykırıyor, susmuyoruz...

Bağımsız bir vatan, özgür bir halk olana kadar susmayacağız..

VATAN SUSMAYACAK!..

Yaşadığımız Vatan Dergisi

Mücadele Postası...

Hatice Yürekli Yoldaş'a...

Ödenen bedeller boşuna değil...

Geçen hafta yanibaşındaydık. Kardeşlerin ve bir dostla... Resmini düşman hazmedemediği için çalmış. Sana su getirerek anılarımızı tazeledik.

Sevgili yoldaşım, seni partili kavga yoldaşı olarak anlayabilmek ve anlatabilmektir aslolan. Eğer bunu başarabiliyorsak ne mutlu bizlere... Bazı durumlarda geçmişe dalıp gidiyorum, ama geçmişe takılıp kalmak için değil. Geçmişte yaşanan deneyimlerden ne kadar ders çıkartıyoruz-çıkartıyorum? Bugünü anlamak, ona göre yaşam tarzını oluşturmak ve geleceğe emin adımlarla yürümek...Tüm bunları düşünürken, ödenen ve ödenmekte olan bedellerin ağırlığına da kafa yoruyorum. Bir biçimde varediyorum kendimi elimden geldiğince.

Şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunduk. Nazım'ın dizelerini dile getirdik: "Ölenler dövüşerek öldüler. Güneşe gömüldüler. Vaktimiz yok onların matemini tutmaya. Akın var akın güneşe akın, güneşi zapt edeceğiz güneşin zaptı yakın" Evet seni güneşe yolladık, fakat bizler yine yanındayız. Daha sonra 50 metre ilerideki siper yoldaşım S.Gürsel Akmaz'ın mezarına, onunda az ilerisinde M. Gökhan Özocak'ın mezarına uğradık. '96 Ölüm Orucu şehidi Müjdat Yanat'ın mezarı da aşağı tarafta idi. Onu da hafızamızda tazeledik. Yalnız değilsin, siper yoldaşların da seninle beraber.

Türkülerimizi söylüyorum yanibaşında, sesim ta uzaklara gidiyor. Kimi zaman avazım çıktığına haykırıyorum "Vardık, varız, varolacağız!" Isıklık selamlarımı gönderiyorum dünyanın her bir yanına. Enternasyonal bir ruhla çatışıyoruz Cenova sokaklarında, "Başka bir dünya mümkün!" diye.

Seni anlayabilmek, devrimi, devrimciliği anlamaktır. Seni anlayabilmek, proletarya partisini anlamaktır. Seni anlayabilmek, işçi sınıfının tarihsel mücadelesini ve bilimsel sosyalizmi anlamaktır. Seni anlayabilmek, dostluğun ve kavga yoldaşlığının ne demek olduğunu anlamaktır. Seni anlayabilmek, Habip ve Ümitler'in vurguladığı gibi "eğilip bükülmektense, ayakta ölmeyi yeğlemektir" İşte böyle bir şeydir Hatice Yürekli'yi anlamak ve anlatmak.

Çekilen bunca acılar ve ödenen bedeller boşuna değildir. Dört mevsimi devirerek süren Ölüm Orucu direnişi dünyada bir ilki gerçekleştirmiştir. Spartakistler'den, Paris Komünarları'ndan, Rosalar'dan Suphiler'e, Denizler'den günümüze kadar bu bayrak taşınmıştır, taşınacaktır.

Zafer bizimdir diyenler, sosyalizmin kızıl bayrağını dikecektir kapitalizmin burçlarına. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. En içten duygu ve devrimci selamlarımla kucaklıyorum seni devrim toprağında.

İzmir'den bir yoldaşım

İzmir Hücre Karşıtı Platform'un Cumartesi eylemi...

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından 11 Ağustos günü Konak Sümerbank önünde Cumartesi eylemi yapıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylemde, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Direne direne kazanacağız!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!" "Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vb. sloganları atıldı. Eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Ankara'da gazetemiz çalışanları üzerinde tutuklama terörü sürüyor!

Mehmet Ali Tok derhal serbest bırakılsın!

Ankara'da 19 Aralık katliamıyla beraber gazetemiz çalışanları ve okurları üzerinde yoğunlaştırılan terör sürüyor. Bugüne kadar 9 arkadaşımız F tipi eylemliliklere katıldıkları, Ölüm Orucu Direnişi'ne destek eylemliliklerini örgütledikleri gerekçesiyle tutuklandı. Son olarak da "Haramilerin kirli ve kanlı saltanatını yıkalım!" başlıklı ÖO direnişine destek çağrısını içeren *SY Kızıl Bayrak* özel sayısının dağıtımı gerekçe gösterilerek arkadaşımız Mehmet Ali Tok gözaltına alınıp, işkenceli sorgulardan sonra tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne kapatılmıştır.

Zindanlardaki ÖO direnişi karşısında acizleşip zavallılaştıran sermaye devleti, dışarıda terörünü azgınlılaştırarak direnişin sesini susturmaya çalışıyor. Ancak, 19 Aralık sonrasında estirilene terör sesimizi kısamadığı gibi, bu son saldırı karşısında da boyun eğmeyeceğiz. İçeride dışarıda direnmeye devam edeceğiz. Nitekim faşist tutuklama terörü çalışmamızda en küçük bir gerileme yaratmadığı gibi, zindana kapatılan yoldaşımız da direnişin bir parçasıdır artık.

Bir kez daha yinelıyoruz:

Haramilerin kirli ve kanlı saltanatını yıkacağız!

Hücreler yıkılacak, biz kazanacağız!

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Dortmund'da meşaleli yürüyüş...

"Devrimci tutsaklar onurumuzdur!"

Almanya'nın Dortmund kentinde 15 Ağustos gecesi meşaleli bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş, mevsimleri devirerek süren açlık grevlerinin 300. günü olması nedeniyle gerçekleşti. Eylem ayrıca Köln kentinde yapılan 3 günlük dayanışma açlık grevine de çağrı niteliğindedir.

Türkiyeli işçilerin oturdukları sokaklarda yürüyüş ilgiyle karşılandı. 100 kişinin katıldığı yürüyüşte "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganlarının yanında Almanca "Hücre işkencedir, ölümdür!" sloganları atıldı ve enternasyonal dayanışma çağrısı yapıldı. Miting alanında saygı duruşunun ardından konuşmalar yapıldı ve halaylar çekildi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 GEBZE/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

F tipinde artan baskı ve işkenceye karşı devrimci tutsaklardan ortak açıklama:

**“İnsanlığımıza,
işçi ve emekçi halkın davasına,
böylece de siyasi niteliğimize ve
onurumuza sahip çıkıyoruz...”**

**“Ölebiliriz ama asla boyun
eğmeyeceğiz!..”**

